Kanguru Defteri

Kobo Abe

Japoncadan Çeviren:
Aydın Özbek

Monokl
Edebiyat

KANGURU DEFTERİ

Kobo Abe

MonoKL Edebiyat

Yapıtın Özgün Adı: *Kangarū Nōto*

© Monokl Yayınları, 2017
© Abe, 1991

Bu yapıtın hakları The Wylie Agency aracılığıyla alınmıştır.

Sertifika Numarası: 22834

ISBN: 978-605-5159-65-8

Birinci Basım: 2017 Ekim
Japoncadan Çeviren: Aydın Özbek
Editör: Volkan Çelebi
Düzelti: Ayşegül Ergül Aslan
Kapak Tasarımı: Jamie Keenan
Baskı Hazırlık: MonoKL
Dağıtım: Kırmızı Kedi

Baskı: Pasifik Ofset Ltd.Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
Haramidere - İstanbul
Sertifika Numarası: 12027
Tel: 0212 412 17 77

OZ
MonoKL Yayınları
Uğur Mumcu Mah. Serçe Sok. No:33 D:3
Kartal - İstanbul
e-posta: editor@monokl.net
www.monokl.net
www.monoklkitap.com

KANGURU DEFTERİ

Kobo Abe

Japoncadan Çeviren: Aydın Özbek

Kobo Abe (1924-1993)

Kobo Abe felaketler yağdıran ikinci dünya savaşı sürerken tıp eğitimi aldı. Edebiyata ve felsefeye yönelerek Poe, Beckett, Dostoyevski, Nietzsche ve Kafka okumalarına daldı. 1948 yılında bir öykü kitabı yayımlayarak doktorluk mesleğini bıraktı. İlk önemli yapıtı *Kırmızı Tırtıllar* 1950 yılında okuyucularla buluştu. 1950'ler ve 1960'larda art arda yayımladığı kitaplarla savaş sonrası Japon edebiyatının en önemli isimlerinden birisi olarak sivrildi. 1962'de yayımlanan *Kumların Kadını* romanıyla dünya çapında ün kazandı. Kumların Kadını 1964 yılında Hiroshi Teshigahara yönetmenliğinde beyaz perdeye aktarıldı.

Kobo Abe'nin gerçeküstü ve yer yer karanlık betimlemeleri, mutsuzluk içinde devinen karakterlerin bunalımları romanlarının ana izleğini oluşturur. Yapıtlarında dozu giderek artan sembolik üslup ve toplumsal eleştiri, düşler içindeki bir gerçeklik eşiğini canlandırarak Kafkaesk bir çizgide gelişir. Kitapları ruh öğüten ve yalnızlaştıran kapitalist topluma duyulan güvensizliğin ve kaçış arayışının destansı bir ifadesi haline gelir. Monokl, Japon Edebiyatı'nın en büyüklerinden Kobo Abe'nin başlıca yapıtlarını yayıma hazırlamayı sürdürmektedir.

1. Bölüm

'Turp Filizi'

Her zamanki gibi bir sabah olması gerekiyordu. Gövdemin sadece belden üstte kalan kısmını sağa doğru çevirip, açık duran gazetenin bir köşesine dirseğimi yasladım ve üzerine ciğer ve kereviz ezmesini bolca sürdüğüm tostumu ısırmaya başladım. Haber başlıklarını birdirbir oynarmış gibi atlarken, acımsı lezzetinden ödün vermeyen kahvemle boğazım nemleniyordu. Sağlığımı da düşünerek üç küçük çeri domatesini aynı anda çiğniyordum.

Dizimin altından üstüne doğru bir karıncalanma hissi başlamıştı. Pijamamın paçasını sıyırıp kaşıdım. Nasıl desem? Soyulmaya yüz tutan ince bir deri tabakasının parçaları gibi mi desem, yoksa kese kiri gibi mi desem? Işığa doğru çevirip baktım. Hayır, kese kiri değildi, derim de soyulmamıştı. Sanki lime lime ezilmiş kuru lif parçaları gibilerdi. Dizimdeki kıllar mı desem? Onları da çakmakla tütsüleyip elinizle toplasanız ancak böyle gözükürdü herhâlde. Fakat yanmış kıllar daha bir tuhaf kokmaz mıydı? Bu sefer her iki paçamı da sıyırıp sandalyenin üzerine getirdim ve dizlerimi havaya kaldırıp kendime doğru çektim. Tek bir tüy parçasından dahi eser kalmamıştı. Kıl gözeneklerim de kaybolmuş olsaydı, daha tüyü bitmemiş bir oğlanın pürüzsüz derisi gibi gözükürdü herhâlde. Zaten eskiden beri öyle kıllı birisi olmadığımdan, sandığınızın aksine bu durumu öyle çok da ciddiye almadım. Ayrıca pantolon giydiğim zaman kimseciklerin görebileceği bir yer olmadığından pek de sorun etmedim.

Aşırı sinir ya da stresten mi döküldüler acaba? Büyük ihtimalle öyledir. Sonuçta ruhsal yorgunlukların tek kurbanları başımızdaki kıllar değildir.

Yaklaşık üç ay önce, çalıştığım şirkete *fikir kutusu* diye bir şey koymuşlardı. Tüm şirket çalışanları ayda iki defa yeni bir ürün projesi için akıllarına gelen her şeyi sunma mecburiyetindeydi. Eğer fikir kabul edilirse hatırı sayılır miktarda bir para ödülü alınacaktı. Ödül alacağımı aklımdan bile geçirmiyordum ama zorunlu olduğu için elden bir şey de gelmiyordu. Ben de durumu daha çok tiye alırcasına bir parça kâğıdı kutuya atıverdim.

Tek bir satır yazdım:

Kanguru Defteri.

Sadece bu kadardı.

Fakat beklenmedik bir şey oldu. Benim üzerini karaladığım kâğıt parçası seçilmişti işte.

Akabinde, üstünde acilen ürün geliştirme bölümüne gelmemin yazılı olduğu kâğıt elime ulaştı. Bölüm şefi benimle kişisel olarak görüşmek istemişti.

"Böyle bir şeyi kabul edemezsiniz! Bu sadece öylesine aklıma gelmişti. Ciddiye alınacak hiçbir yanı yok."

"Olsun, kabataslak denen bir kavram var değil mi?"

"Ben... Ben sadece kanguruları sevdiğim için..."

"Ne olacak yahu, kanguruları ben de severim. Hem güzel bir izlenim veriyorlar hem de kulağa hoş geliyor. Bence yaratıcı fikirlerin kendine özgü bir çekiciliği vardır."

"Ben yalnızca kanguruların ekolojik yaşam içindeki özelliklerini merak ediyorum, hepsi o kadar."

"Tamam, tamam, şimdi senin önerinin ana fikrini özetleyecek olursan kanguru kısmı nerede?"

"Siz şimdi öyle bir soru sordunuz ki... Ne nerede? Nasıl?"

"Bir yerlerinde *kese* olacak herhâlde?"

"Daha geçen hafta okuduğum haftalık bir dergide *Keseli Hayvanların Gözyaşı* diye bir makale vardı..."

"Şimdi sen öyle deyince aklıma geldi, koalalar da keseliydi

değil mi? Dur dur, hatta benim oğlanın ayakkabılarının adı da *valabi kangurusu* muydu neydi? Valabiler de bir çeşit kanguru sayılmaz mı? Bak işte sen de fark ettin. Keseli hayvanların izahtan vareste bir sevimliliği var."

"İşte o *Keseli Hayvanların Gözyaşı* adlı makalede..."

"Neyse uzatmayalım, kabataslak da olsa hafta sonuna kadar süren var... Elbette şirket sırrı olacak... Ha eğer oldu da kabul edilirse para ödülünü bırak, maaş artışı bile yapılması söz konusu. Hadi bakalım yüzümü kara çıkarma sakın."

"Ama keseli hayvanlar, onları ne kadar gözlemlerseniz o kadar zavallı olduklarının farkına varabiliyorsunuz. Eminim siz zaten biliyorsunuzdur, diğer memeli hayvanlarla keseli hayvanlar sanki birbirlerinin aynadaki yansımaları gibiler, evrim sürecinde birbirinin karşılığı bulunan türlerdir. Mesela kedilerle keseli sansarlar, sırtlanlarla Tazmanya canavarları, ayılarla koalalar, tavşanlarla keseli fareler... Konuyu epey saptırdım herhâlde, kusura bakmayın."

"Madem konudan saptığının farkındasın o zaman hemen konuya geri dön sen de!"

Belli ki adrenalin salgılamaya başlamış, gülümsemesi kaşlarının arasındaki kırışıklığa kadar ulaşmıştı.

"Söyle bakalım, neden böyle bir öneri getirdin?"

"Demiştim ya, mesela hayvanat bahçesinde neden koalalar hep ilgi odağı olur?"

"Devam et dinliyorum."

"Örneğin, sincapların sırtındaki çizgili desenlerin epey belirgin olmasının yanı sıra bir sincabı diğerinden bu desenler sayesinde ayırabiliriz. Ama keseli sincapların çizgili desenleri belli belirsizdir. Dolayısıyla birini diğerinden ayırmak da neredeyse imkânsızdır. Sonra, keseli fareler var. Oldukça çevik olmalarına rağmen gerçek farelerin yanına bile yaklaşamazlar. Sonuç olarak

keseli hayvan türü gerçek memelilerin tüm beceriksizliklerini toplamış kötü bir taklitten öteye gitmemektedir. İşte bu beceriksiz zavallı hâlleri sevimli bir çekicilik hâline dönüşüp bizleri etkiliyor diye..."

"Sadede gel artık. Ne demeye getiriyorsun?"

"Aslında hiçbir şey..."

Kendimi ürün geliştirme bölümünden dışarıya nasıl attım neredeyse hiç hatırlamıyordum. Tuvalete gidip bir bardak dolusu safra suyu kustum. Mesai sonrası civarda bir birahaneye uğrayıp orta boy bira, sosis ve bir tabak domuz etli Çin mantısı ısmarlamıştım ama keskin mayalı bir koku yüzünden midem bulanınca sadece biramı içebildim.

İçki etkisini gösterdikçe baldırlarım yeniden ufak ufak yanmaya başladı. Yanan yerlere avcumun içini sürdüğümde bacağımın taze bir salatalığın yüzeyi gibi pürüzlü olduğunun farkına vardım. Bu sabah bacağımdan dökülen kılların gözeneklerinde bir acayiplik mi vardı acaba?

Odama döner dönmez ilk işim pantolonumu çıkarıp bacaklarımı kontrol etmek oldu. Yalnızca pürüzlü olsa iyiydi. Gözeneklerin her birinden tek tek hardal tohumu büyüklüğünde noktalar belirmişti. Sıktığımda hiçbir ağrı sızı vermiyordu. İltihap ya da içten kanama ibaresi de yoktu. Kir mi birikmişti acaba? Yine duştan akan suyla var gücümle elimle silmeye çalıştım. Hiçbir değişiklik yoktu. Yeni kıllar çıkacağı için kıl köklerinin şişmeye başladığını düşünüyordum. Başka bir açıklaması olduğunu sanmıyordum.

Sayısız kese cebinin üstü üste bindiği, belli belirsiz, hiçbir şekli olmayan defter eskizleri rüyama girmişti.

"Genelde defterler cebe konulan şeylerdir, o deftere ayrıca bir cep açıp, o cebe de ayrıca bir defter koyup gidersek..."

Ertesi sabah, şafak henüz sökmemiş, hava daha karanlıkken dizlerimdeki dayanılmaz, iç gıcıklayıcı kaşıntıyla gözlerimi

3açtım. Dizimin her tarafına kremi bol bol sürerken başıma gelen bu olayın basit bir şişkinlikten ibaret olmadığını anladım. Deri gözeneklerinin içinden, dün geceye nispeten daha iri, sanki bitki saplarına benzeyen şeyler şişip çıkmaya başlamıştı. Küçücük soya filizlerini andırıyorlardı. Bir bitkiye benzeyen bu görüntü ve verdiği hissiyat o kadar rahatsız ediciydi ki denemek amacıyla bir tane koparıp ne olacağına bakmaya karar verdim. Koparılmasına kopuyordu yerinden kolayca ama hemen ardından da dip kısmından bir irin akıyordu.

Mektup açacağının sapındaki büyüteçle yakından baktım. Tahmin ettiğim gibi, bir bitkiydi bu. Küçük bir sapı, ucunda da ufacık yaprak tomurcuklarına benzer yumrular vardı. Gerçek bir kıl olsaydı diklemesine ve giderek incelerek uzaması gerekirdi. Bitki olması olasılığı beni dehşete düşürmüştü. Kahvaltıyı ballı yoğurt yiyerek geçiştirip aceleyle evden çıktım. Daha önceleri belediyenin arka taraflarında bir dermatoloji-üroloji kliniğinin tabelasını gördüğümü hatırlıyorum. Sabahın oldukça erken bir saati olduğunun farkındaydım ama yerimde duramıyordum ve canım inanılmaz derecede sıkkındı. Doktorun diyeceklerini dinledikten sonra şirketi arayıp geç kalacağımı söyleyebilirdim, sorun olmaz herhâlde diye düşünüyordum.

Kliniği hemen bulmuştum. Kliniğin binası da konumu da gözlerden ırakta, döküntü durumdaydı. Konumu, zührevi hastalığı olan ama utançlarından doktora gidemeyen kişiler için âdeta biçilmiş kaftandı. Bu tür tedavilerin ihtiyatla ve gizlice yapılması için gereken tüm şartları sağlıyordu.

Kapı girişinde bir uyarı levhası asılıydı.

"Yeni gelen hastaların başvuruları saat 7.30'dan sonra alınmaktadır. Başvuru formunda belirtilen saatte tekrar hastanemize geliniz. Acil durumu olan hastalar durumlarını lütfen izah etsinler."

Belli ki burada sadece kapıyı gizlice açıp içeri giren hastalarla değil, farklı türden diğer hastalarla da ilgileniliyordu. Emlak fiyatları fırlayınca işinin ehli doktorlar bile ahlakıyla işlerini yürütebilmek için böyle arka sokaklardan medet ummaya başlamışlardı.

Kliniğin sağ tarafında restore edilmiş bir apartmandan bozma çocuk yuvası, solundaysa alüminyum malzemeleri sakladıkları bir depo vardı. Oldukça sessiz bir mahalleydi. Çocuk yuvasının merdivenlerine oturup pantolonun paçasını sıvadığımda irkildim. Son bakmamın üzerinden sadece bir saat geçmiş olmasına rağmen baldırlarımdaki pürüzler gözle görülür bir biçimde büyümüştü. Vücut ısısı ve nemden de etkilenmiş olacaklar ki, diz kapağına doğru yaklaştıkça daha bir serpilmiş, küçük yaprakçıkların altındaki sap kısımlarına da hafiften renk gelmeye başlamıştı. Bir yerlerden hatırlıyordum bu bitkiyi. Evet! Kesinlikle bunlar *turp filizi* olmalı. Üç günde bir üzerine mayonez döküp yediğim, sevdiğim bir sebzeydi.

Tam olarak ne olduğunun farkına vardığımda içimdeki huzursuzluk hissi artık korkuya dönüşmüştü. Oradan oraya koşturarak bağıra çağıra haykırmak istiyordum. Saat henüz 6.30'tu. Ne yazık ki, kliniğin açılmasına daha yarım saat vardı. Fakat benimkisi hem nadir görülen bir hastalıktı hem de durumum acildi. Böyle bir durumdayken özel bir muayene isteğinde bulunabilmeliydim.

Camın arkasındaki gölgelerden, içeride birilerinin hareket ettiği anlaşılıyordu. Daha fazla utanıp çekinerek açılış saatini bekleyecek hâlim yoktu. Cesaretimi toplayıp girişteki kapı zilini çalmıştım. Ses seda yoktu. Yine zili tekrar çalmak için uğraşsam da ya zil bozuktu ya da zili tümden kapatmışlardı. Ama zil çalışmıyordu orası kesindi. Bu sefer yumruğumla kapıya vurdum. Yine kimseden hiçbir cevap yoktu.

Daha sonra "Sessiz olun lütfen!" diye tiz bir kadın sesini işitmemle birlikte giriş kapısının kilidi normalde açılması gereken saatten daha geç bir saatte açıldı.

"Durumum çok acil."

"Durumunuzu başvurunuz sırasında anlatın lütfen. Yüksek ateşiniz ya da ağır sancınız varsa ancak sizi öne alabiliriz."

Kırmızı cüppesiyle yuvarlak çerçeveli bir gözlük takmış küçük bir kadın soğukkanlılığını koruyarak başvuruların alındığı tezgâhın ardına doğru kaçarcasına gitti.

"Ne ateşim ne de herhangi bir sancım var. Ama tuhaf bir hastalığa yakalandığımı düşünüyorum."

Cevap veren yoktu. Benden alçakta duran tezgâhın penceresine doğru eğilip baktım. Yuvarlak çerçeveli gözlüklü hemşire kepini iğne ile saçına tutturmuş, dudağının kenarlarına taşan rujunu peçete ile silerek düzeltmeye çalışıyordu. İşimi bir an önce halletmek isteyen benim önüme taş koyarcasına üzerinde "1 numaralı hasta" yazılı plastik kartı önüme doğru itiverdi.

"Randevusu olan hastaların muayeneleri biter bitmez sıra size gelecek. Yani ilk sırada siz olacaksınız. Saat 11'e doğru gelirseniz bir sorun olmaz."

"Nasıl yani? Acil durumu olan hastalar durumlarını lütfen izah etsinler yazmıyor mu orada?"

"Ateşiniz yokmuş. Ayrıca sancısı da olmayan birisi pek de acil bir hasta sayılmaz."

"Bacaklarımın kıl gözeneklerinden *turp filizi* çıkıyor, daha ne olsun!"

"Pardon? Ne çıkıyor dediniz?"

"*Turp filizi*"

"Hadi canım oradan..."

"Niye yalan söyleyeyim, gelin kendiniz bakın o zaman. İşte buradalar."

Paçamı sıvayıp tezgâhın üzerine topuğumu koydum. Acayip göründüğümün farkındaydım ama şaka yapmadığımın da bilinmesini istiyordum. En son çocuk yuvasının merdivenlerinde kontrol ettiğimden beri daha da göze çarpacak bir biçimde büyümüşlerdi. Artık şüphesiz herkesin dikkatini çekecek durumdaydılar.

"Bir tane koparabilir miyim? Doktora gösterip geleceğim. Yalnız kendisi şu an yemek yiyor..."

"İştahı mı kaçar?"

"Eh yani, biraz öyle olur."

Fakat hemşire işin erbabı gibi duruyordu. Bacağımın bir kısmını alkolle, özenle temizledikten sonra, ustalıkla cımbızı tutup, oldukça kibar bir tonda "Kusura bakmayın..." diyerek bir tanesini çekti. Ne var ki *turp filizi* ortasından koptu.

"Özür dilerim, canınızı mı yaktım?"

"Pek sayılmaz."

"Cımbızı çevirmemeliydim. Bir tane daha koparmamda sakınca var mı?"

Bu sefer daha dikkatli olduğu nazik parmak hareketlerinden belliydi. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünün altından gözleri ne kadar da ciddi gözüküyordu. Göz kapaklarının kavisleri şaşırtıcı derece güzeldi. Böyle bir bakışa maruz kalınca bendeki *turp filizi* hastalığı gözüme daha bir çirkin gözükmeye başlamıştı.

Cımbızın hareketiyle bir parça daha, kayarmışçasına yerinden çıkıverdi. Bırakın acıyı, en ufak bir şey hissetmedim. Aksine, içi dolu bir sivilcenin iğne ile patlatılmasındaki gibi bir rahatlama hissiyle dolmuştum.

"*Turp filizi* değil mi?"

"Epey andırıyor, ama önce bir manava gösterip danışmamız lazım."

"Kökünün ucundaki o kırmızı noktacık kan damlası olabilir."

"Ben bir doktora gösterip geleceğim."

"Ne olur beni bir an önce muayene etmesini rica eder misiniz?"

"Ateşiniz yoktu değil mi?"

"Ateşim olmasa ne olacak ki!"

"Şuraya oturup bekleyin."

Hemşire hasta kayıtlarının olduğu dolabın arkasına geçip de göz önünden kaybolduğu sırada ben de hızlı hızlı paçamı indirip ayaklarımı yere doğru uzattım. Uzun süre alışık olmadığım bir pozisyonda durduğumdan olsa gerek, kalça kaslarım ağrıyordu.

Giriş kapısı açıldı. İlk hasta içeriye girdi. Kulağında kabuk bağlamış yarası olan bir ilkokul öğrencisiydi. İkinci hasta, dudaklarının çevresi gözleri kamaştıran bir kırmızılıkla iltihaplanmış, ortaokula giden bir kız öğrenciydi. Kapının kapanmasına fırsat kalmadan, hastalar ardı ardına içeriye giriyorlardı. Nedense gelen hastaların hepsi ya ilk ya da ortaokul öğrencileriydi. Ama buna rağmen gürültü patırtı çıkaran kimse olmadığı gibi, hepsi sırayla raflardaki çizgi romanları seçip koltuğa geçiyor ve sayfaları çevirmeye başlıyordu. Sonra, genç kadınlar teker teker içeride toplanmaya başladı. Makyaj alerjisinden, kızartma yağı yanığına türlü türlü dertten şikâyeti olan hastalardı. Kliniğin giriş kapısı arka sokağa baktığı için burasını daha ziyade zührevi hastalığı olanlara yönelik bir yer diye düşünmem meğerse tamamen benim ön yargımmış. Yine de kadın hastaların dışlayıcı, şüphe dolu bakışlarının üzerimde olduğunun da farkındaydım. Bir yandan bel soğukluğuna yakalandığımı düşünmeleri işime gelmişti. Eğer bacağımda kıl yerine *turp filizi* yetiştiğini bilseler kim bilir ne tepki verirlerdi?

Muayene odasındaki döner sandalyenin gıcırtısı duyuldu. Sanki saatler geçmiş gibiydi ama saatin iğnelerine bakınca henüz altı dakika yirmi saniye bile geçmemişti.

"İlk sıradaki hastamız, buyurun."

Hemşirenin tiz ve tatlı sesiydi duyulan. Çevik bir hareketle ayağa fırlayıp muayene odasının kapısının önünde kulak memesinde egzama çıkmış bir çocukla çarpıştım.

Çocuk "Ne oluyor ya!" diyerek feryat figan dizime tekmeyi bastı. Aslında canım yanmasa da istemsizce çığlık attım. Hemşire kapıyı açıp çocuğu kolundan yakalayıp odaya soktu.

"Sıranıza riayet edin lütfen!"

"Ama ben ilk sıradayım."

"Randevu sırasına göre içeri alıyoruz dememiş miydim ben size?"

"Acil durumdaki hastayım ben. Doktor size ne söyledi? Ona gösterdiniz ya! Daha demin aldığınız örneği göstermediniz mi?"

Hemşire çocuğun sırtına elini koyarak onu kapıdan içeri doğru sürükledi.

"Bana bakın, hastanede hemşirelerle tartışıp onların sinirini bozmanın size pek faydası dokunmaz."

"Özür dilerim, öyle bir niyetim yoktu gerçekten. Doktor size ne söyledi? Bunun nadir rastlanan bir hastalık olduğunu kabul etmedi mi? Böyle bir durumla, pek sık karşılaşmıyorsunuzdur herhâlde."

Boğazında gıcık olan birisinin öksürük sesi duyuldu. Kapının hemen ötesinde, iki metre kadar uzağımda... Doktor olmalıydı.

"Az önceki *turp filizli* adam mı?''

"Hiç laftan sözden anlamıyor..."

Kim ne derse desin, nefesimi tutmuş ve omurlarıma kadar gerilmiştim. *Turp filizi* denen derdimi diğer hastalar fark ederse işler çığırından çıkabilirdi. Neyse ki doktorun sesi o kadar tok ve kısıktı ki bekleme odasından duyulmuyordu.

Kapı aralığından derdimi anlatmaya çalıştım.

"Buna benzer vakaları daha önce de gördünüz değil mi? Ortalığı ayağa kaldıracak bir durum yok değil mi?"

"Şimdi karımı, sorması için manava yolladım. Yani, birçok cilt hastalığı mantar yüzünden oluyor. Siz de bilirsiniz mantarlar da bir çeşit bitki sonuçta..."

"Evet, onun ben de farkındayım. Peki, yüksek bitki türlerinde de parazitler oluşabiliyor mu?"

"Sonra iyice bir inceleyelim..."

Hemşire sanki hiç kemiği olmayan narin eliyle göğsümden geriye ittirerek "En çok da kendi durumunu abartan hastalardan nefret edilir." dedi.

Tüm koltuklar çoktan diğer hastalarca doldurulmuştu. Şirkete haber vermeye karar verdim. Geç kalacağım demek yerine bugün işe hiç gidemeyeceğimi söylemek en doğrusu olacaktı. *Turp filizi* ayak mantarından daha farklı bir şeydi. Dizimden aşağısı gittikçe kabarmıştı. Duvara sırtımı dayayıp beklemeye başladım. Bir dermatoloji kliniğinin bu kadar hareketli olacağını hayal bile edemezdim.

Randevusu olan hastaların işinin bitmesi öğleyi bulmuştu. Nasıl bu kadar sabırlı olabiliyordum, kendim bile şaşırıp kalmıştım. Hemşire masum bir gülümseme ile kapıyı açtı. Oh be sonunda! Muayene odasındaki sandalyeye oturma hakkını kazanmıştım.

Doktor beyaz önlüğünü dalgalandıra dalgalandıra bir fırtına gibi tuvaletten çıkıp odaya geri döndü. Koltuğa yerleşmiş olarak birkaç vücut esnetme hareketi yapıyor, döner koltuğunu gıcırdatıyordu.

İçeriden orta yaşlı bir kadının sesi geliyordu. "Bak sen bilirsin! Ben karışmam ona göre..."

"Of, yeter artık!" diye hayıflanan doktor, basık burnuyla tamamen uyumsuz olan bir öz güven ve yarım yamalak bir gülümseme ile beni selamladı.

"Sizi sanırım epey beklettim... Tam da çocukların alerji mevsimi başladı. İnanır mısınız yemek yemeye bile vakit bulamıyorum.

Neyse şimdi bunları boş verelim, şimdi şöyle geçin de size iyice bir bakalım..."

Hemşire, giysi sepetinin kenarına parmaklarıyla dokunup, "Pantolonunu buraya koyacaksın tamam mı?" dedi.

Doktor bacaklarımı görür görmez yerinden doğruluverdi.

"Vay be, şu işe baksana sen. Neredeyse her yeri kaplamış. Bu parazitler sadece bacağında var değil mi?"

"Manav da *turp filizi* teşhisinde hemfikir mi?"

"Sen manavın ne dediğini boş ver. Amatörlerin sözüne kafanı takmamalısın... Ama, bu durum gerçekten içler acısı..."

Kendi bacaklarımdan az da olsa uzaklaşabilmek için istemsizce parmak uçlarıma basarak ayaklandım. Bekleme odasında geçirdiğim saatlerde filizler gitgide hızlanarak büyümeye başlamışlar. Dizlerime yakın olanlar ise daha bir gür durumdaydı. Sap kısımları yaklaşık bir santim boyundaydı ve bir iki yaprak bile açılmıştı. Filizlerin altında kalmış olan derim neredeyse görünmüyordu. Hiç güneş ışığı almamalarına rağmen taptaze sebze yeşili tonunda olmaları bana çok ilginç gelmişti.

Doktor gerinip tatsız tatsız ofladı. Bir yandan benim durumum üzerine kafa yoruyormuş gibi gözükse de, diğer yandan sanki aramıza görünmez bir mesafe koymak isteyen bir tavır içerisindeydi. Elini yeller gibi hızlıca sallarken boğazını temizleyerek öksürdü.

"Yatağa doğru geçin!"

Sonra ayağının altındaki çöp kutusunun üzerine çömeldi. Hani altındaki pedala basınca açılıp kapanan paslanmaz çelikten yapılan çöp kutuları vardır ya, onlardandı işte. Hemşire beni yakındaki yatar koltuğa doğru götürmeye çalışırken, doktor sanki peşimizden koşarcasına bizi durdurup "Hayır! O yatak değil. Ameliyat yaptığımız yatağa geçsin."

Panik içindeki hemşire "Buraya gelin." diyerek, beni dipteki

bir kapıya doğru yönlendirdi. Doktor arkamızda kusmaya başlamıştı. Boğazına kemik takılmış bir kedi gibi sesler çıkararak kusmaya devam ediyordu.

Çok tuhaf bir ameliyathaneydi... Fayansları geçtim, duvarlarında sıvası bile olmayan, betondan yapılmış izbe bir garaja benziyordu. Üstüne üstlük, oda yüksekçe iki basamak derinliğinde alçalıyordu. Duvarlardan birisi demir malzemeli kepenkten yapılmıştı ve hiçbir yerinde penceresi yoktu. Tek ışık kaynağı tavandaki kocaman floresan lambaydı. Eğer burası bir garaj değilse, kesin bir işkence odası falan olmalıydı. Söylemem gerekir, yalnızca yatak tam anlamıyla bir ameliyat yatağıydı. Sağlam demirden yapılmıştı. Kalın yatağın her iki tarafında, hastanın düşmesini önleyecek korkuluklar vardı. Tamamen fil dişi beyazı rengindeydi. Yastık tarafının üstünde ne işe yaradığını bilemediğim çeşit çeşit elektrik düğmeleri sıralanmıştı. Büyük olasılıkla cilt ya da üroloji ameliyatlarında böyle cihazlara ihtiyaç duyuluyordu.

"Ceketinizle gömleğinizi buraya bırakın." Hemşire benimle olan mesafesini koruyarak kıyafet sepetini yatağımın yanına itti.

"Biraz önce doktor neden kustu ki?"

"Soyunduysanız yatağa uzanın lütfen. Üzerinizi örtmeniz için pikeyi buraya koyuyorum. Termometreyi de yerleştirin artık..."

"Bacaklarım o kadar mı iğrenç gözüküyor?"

"Aramızda kalacaksa söyleyeyim. Doktor bugün kahvaltıda *turp filizi* ile karıştırılmış mayalı soya fasulyesi –*natto*– yemiş."

"Gerçekten mi? Çok mahcup oldum şimdi."

Beni yine uzun bir süre beklettiler. Saate bakmamıştım ama en az bir saat geçmiş olmalıydı. Hatta uyuyakalıp birazcık kestirmiştim bile. Hemşire kolumdan yakalayınca gözlerim açılmıştı. Bana önceden hiçbir uyarı yapmadan aniden lastik bir hortumla kolumu sıktı. Kol kaslarımın iç kısmını alkollü pamuk ile siliyordu. Termometreyi ise çoktan çıkarmışlardı.

"Kanınızı alacağım, sorun olmaz değil mi?" Şu durumda böyle bir soruya nasıl bir cevap vermem bekleniyordu ki?

"İzninizle..."

Acıtmamıştı. Son zamanlarda tek kullanımlık şırıngalar kullanıldığından hepsinin ucu oldukça keskindi. Ayrıca damarlarım da bir solucan kalınlığında olduğundan damarı bulamaması gibi bir durum da söz konusu olmuyordu.

Yine uyku bastırmıştı. Yoksa kan alacağız bahanesiyle beni uyutuyorlar mıydı? Derin bir uykuya daldım. Daha sonra bir anlığına uyanıp baş ucumda duran meyve suyundan biraz daha içip tekrar uyudum.

Kaç saat geçmişti bilemiyordum. Akşam mı olmuştu, yoksa hâlâ öğlen miydi, ondan bile emin değildim. Gövdemi hareket ettirmeye çalıştım ama mümkün değildi. Ellerim ve ayaklarımdan sentetik kemerlerle yatağa sıkı sıkı bağlanmıştım ve hareket edemiyordum. Ayrıca, sağ kulağımın hemen yanındaki çelikten direğin üstünde, içinde sarımsı bir sıvı olan büyük bir torba ve yumruk büyüklüğünde şeffaf bir poşet asılıydı. Onlardan çıkan iki tane hortumu birleştiren bir aparat ve ondan çıkan tek bir boru sonunda benim köprücük kemiğimim altına saplanmıştı. Kimlerin arasında geçtiğini bilemediğim bir konuşma belli belirsiz de olsa aklıma geldi.

"Sanki tam olmamış gibi, tehlike arz etmiyor mu?"

"Kesik açıp, doğrudan damardan mı versek acaba?"

"Olmaz öyle şey, sen bırak ben yaparım."

Herkes bana karşı çok nazikti ve gülümsüyordu.

"Kanguru defteri kesenin içerisinde ısınınca dışarı zıplar..."

"Çişinizi tutmayın, idrar yolunuza sonda taktım. Alttaki torbaya kendi kendine dolacaktır."

"Hoşlanmadım bu işten. Önce içinize işiyormuşsunuz da sonra dışarıya veriyormuş gibi... Hiç ama hiç hoşuma gitmedi..."

Büyük ihtimalle akşam olmuştu. Rüzgârın sesi... Uzaktan gelen rüzgârın iniltisi sanki bir radyo kanalının test yayını sinyali gibiydi...

"Bütün bu yaşadıklarımı ve dizimdekilerin *turp filizi* olup olmadığı sorusunu bir kenara bırakalım. Bence öncelikle gerçek bir *turp filizi* nedir ne değildir sorusuna cevap vermemiz gerekiyor. Benim isteğim üzerine yapılmış bir çalışmaya göre, *turp filizi* diye bir şeyin var olduğundan söz edebiliriz. Fakat bu, Shizuoka şehrindeki bir şirketin patentini çoktan aldığı bir üründü. Bir tür şirket sırrı olduğundan olsa gerek, aslında ne olduğu tam olarak bilinemiyordu. Şirket bunun yirmi günlük bir tür Çin turpu olduğunu, Japon turp üreticilerine herhangi bir zarar vermemek için tohumlarını Amerika'nın Oregon eyaletinden ithal ettiklerini iddia ediyordu. Ama sorun şuydu, ne kadar deney yapılırsa yapılsın, ne kadar ter dökülüp uğraşılırsa uğraşılsın tam olarak istediğimiz tarzda büyüyen bir turp olamıyordu. Toprağa aktardığımızda hemen çürüyüp vıcık vıcık bir hâle geliyorlardı. Acaba onlar neydi?"

"Belki de onlar da bitki dünyasının keselileriydi."

Geçmekte olan zamanın hızı kesilmiş gibiydi. Canım pamuk şekeri yemek istiyordu. Rüzgâr bir yandan *hanakonda, anakonda, anagenta...* diye bir şarkı söylüyordu. Çok ilginç bir şekilde, bu oda bir defa bile olsun tamamen karanlık olmamıştı. Tavandaki lambalar yüzünden sanırım. Son zamanlarda hayli popüler olmuş dolaylı tavan aydınlatma sistemlerini andıran kocaman iki floresan lamba birbirlerinden uzağa yerleştirilmişti, öyle ki lambaların arkasındaki aynalı reflektörlerdeki ışık gittikçe artarak genişliyor ve ışık kaynağını fark edemeyeceğiniz bir şekilde odayı aydınlatıyordu. İşte yavaş yavaş o ışık da kararmaya başladı. Ters bir şeyler mi oluyordu acaba? Özel bir sebebi olmayabilir, belki de sadece tasarruf olsun diye karartıyor olabilirlerdi.

Ardından kapının sessizce açıldığını hissettim. Yerde el fenerinden gelen bir ışık halkası dikkatimi çekti. Birisi sessizce yatağımın çevresinde dolanıyordu. Işık halkası alnımı sıyırıp geçmişti. O an için uyuyor taklidi yapmanın en doğru karar olduğunu düşündüm. El fenerinin sahibi duvar dibindeki elektrik anahtarlarını açıp, anahtarların yanındaki kolu da yukarıya doğru bastırıp kaldırdı. Anahtarlar büyük bir gıcırtıyla açılmaya başlamıştı. Bu kişi beni uyandırmamak için parmaklarının ucunda yürümek gibi özel bir çaba içerisinde değildi. Birden gözlerimi açıp kim olduğuna baktım. Keskin, parlak ışık, görüşümü zayıflattığı için ışığın ucundakinin kim olduğunu kestirmek neredeyse imkânsızdı.

Karşı koyup bir sorun çıkarmak istemediğimi, barışçıl birisi olduğumu ona söylemek istediysem de ağzımın içinde dilimi bulamıyordum. Bırakın dilimin nerede olduğunu, nasıl konuşulacağını dahi unutmuştum. Elektrik anahtarları yarısına kadar açılırken baş ucumda sinsice gezinen kişi yaklaşıp tam üzerimden bana doğru bakmaya başlamıştı. Evet, doktorun ta kendisiydi. Keşke yuvarlak çerçeveli gözlüğü takan kişi olsaydı diye az da olsa üzülmüştüm ve bunu da gizleyememiştim.

"Hemşireden bir bardak buzlu su getirmesini istemiştim ama..." demeye çalıştım fakat böyle bir şeyi dile getirecek durumda değildim. Sesim çıkmıyordu. Ama nedense doktor cevap veriyordu.

"Ne yazık ki, o burada sadece gündüzleri çalışıyor. Ayrıca zaten sıvı ihtiyacınızı serum yoluyla hallediyoruz. Endişeye mahal yok. Yoksa sıkılmaya mı başladınız?"

"Hiç sıkılmıyorum, aksine hâlimden gayet memnunum. Sonunda bacaklarımdaki *turp filizleri* derdinden kurtulacağım. Böyle bir şeyin tedavisinin vakit almaması lazım. Belki de yarın sabah kahvaltısında birazını soya tahinli –*miso*– çorbama katarım."

"Üzgünüm ama bu iş beni aşıyor. Tanıdığım birkaç uzmana da danıştım ama..."

"Bu vakanın uzmanı mı varmış?"

"İşte sorunumuz orada. Ne yazık ki öyle bir uzman yok..."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Sorun etmiyor musunuz?"

"Hayır neden edecekmişim ki? Bir kere kendimi sizin güvenilir ellerinize teslim ettim."

Doktorun yüzü ufaldıkça ufalıp tavana doğru uzaklaştı ve yangın söndüren su püskürtücüsüne dönüşüverdi. Halüsinasyon mu görüyordum acaba? Hâlbuki en başından beri orada su püskürtücüsü olduğunu biliyordum. Tuhaf görünümlü bir insan suretine benzeyen bir su püskürtücüsüydü. Aynı zamanda doktorun ta kendisiydi de. Gerçeklikle hayal dünyası arasında bir yerde birbirlerine karışmışlardı. Yine de çok ilginç, çünkü bir şeyin halüsinasyon olduğunu fark ettiğiniz anda onun aslında halüsinasyon olmadığıyla ilgili bir teori vardı.

Su püskürtücüsü gülümseyip, özür dilercesine fısıldamaya başladı.

"Oldukça modası geçmiş bir yöntem olsa da, senin için en iyisinin kaplıca tedavisi olacağı sonucuna vardım. Kükürtlü hem de yoğun kükürt içeren bir kaplıca olması gerekiyor."

"Nagano şehrindeki *Jigokudani* –Cehennem Vadisi– kaplıcaları gibi mi...?"

"Hah evet, aynı *Jigokudani* kaplıcaları gibi olanlardan... Ama, seni kabul edebilecek bir kaplıca oteli bulmalıyız önce. Farkındaysan, senin bacaklarının durumu diğer müşterileri rahatsız edebilir."

Yatak yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı. Bu hareketler bir yandan sanki benim irademle, bir yandan da irademin dışındaymışçasına gerçekleşiyor gibiydi.

"Şimdi artık kusura bakmayın, şafak söktü sökecek. Trafiğe dikkat edin olur mu?"

Yatağın kendisinin sağlamlığına diyecek sözüm yoktu. Ayrıca bir o kadar da ağırdı. Tekerleklerinin çapının küçük olması nedeni ile akarcasına yol almasını beklemiyordum ama hareket etmeye başladığında adeta yolda kayıyordu. Mekanik bir hareketten ziyade daha çok ruhani bir güç hareket ettiriyor gibiydi onu. Hayır, bu bir şaka olmalı. Fiziksel olmayan bir şeyin fiziksel olan başka bir şeyi hareket ettireceğini düşünecek kadar aklımı yitirmemiştim. Son zamanlarda, özellikle fabrikalarda, ağır yükleri taşıyabilmeleri için araçlara hava yastığı konulduğunu duymuştum. Bu yatak da medikal ürünlerin dünyadaki en iyi üreticisi olan Atlas şirketi tarafından yapılmıştı. En son teknolojinin kullanıldığı aksamlarla donatılan bu yatak, kendi benzerlerinin fersah fersah ilerisindeydi. Sınırsız kademede öne arkaya yaslanabilen sırt-bel kısmı, elektrik kesilse bile 16 saat kesintisiz enerji sağlayan aküsü, yastık tarafında bulunan paneldeki kablosuz uyarı sistemi, acil durumlarda otomatik olarak devreye giren oksijen cihazı gibi hayal bile edemeyeceğiniz cihazlarla donatılmıştı... Yine de kendimi bir tuhaf hissediyordum. Medikal cihazlarla ilgili bu kadar şeyi nereden biliyordum ben? Bütün bunlar kendi kendime kurduğum bir hayal gücünün ürünü müydü, yoksa daha da kötüsü aslında bu tür cihazları satan bir pazarlamacıydım da tüm bunlar hafızamdan mı silinip gitmişti? Her ne ise, bu yatak Atlas şirketinin ürettiği bir yataktı ve sonuç olarak benim irademle hareket edecek şekilde tasarlanmıştı.

Yatağın manevra kapasitesi çok iyi değildi, hızı ise idare edecek kadardı. Düşüncelerimi, isteklerimi tam olarak aktarma konusunda tecrübesiz olduğumdan olsa gerek sallana sallana, ağır aksak ancak ilerleyebiliyordu. Zaman içinde alıştıkça kendi kendine yönlere karar verebilir, hızını da kendisi ayarlayabilirdi

herhâlde. Tüm enerjimi alnımın ortasına yoğunlaştırıp yapılmasını istediğim hareketi kafamda şekillendirerek hastanenin garajından çıktık.

Tam olarak saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama polikliniğin arka sokakta olmasından dolayı civarda ne bir insana rastladık, ne de yolumuzu kesecek araçlar gördük. Yavaşça kaldırımdan kayarak yola doğru inerken, arkamızdan kliniğin kepenginin kapanma sesi geliyordu.

Geriye dönüp bakacaktım ama gövdemi kımıldatamıyordum.

"Her şey için çok teşekkürler." diyebilmiştim. Öyle bir ruh hâlindeydim ki neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Neden bilmiyorum, tuhaf bir biçimde duygusallaşmıştım.

Kafamda gidecek belirli bir yer yoktu. Şimdilik enerjiden de tasarruf etmek için nispeten yokuş aşağı olan batı yönüne doğru gitmeye karar verdim. Hızlı hızlı adımlarla yürüyen genç bir kadınla karşı karşıya geldik. Şüphe dolu bakışlarla yatağımı süzdükten sonra serum direğine doğru gözlerini dikmiş, sonrasında da yüzüme yalnızca küçük bir bakış atıp gözlerini kaçırmıştı. Başka bir şey yapması da beklenemezdi zaten. Ortalık yerde hastane yatağı ile gezinen, vücuduna serum bağlanmış hâldeki bir hasta benim de karşıma çıksa herhâlde ben de onu görmezden gelirdim.

Karşıma çıkan ikinci kişi ise bir erkekti ve beni gördüğü zaman şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Çıldırmış gibi karşıdaki kaldırıma doğru koştu. Ne kadar sarhoş olduğunu kendi kendine anlamaya çalışan bir ayyaş gibi boynunu öne eğdi. Sağa sola sallanan bedeniyle hızla gözden yitip gitti.

Bir taksi önümüzden geçti. Hızımı kesmeyi aklımdan bile geçirmemiştim. Demirden yatağa bağlanmış bir hâlde bir süre daha şehirde gezindik. Yaya geçidini geçmek için kaldırımdan

inip çıkmak tahminlerimin ötesinde bir enerji kaybına yol açıyordu. Bu sebepten canımı sıkmak yerine, diğer tüm riskleri göze alıp bundan sonrasında caddenin üzerinde ilerleme kararı aldım.

Yüksekçe bir binanın köşesinden dönerken aniden esen kuvvetli bir rüzgâra yakalandık. Üzerimdeki havlu pike, rüzgârın esmesiyle ayaklarımın ucundan uçup gitmişti. İliklerime kadar işleyen soğuğu acı acı hissediyordum. Elim kolum bağlı olduğu için bacaklarımı örtme gibi bir lüksüm yoktu. Darmadağın bir hâldeydim. Hâlâ soğuktan donuyor olsam da her iki bacağımdan fışkıran *turp filizleri* apaçık ortadaydı işte daha ne olsun! Artık yoldan gelip geçenler görmezden gelip, ilgisizce davranıyormuş gibi yapamazlardı ki. Zavallı bir hastayken birden iğrenç bir canavara dönüşüvermiştim. Bu âna kadar beni görmezden gelip işine gücüne gidenler, bu hâlimi fark ettikleri anda aniden saldırıp canımı çıkartana kadar linç edebilirlerdi.

Rüzgâr fena esiyordu. Bacaklarım neredeyse buz tutmuştu. *Turp filizleri* tüm enerjimi silip süpürüyordu. Kendimi ısıtacak kadar dahi gücüm kalmamıştı. Keşke sadece sağ elimi hareket ettirebilseydim. Fiziksel enerjimi toplayabildiğim kadar toplayıp yatağı gözlerden uzak bir yere doğru yönlendirmeye çalıştım. Çok zorladığımdan olsa gerek, kaldırımın kenar taşına çarptıktan sonra yatağın tek ayağı lağım çukurunda sıkışıp kaldı. Sonrasında tık yoktu, hiç hareket etmiyordu.

Yoldan geçen birisi elindeki fenerin ışığını yüzüme tuttu. Biraz olsun içime su serpildi. Ya doktor ya da hemşire olmalıydı. Sonunda bu uzun kâbus sona erecekti. Fakat ne yazık ki ne doktor ne de hemşireydi. Tavandaki floresan lambanın yerine inşaatlarda kullanılan devasa el feneri, su püskürtücüsünün yerine de beyaz inşaat kasketi geçmişti. İşçi kıyafeti giymiş bir erkek, pilli tıraş makinesiyle sakallarını keserek bana gözlerini

doğrultmuştu. Islak gözleri kızarmıştı, akşamdan kalma olduğu her hâlinden belliydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun! Bir saat sonra buraya kamyonlar girip çıkacak. Yolu kapatıyorsun."

Haklıydı. Etrafa dikkatlice bakınca buranın bir inşaat alanı olduğu anlaşılıyordu. Demir inşaat iskelesinin çevresi kalın naylon brandayla çevrelenmişti. Benimle konuşan büyük ihtimalle inşaatın güvenliğinden sorumlu bekçiydi.

"Hiç kimse böyle bir yere isteyerek..."

Konuşabiliyordum! Dilimi hissedebiliyor, dudaklarımı tam olarak açıp kapatabiliyordum. Acaba narkozun etkisi mi geçmişti? Az da olsa boynumu da sağa sola doğru hareket ettirebiliyordum. Serum hortumuna dikkat ettiğim müddetçe sol kolumu da dirseğimden aşağıya doğru rahatça oynatabiliyordum. Doktor beni klinikten göndermeden önce yatağa sabitlediği kemerleri gevşetmiş olmalıydı.

"Ya sen ağır hastasın, değil mi? Aramamı istediğin bir yer varsa çekinmeden söyle."

"Mümkün değil. Büyük ihtimalle kimsenin elinden bir şey gelmez."

"Seni bir başına sokağa atmadılar ya?"

"Tam aksine sokağa atılmış olabilirim."

"Ne hâle gelmişiz, böyle kötü şeyler yapanlar da varmış demek ki. Kesin bunu sana yapan ya hastanedir ya da ailendir... Serum torbası da neredeyse bitmek üzere."

"Belli ki ölümden başka çarem yok..."

"Saçmalamasana. Nereyi aramamı istersin? İzinsiz park etmiş olsan polisi, sıradan bir büyük çöp olsan belediyeyi, hastanın birisinin yere düşürdüğü bir şey olsan itfaiyeyi arayabilirim... Senin gururuna dokunmadan, için nasıl rahat edecekse artık."

Gerçeği itiraf etmem gerekirse, şu belediyenin arkasındaki dermatoloji kliniğine geri dönmek istiyordum. Son tedavi aşamasında bir şeyleri yanlış yaptıklarından şüphem yoktu. Ama, o kemikli yuvarlak çerçeveli gözlüğüyle hemşire de aklımdan çıkmıyordu. Nasıl desem sanki aramızda ortak bir şeyler var gibiydi. Doktorla bir süre daha vakit geçirebilseydim sanki bir çıkış yolu bulabilirdik hissine kapılmıştım.

Fakat beni başlarından atmaktansa, bu kadar pahalı bir yatakla beraber dışarı çıkarmışlardı. Hani derler ya, anne babalar kendi çocuklarını sokağa bırakıp terk ederlerken çocuğu değerli mücevherlerle süsleyip de o vaziyette sokağa atıyorlarsa, bu hareket o çocuktan gerçekten vazgeçtiklerine dair bir işarettir...

Yeter artık. Zavallı bir korkak gibiydim. Bu hâlde serumun tamamen bitmesini bekleyip *turp filizlerinin* çürüyüp kuruyarak kaybolmalarını ummak en iyi çözüm gibi görünüyordu.

Yatağın ucunda sigarasını tüttüren inşaat bekçisi birden şaşırmışçasına sesini yükseltti.

"Baksana! Burada isim, adres etiketi var. Sen bir çeşit kargo paketi olabilirsin ha!" Yatağın ayağına çengelli iğne ile tutturulmuş karta, el fenerini doğrultup "Görüyor musun? Bir adres yazılı burada. Kükürtlü bir kaplıca adresine gönderiliyorsun. Jigok... Jigoku... mürekkep aktığından tam okunmuyor... Hmm sen kayıp bir eşya da olabilirsin. Ben en iyisi yine de karakola haber vereyim."

Gün yavaş yavaş ağarıyordu. Yoğun ve kalın bir bulut kütlesi gökte asılı gibi duruyorken *turp filizlerinin* doğal yollarla kuruyup gitmesini beklemek pek de akıllıca değildi. Koca bir böcek vızıldayarak naylon brandaya çarptı ve öylece yapışıp kaldı. Ağustos böceğiydi...

İnşaat bekçisi pek acele ediyormuş gibi gözükmese de usulca koşarak geri döndü. Büyük bir beton kamyonu yol kenarında

beklerken kısa kısa kornaya bastı. Bekçi de düdüğünü çalarak ona yanıt verdi. Brandayı kaldırınca ağustos böceği kuş pisliği gibi yere düştü. Ölmüştü herhâlde. Beton kamyonunun şoförü bana şüpheci bakışlar atıyordu. Ama sonrasında sanki hiçbir şey yokmuş gibi inşaat alanına gitti. Bekçi, yatağımın kenarında dinlenmeye başladı. Sırtını yatağa yaslayıp, sigarasını da yakıp benimle fısır fısır konuşmaya başladı.

"Elimdekini görüyor musun? Bu sahte bir Dunhill çakmak. Dunvale diye satıyorlar piyasada. Rehinci dükkânları bile gerçeğinden ayıramıyormuş. Şimdi karakoldan devriye polis aracına haber verilmiş, yolda buraya geliyorlarmış. Senin durumunu kayıt etmişler. Duruma göre izinsiz park olarak kaydedebilirlermiş. İzinsiz park da ne ya? Çok saçma değil mi? Devlet memurlarının yapacağı işlere akıl sır ermiyor."

Serum torbasına sabahın ilk ışıklarıyla iyice bakınca içinin boşalıp dümdüz olduğunu fark ettim. Kurutulmuş eski bir kalamar gibi bulanık kızıl bir renkteydi. Yolun sonuna mı geliyordum ben de?

Devriye aracı ani fren yaparak durdu. Arkasında vinç taşıyan, yan tarafında çekici araç yazan küçük bir kamyon vardı. Sıradan bir polis kasketi takmış orta yaşlı bir polis devriye aracından indi.

"Bu mu?"

"Buraya kadar geldiğiniz için çok teşekkürler." Bekçi memnuniyetini gösterircesine polisi selamladı. Polis ince evrak dosyasından kartpostal büyüklüğündeki kartlardan birini alıp bana gösteriyordu.

"Bunu görebiliyor musun?"

"Evet, görebiliyorum?"

"Çökmüşsün. Oldukça yorgun gözüküyorsun. Bunun ne resmi olduğunu söyleyebilecek misin?"

"Eh, yani cevabı çok açık değil mi?"

"E, söyle o zaman."

"Domuz."

"Doğru, dediğin gibi domuz. Ama, değişik bir şeyler yok mu? Hani en önemli parçası sanki noksan gibi? Hadi bakalım, o neymiş onu söyle şimdi."

Hemen anlamıştım. Bu domuzun kuyruğu yoktu. Hâlbuki ben o kısmı ile hiç ilgilenmemiştim bile. Ama resim el kaldırmadan çizilmiş, tek çizgiden oluşan başarısız bir resimdi. Polisin varmak istediği yer neresiydi onu bir türlü çözemiyordum. Ne istediği belirsiz olsa da benden istediğinin *kuyruk* cevabı olduğunu daha başından zaten anlamıştım. Sinirlerim tepeme çıkmaya başlamıştı. Eğer polis memuru *turp filizleri* yüzünden beni suçlayacaksa bu şekilde dolambaçlı yollara başvurmasına hiç gerek yoktu. Ben de onu sinir etmek için sanki resimdeki hataları arıyormuş gibi yapıp resme bön bön bakmaya başladım.

"Bakalım bakalım ne varmış ne yokmuş. Şimdi bu domuz yemliğe doğru boynunu uzatmış ama yanlış bir açıdan yaklaşıyor. Bu şekilde açlıktan ölür bu hayvan. Göz sinirlerinde bir bozukluk var sanırım. Ayrıca madem ağzı bu kadar açık, dilinin de ortaya çıkması gerekmez mi? Bu domuzun dili yoksa elbette açlıktan ölecektir. Tamam tamam, anladım. Ne demeye getirmeye çalıştığınızı gayet iyi anladım. Kuyruğu yok dersem testi geçeceğim değil mi? Ancak sizin istediğiniz *kuyruk* cevabını ne yazık ki vermeyeceğim. Hatırlayın, en önemli parçası diyen sizdiniz. Kuyruk dediğiniz şey bir domuz için o kadar da önem taşıyan bir organ değil. Kökünden kesip koparsanız bile eğer domuz çiftleşmek isterse her türlü çaresini bulur, kuyruğun orada olup olmaması onun için bir şey ifade etmeyecektir. Bana göre ufacık bir kuyruktan ziyade tam olarak işlev gören göz sinirleri ya da dil çok daha önemlidir. Sizin beklentiniz neyse ne, ama benden *kuyruk* cevabını alamayacaksınız."

Polis elindeki kronometreyi durdurup, başını öne doğru salladı. Not defterine bir şeyler yazıyordu. Gözlemlerimin derin ve anlamlı olmasından etkilendiğini sanıp, biraz da tersçe bir yüz ifadesiyle, nasıl bir tepki vereceğini beklemeye başladım. Polis, oldukça resmî bir ses tonuyla telsizine doğru konuşmaya başladı.

"Tam altmış saniye. İş birliğinde bulunma ihtimali sıfır. Karşı koyma ihtimali ise yedi ile sekiz arasında." Elini kaldırıp çekici araca işaret yaptı.

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz siz yahu?"

Artık bana cevap verecek kimse kalmamıştı. Köprücük kemiğimin altındaki serum hortumu ve idrar yollarımın içinden geçen sonda yüzünden bırakın karşı koymayı kımıldayacak hâlde bile değildim.

Çekici aracın vincinin kancasını yatağın ayağına bağlayıp yukarı doğru kaldırmaya başladılar. İnşaat alanının gölgelerinin gizlediği bekçi, kafasındaki kasketin köşesine elini götürüp pişmanlığını saklayamadığı bir gülümseme ile beni selamlayarak veda ediyordu. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Beni nereye, nasıl bir garaja çekip bırakacaklardı. Hani, keşke o belediyenin arkasındaki dermatoloji kliniğine geri götürseler ne kadar mutlu olurdum.

Çekici araç, beni sarsıp sarsmadığını hiç kafasına bile takmadan hızını gitgide artırıyordu. Sonunda saatte 35 kilometre hıza çıktı. Sadece gökyüzüne bakarak ne yöne doğru gittiğimi kestirebilecek durumda değildim. Neredeydik biz? Her şeyi geçtim, artık bu kâbustan ne zaman uyanacaktım?

Ani bir frenle durduk. Maden ocağının girişi gibi bir yerdi sanırım. Ya da kapalı bir yer altı garajı mıydı? Rutubetli, burun direğini sızlatan bir rüzgâr esip geçiyordu.

"Kükürt gibi kokmuyor mu?"

"Zaten kükürtlü hidrojen kokuyor."

Araç geri geri tünel girişine inmeye başladı. Vincin kancası çıkarıldıktan sonra, yatak yeniden kendi kendine hareket etmeye başlayıp hız kazanmıştı. Bu benim iradem dışında gerçekleşiyordu. İrademin ötesinde gerçekleşen fiziksel bir hareketlenmeydi. Sanki kayar gibiydi ama gözle görülür bir şekilde sürat kazanmaya başlamıştı. Az kaldı bilincimi yitirip bayılıp kalacaktım. Burnumdan akmaya başlayan sıvı sümüğü içime çekerken, bacağımdan bir dal *turp filizi*ni kopartıp ısırmaya başladım. Birazcık tuzlu, o bildiğimiz *turp filizi* tadındaydı.

Serum son damlasına kadar bitmiş olsa da, tükenene kadar bunları yersem hayatta kalabilecektim.

2. Bölüm

Yeşil Suratlı Şair

Yatağımla birlikte, tünel girişine bir çöp gibi atılmamız bundan tam olarak yirmi dakika önce gerçekleşmişti. Denizyıldızına benzeyen bir şey yatağın altında can çekişircesine kıvranıyordu. Yatağa hareket etme kabiliyetini veren enerjiyi o mu sağlıyordu acaba? Hareket etmeye devam ettik.

Başlarda bir süre dik bir yokuştan inmiştik. Elektrik şoku verilmiş bir fare gibi yatak oradan oraya sarsılıyordu. Neredeyse duvara toslayacağız diye ödüm koparken neyse ki bir şey olmamıştı. Sanki yatak çarpışma önleyici özel bir donanıma sahipti. Tamam, tüm dünyaca bilinen Atlas şirketinden bahsediyorduk, ama onların bile yataklarının gerçek kullanımıyla hiç de alakası olmayan ekstra özellikleri yataklara eklemek gibi bir hizmette bulunacaklarını düşünmüyordum. Aksine tünel girişinin zemininde bulunan olukların ray işlevi gördüğünü düşünmek daha mantıklı geliyordu. Böylesine bir beton zeminde bu olukların oluşması yıllar içinde ancak gerçekleşebilirdi. Belki de sadece benim haberim olmamıştı, bilemiyorum. Yüzlerce belki de binlerce yatak her gece bu yollarda sokak köpekleri gibi oradan oraya gidip gelmiş olabilirdi. Nereden, hangi nedenle ortaya çıktıklarını söz konusu etmesek bile ortalıkta kendi kendine oradan oraya giden yatakların bulunuyor olması ender rastlanabilecek bir durum değil miydi ki zaten? Belki onlar da birileri fark edip de polise haber verdiği anda çekici araçla kaldırılıp yine tünel girişine çöp olarak atılmışlardır.

Metalik bir gıcırtı sesi ile yatak yerinden zıpladı. Serum hortumunun girdiği köprücük kemiğimin altında iç gıcıklayıcı bir sancı başlamıştı. Hortum çıkmasın diye üzerine tutturulan

bandaj yerinden oynayıp kanamaya mı yol açmıştı acaba? Karanlık ürkütücüydü ve ben de ışık istiyordum.

İdrar torbamda sanki küçük örümcek yavruları oradan oraya koşturuyormuş gibi bir karıncalanma ve acı hissi vardı. Serum torbası boşaldıkça bir yandan idrarımın aktığı torba öküz kurbağasının karnı gibi şişmişti ve neredeyse patlayacaktı. İdrarım terse doğru içime mi akacaktı acaba? Çişinizi yapmak isteyip de yapamadığınız zamanki rahatsızlık duygusu hiç de hafife alınacak bir durum değildir. Ortaokuldaki sınıf öğretmenimizin ilerlemiş prostat sorunu vardı. Bir gün aniden gelen anüri (idrar çıkaramama rahatsızlığı) krizine dayanamayıp bir türlü açılmayan polikliniklerin çevresinde kendini bir oraya bir buraya atmış, güvenlik için yapılmış bahçe duvarının üstündeki yay şeklindeki demir süse boynunu sıkıştırıp intihar etmişti. Ergenliğin getirdiği zalimlikle bunu aramızda iğrenç bir dalga konusu yapmıştık. Şimdi düşününce aklıma gelen bu anı beni sadece utandırıyordu.

Yatak tuhaf davranmaya başlamıştı. Tutarsız sarsıntılardan daha yumuşak, daha düzenli hareketlere dönüyordu. Sağlı sollu gelen sarsıntıların ardından ani duruşlar, düzenli aralıklarla hissedilen basit ikili ritmik vuruşlar... Hah! Şimdiki zıplayış sayesinde raylara tam olarak yerleşebilmiştik sanırım.

Her şey gerçek olamayacak kadar yolunda gidiyordu. Raylı yollar ne kadar küçük olursa olsun bir yatağın tekerlerine uygun genişlikte rayların yapılabileceğine imkân vermiyordum. Ha, kendinizi zorlar da ararsanız belki lunaparklarda evcil maymunları bindirdikleri minyatür maymun trenlerini bulabilirsiniz. Ya da madenlerde ray üstünde giden el arabalarını, o da belki?

Bu arada, çekici arabanın kancasını çıkartan görevlilerin aralarındaki fısıldaşmaları aklıma geldi.

"Kükürt gibi kokmuyor mu?"

"Kükürtlü hidrojen bu."

Her şey yerine oturmuyor muydu? Beni bekleyen eğer bir kükürt madeni ise, o zaman bu raylar da kükürt cevherlerini taşıyan maden arabaları için yapılmış olmalıydı. Zaten doktor da başımdaki bu *turp filizi* belasından beni şu anda kurtarabilecek tek şeyin kükürtlü kaplıca olduğunu söylemişti. Çok hoşuma gittiğini söyleyemesem de şikâyet edecek hâlde değildim. Hepsi doktorun hasta karneme kaydettiği şekilde işleme geçirilmiş ve sonunda da buraya getirilmiştim.

Rayların makaslarının düzenli ritmiyle içimde memleket hasreti belirmişti. Bir çukurdan daha da derin bir çukurun içine düştüğüm bir rüyadaymışım gibiydi. Bir saniye! Bu hayaller, görüntüler işime yarayabilecek bir fikre dönüşebilirdi. Bir parça müstehcenlik içerse de *kanguru defteri* fikrine uygun düşen bir şeyler olamazlar mıydı? Not almak istiyordum. Bir yolunu bulup yazacak bir şeyler ayarlamalıydım.

Bir ışık hüzmesi...

Göz kapaklarım kapalı olmasına rağmen retina hücrelerim oldukça hassas bir biçimde tepki veriyordu. Gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım. Birileri el fenerini tutarak göz bebeklerimin reflekslerini inceliyordu. Susuzluktan dilim damağıma yapışmış bir hâlde karşımdakinin kim olduğunu bile anlayamadan güç bela yalvarabildim.

"Lütfen, su verin lütfen. Bakın serum torbası da bomboş..."

El fenerinin ışığı kesilmişti. Tavanı iyi kötü seçebiliyordum. İnsan yüzüne sahip su püskürtücüsü oradaydı işte. Kapakları kaldırılmış, sadece arkasındaki reflektörlerle dolaylı tavan aydınlatması yapan floresan da. Aslında hiçbir şey gerçekleşmiyordu. Hâlâ ameliyathanedeki yatağımdaydım. Bu kadar gerçekçi rüyalar insanın ruh sağlığına zarar verir. Doğal olarak beni de yormuştu, bitkin bir hâldeydim.

"Zamanı gelince değiştirilecektir."

Ben de tam o anda serum torbasının ancak yaz festivallerinde görebileceğiniz küçük Japon balıklarını koydukları bir torba ile değiştirilmiş olduğunun yeni yeni farkına varıyordum.

"Özür dilerim, belli ki yol tutmasından sarhoş gibiyim."

"Kendi kendini zehirlemiş olmayasın, muhtemelen *turp filizi* yüzündendir."

Yuvarlak çerçeveli gözlüklü hemşirenin gözlüğünün camından yansıyan kulağımı görebiliyordum. Düz bir camdı.

"Deniz tutmuş gibi hissediyorum, bunun için bana verebileceğiniz bir ilaç yok mu?"

"Hasta karnenizde yazanlar haricinde size hiçbir şey veremem."

"Ama, çok kötü sarsılmıyor muyum?"

"Kolunuzu sıyırın, kanınızı almam gerekiyor."

"5 şiddetinde bir deprem gibi sallanıyor."

"Şimdi kusura bakmazsanız *turp filizlerinin* boyunu ölçeceğim, olur mu?"

Hastane pikesi üzerimden sıyrılıp alındı. Sanki kemiksizmiş gibi duran yumuşacık parmaklarıyla gürleşen *turp filizlerinin* altlarını yokluyordu.

"Gıdıklanıyorum!"

"Epey gürler. Oldukça iyi beslenmiş olmalılar."

Cinsel organım sertleşmeye başlıyordu. Çok saçma. Böyle bir durumdayken penisin sertleşmesi kadar manasız bir şey olamaz. Her şeyden önce sonda takılı bir hâldeyken böyle bir şeyin olması ya idrar boruma ya da böbreklerime çok büyük bir hasar verebilir. Başka şeyler düşünmeliydim, başka bir şeyler düşünerek dikkatimi dağıtmalıydım.

Hanakonda, anagonda, anagenta
Üzerine sürülmüş kırmızı biber yağıyla
Sarmışlar bir muz kabuğuna

Bu dizeler sanki bir şarkı nakaratı gibi gayet doğal bir biçimde ağzımdan dökülüyordu. Hiçbir anlamı olmasa da, rayların ritmine tam olarak ayak uydurabiliyordum. Hemşire manalı manalı kıkırdıyordu.

Hanakonda, anagonda, anagenta
Üzerine sürülmüş kırmızı biber yağıyla
Sarmışlar bir muz kabuğuna

Gitgide yükselen bir tonda söylemeye başladım. Nihayetinde, lastik toplarını zıplatırken küçük kızların söylediği tekerleme şarkıları gibi gitgide yükselen bir tonda söylemeye başladım. Kendi kendime işkence ediyor gibiydim fakat canım yansa da içten içe garip bir haz alıyordum. İnanılmaz bir biçimde coşkudan alev alev yanıyordum. Bu alevin sıcaklığından olsa gerek hemşirenin manalı gülüşü de eriyip gidiyordu. Kenarları buğulanmış gözlük çerçevesi tavandaki su püskürtücüsüne doğru çekilmeye başlıyordu. Püskürtücünün yüzüne takılınca gözlük eski moda kalın siyah çerçeveli gözlüğe dönüşmüştü. Tıpkı babama benziyordu. Elbette basit bir su püskürtücüsü olduğunun farkındaydım ama aynı zamanda babamdı işte, elden gelen bir şey gelmezdi.

Babam hop hop zıplarcasına yürüyen koca kafalı minyon bir adamdı. Nedendir bilmiyorum annemle uzun süre ayrı ayrı yaşamışlardı. Bundan dolayı olsa gerek onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum, cilalanmış yüksek topuklu deri ayakkabıları ve kaplumbağa kabuğundan yapıldığını iddia ettiği siyah çerçeveli gözlükleri haricinde hiçbir şey.

Tüm bu süre zarfında yatak durmak bilmeden ilerliyordu. Titreşen sesler, esen rüzgâr ve bu bitmek bilmeyen sarsıntı... Fakat, biten serum torbasının da bir ara yenisi ile değiştirilmiş olduğu su götürmeyen bir gerçekti. Hangi durumu *gerçek* hangi durumu *hayal* olarak kabul etmeliydim? Bir tür parazit gibi içime işleyen bu illüzyondan kurtulmak için var gücümle göz kapaklarımın üzerini ovuşturuyordum. Elektrik boşalmasından kaynaklanan keskin bir acı... İnsan suretindeki su püskürtücüsü alelacele kaçıp gitmişti. 10 saniye kadar geçmişti ki peşimden gelen su püskürtücüsü falan değil, bildiğimiz ampuldü artık. Hani var ya, tünellerin içini aydınlatsın diye taktıkları turuncu ışık veren sodyum ampulüydü. Aydınlatma 13 saniyede bir peşimden gelip beni geçiyordu. İnanılmaz derecede monoton ve nereye kadar süreceği belli olmayan bir yolculuktu.

Arabenta, hanagonta, anagenta

Rayların bu şarkısı gittikçe kederli bir havaya bürünüp sessizleşerek kayboluyordu.

Kafamı dağıtmak için *turp filizlerinden* bir tutam avuçlayıp ısırmaya başladım. Çin turpunun kendine has acımsı, taze kokusunun anımsattığı o bilindik tat kendisini inceden inceye hissettiriyordu. Bence tek noksanı tuzunun yetersiz olmasıydı. Terden ıslanmış kolumu yaladım. İstediğim kadar tuz tadı vermese de yine de boğazımı rahatlatmıştı. İnsanın kendi teri olunca tiksinme duygusu da olmuyor.

Üzerimdeki bezginlikten kurtulmam lazımdı. Kendi kendime küçük bir bilgi yarışması oynasam nasıl olurdu acaba? Zekâ oyunları oynayınca zamanın nasıl geçtiğini anlamayız ya, o yüzden işte.

Soru: Işıkların hareket aralığından yola çıkarak yatağın saatte kaç kilometre hızla gittiğini hesaplayın.

Fazla kolay bir soru olmadı mı bu? Işıkların arasındaki mesafe 25 metre, yaklaşık 13 saniye aralık olduğunu düşünecek olursak... yatağın hızı... İlk önce 25'i 13'e bölüp saniyede ne kadar hız yaptığını bulacağız. 25/13 = ?... Benimle dalga mı geçiyorsunuz! Ne kâğıt ne de kalemim var ve benden böyle bir hesabı aklımdan çözmem beklenemez herhâlde. Kafamın içinde yüksek ses dalgasında bir köpek düdüğünün çınlaması gibi anlık bir neşter kesiği oluşmuştu sanki... *Turp filizi* hastalığı sayısal hesap soruları için pek uygun bir hastalık değilmiş belli ki.

Derin derin nefes alarak kendimi ray makaslarını durmadan saymaya vakfettim. Üç bin altı yüüz altıı... üç bin altı yüüz yedii... Deprem uğultusu gibi kulaklarımı çınlatan sallantının getirdiği ses araya girip duruyordu... üç bin altı yüz sekiiz... Karşı yönden de mi araç geliyor? Mümkün değil ama içimde kötü bir his vardı. Kendimi oldukça zorlayıp dirseklerime dayanıp boynumu uzatarak bakınmaya uğraştım. Lambalar sayesinde bir kavşağa yaklaştığımızı anlamıştım. Görüşüm çok iyi olmasa da ciddi bir problemin farkına varabilmiştim. Üzerinde ilerlediğimiz raylar tek hatlı bir demir yoluydu! Karşı yönden gelen araçla her an çarpışmamız işten bile değildi.

Bize doğru yaklaşan bir gümbürtü sanki tüm tüneli bir mantar tıpayla tıkarcasına dolduruyordu. Onar ton ağırlığında, birbirine bağlı beş vagon olsa gerekti. Kükürt cevherleriyle mi yüklüydüler acaba? Çarpışırsak tuzla buz olacağız. Kendimi en kötüsüne hazırlayıp, var gücümle işeyip sağ elimle de serum borusunu sımsıkı tuttum.

Durmak bilmeden çalan, kulak tırmalayan siren sesi... Önümdeki ışık perdesini yumuşacık aralayan far lambasının ışığı...

Doktorun hazırladığı hasta karnem de başlı başına bir saçmalıktı. Getirildiğim bu yerden sonrası bomboş bırakılmış, başka da hiçbir şey yazılmamıştı. Sonumun bu şekilde olmasını

istemiyorum. En azından kükürtlü kaplıcanın adını doğru düzgün belirtseymiş...

Ani sallantılar ve sarsıntılar... Tam artık çarptık çarpacağız derken ve bu durumu kabullenmişken bir şekilde paçayı kurtardık. Şansımıza karnede hâlâ okumadığımız bazı talimatlar varmış. Bir ray hattından öbürüne geçip sonunda servis hattındaki raylara yönlendirildik. Terden sırılsıklam olmuştum. Sorun değildi. *Turp filizlerini* yerken bu terler sos olarak işime yarayacaktı.

Sıralı beş araçtan oluşan küçük vagonların bize dokunmadan kıl payı geçip giderken çıkardığı rüzgârdan ortalık toz toprak içinde kalmıştı. Ardı ardına hapşırıyordum. Ancak beklediğimin aksine karşıdan gelenler maden vagonları değil, pencerelerine kadar rengârenk desenlere boyanmış, gösteriş yaparcasına süslenmiş, lunaparktaki minyatür trenlerdendi. Nasıl bir boya kullandılarsa artık, ya gece parlayan fosforlu bir çeşit boya kullanmışlardı ya da neon ışıklarıyla aydınlatılıyordu. Sodyum ampullerinin keskin ışığı tüm renkleri filtreleyen bir etkiye sahip olsa da minyatür trenin ışıkları bütün bunlara rağmen hâlâ gayet göz kamaştırıcı bir şekilde kendisini gösteriyordu.

Bir yerlerden müzik sesi mi geliyordu? Sirk bandosunun çaldığı bir müzik de olabilirdi, sıkça duyup aklıma takılan bir pop müzik parçası da. Elbette rüzgârın sesi de...

Neresinden bakarsanız bakın tuhaf bir trendi. Eğer lunaparklardaki minyatür trenlerden ise uzaktan kumanda edilmeleri gayet olasıdır. O yüzden treni kullanan herhangi bir kondüktör ya da makinist görememeniz sizi pek de şaşırtmamalıdır. Ayrıca normal çalışma saatleri dışında iken içinde yolcu olmaması da gayet doğaldır. Peki, eğer o trenin içinde yalnızca tek bir yolcu olsaydı ne yapardınız? Bir yandan merak hissi uyandırırken bir yandan da beni rahatsız eden bir gizem etkisi bırakıyordu. Küçük bir kız ikinci vagonun arka kapısına yakın olan pencereden

bana doğru el sallıyordu. Dikkatimi çekmek istiyor gibi bir hâli vardı. Altı, yedi hadi bilemediniz olsa olsa en fazla on yaşında bir kız çocuğuydu. Var gücüyle bana bir şeyler söylemeye mi çalışıyordu yoksa kendi kendine oyunlar mı yapıyordu, belirsizdi. Kenarları aşağıya doğru kıvrımlı, yüzünden düştü düşecek gibi duran o eğri gözleri[1]... Trenin penceresine yanağını yaslayıp gözlerini fal taşı gibi açtı. Gülüyor muydu, yoksa korku içinde miydi? Bu soruların cevabını şu anda bile bilmiyorum.

Yatağın altında dönen çarkların sesi iç rahatlatıcıydı. Hiç acele etmeden ana ray hattına geri dönmeye başladık. Büyük ihtimalle bir süre daha karşı yönden başka bir tren gelmeyeceği için aceleye gerek duyulmamıştı. O değil de, biraz önce küçük kızın bindiği tren nereye gidiyordu acaba? Normal şartlar altında lunapark trenleri aynı döngü içindeki dairesel ray hattı üzerinde döner dururlar. Benim yatağımın çöp gibi atılıp bırakıldığı yer tahminimce ya son duraktı ya da başlangıç durağıydı. Minyatür tren oraya mı gidiyordu? Yoksa makas değiştirmesi gereken bir noktayı mı atlamıştı? Akla gelebilecek diğer bir olasılık ise minyatür trenden artık bıkkınlık gelmiş, onun yerine bu sefer lunapark hattının gözdesi olarak benim yatağım seçilmiş olabilirdi. Sağlık fuarının özel sergisi: Dünyadaki ilk *turp filizi* hastası! Kükürtlü kaplıcaya götürülmek üzereyken, lunaparkta sonsuza kadar dönüp duracak, en sonunda tüm vücudum Çin turpu tarlasına dönüşecekti...

Yine de olaya iyi tarafından bakmaya çalıştım. Bu minyatür trenlerin kaplıca gibi bir termal tesiste iyileşip dertlerine deva bulanları evlerine geri götüren araçlar olduğunu düşünmek ne kadar da teselli ediciydi. Kapı penceresinden sürekli el sallayan

1 Metin içinde geçen "eğri göz" kavramı, göz kapaklarının göz çizgisi bitiminden elmacık kemiklerine doğru sarkmasıyla oluşan estetik bir sorundur. Türkçede tam karşılığı bulunmayan bu durumu (şehla ve şaşı gibi benzer sayılabilecek durumlara uygun karşılıklar olsa bile) metin içinde geçen sözcük oyunlarına da sadık kalmak için "eğri göz" sözcükleri ile karşılamayı tercih ettik (ç.n.).

eğri gözlü kız da belki baldırlarında parazit gibi büyüyen *kına çiçeklerinden* muzdaripti ve belki burada tedavi olduktan sonra o da evine dönüyordu. Gülümsemenin yüzüne çok da yakışacağına inandığım pek şirin bir kızdı. Keşke ağzının şekline biraz daha dikkatlice baksaydım.

Bir süre daha yavan bir şekilde hareket etmeye devam ettik.

Vitamin ve lif takviyesi için bir tutam *turp filizi* daha yedim. *Turp filizlerini* koparttığım yerler olur da açıkta kalırsa dizlerim daha da çirkin gözükeceği için farklı yerlerden teker teker toparlayıp başparmağım kalınlığında bir demet hâline getirdim. Parmağımla karnımın yanında biriken terime dokunup yaladım. İlk önce yapraklarını dişleyip yemeye başladım. Keşke şimdi şurada biraz soya sosu olsaydı. Yine de yakınacak vaziyette değildim. Filizlerin sap kısmını biraz da mecburiyetten çiğniyordum. Kaplıcaya varana kadar yapacak hiçbir şeyim yoktu. Gözlerimi kapamış ne kadar süreceği belli olmayan bir uykuya dalmıştım.

Kahretsin! Karnım deli gibi açtı. Yeşillik yemekten gına gelmişti, nişasta ya da hamurlu bir şeyler yemek istiyordum. Canım Çin mantısı ve erişteli ramen çorbası çekiyordu.

Ne kadar uyuduğumu kestiremiyordum. Bir saat mi yoksa yirmi dört saat mi geçmişti onu bile bilemiyordum. Dayanacak hâlim kalmamıştı artık. Bu esaret hissi insanın sabrının sınırlarını zorluyordu.

Yatağım sanki hiçbir şey yokmuş gibi rayların üzerinde yoluna devam ederken, karşı yönden gelen rüzgâr daha da kuvvetli esmeye başlamıştı. Yokuş mu gittikçe dikleşiyordu yoksa yeni bir haber gelmişti de biz mi ona doğru aceleyle koşturuyorduk?

Rüzgâr ilginç bir şekilde yapış yapış kokuyordu. Kükürt mü kokuyordu bu kadar? Hayır, bu kükürt kokusu değildi. Daha organik bir kokuydu. Yüksek iş binalarının altına saklanan, yer altındaki alışveriş pasajları gibi basık ve kötü kokuyordu. Kepenklerini

kapatan, sıra sıra dizilmiş iş hanlarının depolanan lağımı boşaltttığı zaman kanalizasyondan gelip burnunuza bir tutkal gibi yapışan o pis kokuydu. Kokunun kaynağı belli olmuştu, sandığımın aksine kükürt değil amonyak kokuyordu. Bu koku bazen o kadar keskinleşirmiş ki lağım fareleri bile dayanamayıp kendini sokağa zor atarmış. Tabii ki, dışarıda da onları yaşlı sokak kedileri iştahla bekliyor olurmuş.

Ani bir viraj... Ani bir fren...

Bariyerlere şıp şıp damlayan su sesi... Az çok canımın yanacağını göze alarak gövdemin üst kısmını kaldırıp boynumu sağ tarafa çevirdim. Serum hortumu sağ köprücük kemiğime işlediği için sol yanıma dönemiyordum.

Tünelin sonuna gelmiştik. İçinde dev bir kemer olan yer altı kanalında doğru düzgün ilerleyemiyorduk. Eskiden yük taşıyan mavnaların geçtiği bir dereydi belki de. Zamanla taşımacılığın ilerlemesiyle yer altı drenaj kanalına dönüştürülüp yağmur sularının birikip aktığı çıkış noktası gibi kullanılıyor olabilirdi.

Tünelin ucunda iskele gibi duran bir yerde raylar aniden sona eriyordu. Yatağım tam o yerin en ucunda sabırla bir şeyi bekler gibi duruyordu. Belki de bir gemi bizi almaya gelecekti. Kanalın suyu simsiyah ve pisti. O kadar durgundu ki aynı bir ayna gibiydi ve tavandan yansıyan ışıklar tek tek ayırt edilebiliyordu. Demir korkuluklarla çevrelenmiş dar bir gezi yolu... Acil durumlarda kullanılan yeşil renkli telefon kulübesi... Beyaz renkli harflerle bir şeyler yazılı olan mavi tabelada, tahminen bir şehir adı ya da tabelanın asılı olduğu binanın adı yazıyordu. Ne var ki, karşı kıyıdaki tabelada ne yazdığını tam olarak okuyacak kadar aydınlık yoktu. Burnumu tıkayıp sadece ağzımdan nefes aldığım zaman kokuyu hissetmediğimden, bir nebze de olsa su kanallarıyla dolu bir başkent manzarasıyla karşılaşmıyor değildim hani.

Zifte bulanmış domuz yavrusu gibi bir şey sol taraftan sağa doğru akıntıyla ilerliyordu. Şişip kabarmış bir kanguru leşi olmasın bu? Yok canım değildir. Suyun yüzeyinde hafifçe dalgalanmalar olmuştu. Yalnızca baş kısmı açıkça belirgin, suyun üstüne çıkmış vaziyette ne olduğunu tam bilemediğim memeli bir hayvanın iskeletiydi. Çenesinin şeklinden insan iskeleti olmadığı apaçıktı. İnsan değilse yetkililere haber verme zorunluluğu da yoktu.

Hafif dalgalar gitgide genişleyip büyümeye başladı. Yoksa gemi gelmiş miydi? Küreklerin sessiz gıcırtısı, geminin ucuna çarpan suyun sesi... Pink Floyd'un "Sorrow" adlı parçasının girişiyle tamamen aynıydı! Grup üyeleri kendi aralarında kavga ettikten sonra Roger Waters gruptan ayrılmıştı. "Sorrow" da bu ayrılmadan sonra 1987'de kurulan yeni grubun kaydettiği bir parçaydı. Eskiden beri, tıraş olmuş bir ata benzeyen temiz yüzlü Waters'ın hayranıydım. Belki de bu yüzden bu parçaya karşı az da olsa bir ön yargı taşıyordum. Yine de şarkının girişinde o eski zamanlarındaki havayı yakalamışlardı, o kadar da kötü değildi yani. Ah bir eve dönebilsem, bütün albümlerini bütün parçalarını tekrar baştan sona dinleyeceğim!

Tünelin girişinde akıntı yönüne doğru birden küçük bir balıkçı gemisi göründü. Geminin kıç kısmında küreğin çekildiğini görebiliyordum ama ortada kürekçi yoktu. Pervane tipi motoru olsa az çok anlayabilirdim. Sonuçta o tür motorlar böyle işlerde kullanılıyordu. Fakat, karşılıklı ahenkle hareket eden böyle tuhaf bir kürek sistemini dizayn etmek hiç de kolay olmadığı gibi akıl kârı bir iş de değildi. Neden böylesi zahmetli bir işe girişilmişti ki? Aklıma gelen tek sebep, pervane tipi motorun çıkaracağı gürültüydü. Gürültü istemedikleri için böyle bir yola başvurmuş olmalılardı. Acaba çok gizli bir misyon için çalıştırılan bir casus gemisi miydi?

Gemi yavaşça iskelenin sonuna doğru dönerek yaklaşmaya başladı. Ön kısmı düz ve neredeyse iskele ile aynı yüksekliktey-di. Güverteye yatağın tekerlerinin tam olarak oturabileceği ray-lar yerleştirilmişti. Nereden baksanız en fazla 3 metre ya vardı ya yoktu. Belli ki beni almaya gelen feribot buydu.

Eğri gözlü kızın bindiği ve önümden geçip giden minyatür tren de yine bu iskeleden aktarma yapmış mıdır acaba? Ge-minin rampası iskeleye yerleşmişti. Yatak ileri doğru dikkatlice hareket etmeye başladı. Gemiye binip yerimizi alınca geminin araç rampası havaya doğru yükselmiş, bir yandan da gemi suya hafifçe batarak iskeleden ayrılmıştı.

Gemi olması gerektiğinden daha fazla suya battığından olsa gerek her dalga çarpışında güverte sırılsıklam oluyordu. Dizleri-mi büküp havlu pikeyle bacağımı açık bir yer kalmayacak şekilde sıkıca sardım. Elimdeki tek besin kaynağı olan kıymetli *turp filiz-lerinin* pislik dolu kanal suyuna maruz kalıp ziyan olması benim için bir felaket olabilirdi. Gemi yeniden dönüp akıntıya doğru yol almaya başladı. Küreklerin gemiye yön vermekten başka bir işlevi yoktu. Acele etmeden usulca akıntıya kendimizi bırakmış gidiyorduk.

Geminin uzunluğu yaklaşık 8 metreydi. Yelkeni olmamasına rağmen başında ve kıçında iki tane yüksek yelken direği vardı. Direklerin arasına elektrikli teller asılmıştı. Anlaşılan, zamanın-da kalamar avı için kullanılan bu tekne şimdi yeniden düzenlen-miş ve feribot olarak kullanılmaya başlanmıştı. İçlere doğru iler-leyince üzerinde kapağı olmayan bir açıklık bulunuyordu. Nakli-ye kısmına inmek için bu açıklıktan aşağıya doğru bir merdiven konulmuştu. İdrar torbama zarar vermesin diye karın kaslarımı kullanmamaya dikkat ederek yalnızca ciğerlerimdeki havayla bağırmaya çalıştım.

"Kimse yok mu?"

Kubbe şeklindeki tavan, seslerin yankılanması için yapılmıştı sanki. Sesim anlamsızca daha da yükselerek bir duvardan diğerine çarparak yankılanıyordu. Neredeyse Tibet tapınaklarında çalınan borazanlardan eksik kalır yanı yoktu.

Kürekler sessizce gıcırdarken akıntıyla ilerlemeye devam ediyorduk. Ara sıra karşımıza kıyıya yanaşabileceğimizi gösteren işaretler ya da kenarında korkulukları olan taş merdivenler çıksa da yatağım herhangi bir tehdide karşı kendini korurmuşçasına onlara yaklaşmaya tenezzül bile etmemişti.

Karşımda bir tabela vardı. Tam ışığın altında ve de okunabilir bir yazıyla yazıldığı için ne yazdığını çıkarabilmiştim.

MIKKADO

Hafızamda bir şeyler canlanmaya başladı.

"Tam o sırada Mikkado'nun ikinci katında o adam çikolatalı tatlısını yalıyordu."

Evet oydu. Üzerimde epey bir etki bırakan gerilim romanının ilk satırlarıydı. Kitabın adı *Daikokuya Bomba Vakası* idi.

Dört yıl kadar önce, babamın mirasından kargoyla gönderilen üç kitaptan birisiydi. Diğer ikisine gelince, eczacılık bilimi ile ilgili deneylerin anlatıldığı kılavuz kitaplardı. İlk cildi organikler, ikincisi ise organik olmayanlar hakkındaydı. Birisini zehirleyip öldürme gibi bir planınız yoksa açıp okumak isteyeceğiniz türden kitaplar değildi pek. O yüzden, biraz da boş zamanımın olmasından *Daikokuya Bomba Vakası*nı üç kez okumuştum.

Ölen babama karşı kendimi borçlu hissetmiyordum. Annemle uzun zaman önce evleri ayırmışlardı. Annem de beş yıl önce ölüp gitmişti. Babamdan kalanları kim, hangi amaçla bana göndermişti, gönderen aklından neler geçirerek böyle bir şey yapmıştı

hâlâ bilemiyorum. Yine de sonuçta bana kalan bir mirastı ve tutup da elime geçer geçmez onları çöpe fırlatıp atacak değildim. Sayfaları öylesine çevirirken babamın gazlı kalemle işaretlediği yerler gözüme çarptı. İster istemez neden işaret koyduğunu merak ederken kitabın tamamını okuyuverdim.

Romanın ilk yarısında epey absürt bir macera hikâyesi anlatılıyordu. Diğer yarısı ise *Yeşil Suratlı Şair* adında, romanın yazarının bir arkadaşının kaleme aldığı eleştirel bir makaleden oluşuyordu. Makaleyi *Pijamalı Uçan Balık* mahlasıyla kaleme alan kişi, makalede romanın asıl yazarının masumiyetini savunma görevini üstlenmişti. Babamın bile kitabın üzerine not almasına yol açacak kadar ilgisini çeken nokta ise, romanın asıl yazarı ile eleştiri makalesini yazanın aslında aynı kişiler olduğundan şüphelenmesiydi diye düşündüm. Aslında ben de tamamen aynı fikirdeydim.

Pijamalı Uçan Balık mahlaslı yazar, eserinde gizli bir plan dâhilinde yapılacak olan bir bombalı saldırının uyarısını yapıyordu. O zamanlar Daikokuya Alışveriş Merkezi, modası geçmiş eski alışveriş pasajlarının yerini alan modern alışveriş merkezleri içinde ayrı bir popülerliğe sahipti. Zaten, piyasanın kalbinin attığı Kabutocho semti gibi yerlerde de herkesin dilinde bu alışveriş merkezi vardı. Bu nedenle böyle ünlenmiş bir yerin gerçek isminin bir romanda geçmesi, bununla da kalmayıp romanın adında kullanılması sayesinde roman hemen en çok satanlar listesine girivermişti. Tabii ki bu sadece kurguya dayalı bir romandı. Gerçekte bomba falan patlamıyordu. Fakat bir gün haylazın tekinin su kanalına (o zamanlar, kanalın olduğu bölgeye Kiba mahallesindeki kereste sanayi deniliyormuş) zaman ayarlı ve sudan etkilenmeyen bir fişek atmasıyla büyük bir patlama meydana gelmiş, hayal ürünü olan bu roman da halkın üzerinde bir anda bir kez daha gerçeklere dayanılarak yazıldığı izlenimi yaratmıştı.

Gazete ve radyo yayınlarında açık açık Pijamalı Uçan Balık suçluymuş gibi gösterilmiş ve polisin de gizliden gizliye onun peşine düştüğü yönünde söylentiler yayılmaya başlamıştı. Bunun da sebebi Pijamalı Uçan Balık'ın o sıralar Daikokuya'nın hemen yanındaki Mikkado'nun devamlı müşterisi olmasıymış. Yeşil Suratlı Şairin yazarı, roman yazarları ile yarattıkları hikâyenin kahramanlarının benzer davranışlar göstermesinin, adi bir hırsızın soyacağı evin önünde önceden dolanıp etrafı kolaçan etmesi ile hiç alakası olmadığını öne sürmüştü; yazarların bu tutumunun ardında, edinilen tecrübeden yola çıkarak gerçeğe daha yakın bir okuyucu algısı yakalama isteği olduğunu söylemişti. Bir yere kadar ikna edici olsa da babam yine de kırmızı gazlı kalemle soru işareti koymuştu. Yanına da küçücük harflerle not düşmüştü. "Suçlular olay mahalline mutlaka geri dönerler!"

Doğal olarak yakın arkadaşı Yeşil Suratlı Şairi savunmak sanıldığı kadar kolay değildi. Yeşil Suratlı Şairin yüzündeki üzüntüsünü gizlediği naif gülümsemesine bir kez şahit olan herkes ona kanıverirmiş. Ruhunun derinliklerinden çıkan saf, kirlenmemiş parıltılı bakışlarıyla, hayatın dikenlerinin açtığı yaraları saran ilaç gibi gelen sesiyle kadın erkek cinsiyet gözetmeden herkesi kendine çekermiş. Onun kadınlara olan bu zafiyetinden rahatsız olan birkaç kişi çıksa da kendiliğinden ona yaklaşan genç kadınların ardı arkası kesilmezmiş. Hani öyle ki, onu eleştirenler sizin karşınıza çıksa "hadi bakalım başka kapıya" diye önünüzden kovasınız gelirmiş.

Bunların hepsi kıskançlıktan, çekememezlikten, kin duymalarındanmış... Fakat bizim Yeşil Suratlı Şairimizin başka sorunları varmış. Başından beri safra kesesinden sıkıntı çekermiş. Bütün kadınların peşinden koştuğu o yeşil suratı, sanılanın aksine mucize, Tanrı vergisi falan değil, bildiğiniz safra suyunun kana karışması sonucu ortaya çıkan bir hastalık belirtisiymiş meğerse.

Bu da ona karşı olan şüphelerin daha da artmasına neden olmuş. Kronik safra kesesi iltihaplanmaları yaşayanların iç organlarındaki kan akışları daha yavan, daha yavaş olur. Karaciğere giren ve çıkan kanın aynı seviyede tutulması için yemek yedikten yarım saat sonra, hele de yağlı şeyler yenilmişse bir saat sonra yatıp uzanılması gerekir. Diğer türlü, safra yüzünden deri kül gibi gri renge, daha sonra da mora dönüşür. Cildin morarmasının da geri dönüşü olmayan ölümcül sonuçlara gebe olduğunu söylememe gerek yok herhâlde.

Günün birinde erişteli çorba yapan bir lokantada bizim Pijamalı Balık ikinci katta aniden yere uzanıvermiş. Yanındaki kadın ise bu durumu yanlış anlayıp kendisini çiftleşmeye davet ettiğini sanıp altında ne var ne yok çıkartıp adamın üstüne atlamış. Başka bir gün de lüks bir restorandan çıkar çıkmaz yanındaki kadına "Bana bir yarım saat verir misiniz?" deyip yola uzanıvermiş. Gece için süslenip püslenen kadıncağız ne yapacağını şaşırıp karakola koşup durumu bildirmiş. Düşününce bütün bu yanlış anlaşılmaların, boşuna kıskançlıkların ardında Pijamalı Uçan Balık'ın yeşil suratının hikâyesi varmış. Keşke kadınların hepsi tüm kalpleriyle, hiçbir beklentiye girilmeden yaşanan karşılıksız aşkın ne olduğunu bilseydi.

Tam da buraya babam bir not düşmüş.

"Yalan, yalan! Neden bahsettiği anlaşılmıyor."

Yeşil Suratlı Uçan Balık'ın kadın hikâyelerinin babamın ilgisini çekmediği apaçıktı. Daha ziyade kalamar bombasından etkilenmiş görünüyordu.

Daikokuya Bomba Vakası kitabı ben doğmadan çok önce 1920'lerde basılmıştı. En ağırlaştırılmış sansürün henüz yeni yeni başladığı, basın dünyası için kara kış denebilecek bir dönemmiş. Babamın da kırmızı kalemle ısrarla altını çizdiği yerler hep kalamar bombası yazısının geçtiği kısımlardı. Pijamalı

Balık'ın araştırmalarına göre erkek ve dişi kalamarların cinsel organlarını güneşte kuruttuktan sonra, onları 100 metreyi 15 saniyede alacak bir hızda (ortaokul 3. sınıf öğrencilerinin ortalama koşu hızına denk geliyor) çarpıştırınca dinamit patlaması şiddetinde bir patlama ortaya çıkıyormuş.

Romanda Daikokuya'nın neden hedef alındığı açık değildi. Ziyadesiyle canlı bir varlıktan geliştirilen biyolojik bir bombanın geliştirilip silah olarak kullanılabilecek olması insanlar üzerinde daha çok endişe yaratmıştı. Orada burada gizli gizli deneyler yapılmaktaydı. Babamın da geri kalmayıp kırmızı ile işaretlediği yerlerden ilham alarak bir şekilde bu deneylere katıldığı çok açıktı. O zamanlar başkalarını suça teşvik etmenin cezası asıl suçu işlemek kadar ağırdı.

Kitabın sonundaki eleştiri yazısını yazan da sanki cevabı aşikâr olan bir soruyu sorarmışçasına kibirle şunları yazmıştı.

"Burada esas suçlanması gereken kişi kalamar bombacısı Pijamalı Balık mı yoksa, uçkuru bozuk Yeşil Suratlı mı?"

Sonu gayet güzel toparlanmış olsa da, ne yazık ki bu romanda yazan tek kelimeye bile inanmıyordum. Babamdan bana kalan saçmalıklardan onun ne kadar da yaşlanıp bunadığı anlaşılıyordu. Belki okurken bir parçacık eğlenmiş olabilirdim ama hepsi o kadardı işte.

Mikkado tabelasını geçer geçmez direğe bağlı olan serum torbası sanki fosforlu kalamarlar gibi iki üç saniyede bir ağır bir ritimle ışıldamıştı. Daikokuya Bomba Vakası romanında bu ışıldamaların kalamar bombasının patlayacağına dair önemli bir işaret olabileceğinden bahsediliyordu. Hâlbuki romanda kalamarlar hakkında yazılı birçok şey varken serum torbasının esamesi okunmuyordu. Bu arada erkek ve dişi her kalamarın birbirleriyle uyumlu olacağının garantisi de yokmuş. Uyum sağlayanlar olduğu kadar uyum sağlamayanlar da varmış. Ayrıca

kalamarlar arasındaki karşılıklı çekim de ne kadar ihtiraslı ve güçlü olursa saçtıkları ışık da o kadar kuvvetli olurmuş. Daikokuya Bomba Vakası'nın başarısızlıkla sonuçlanmasında ve ondan sonra yapılan deneylerin de başarısız olmasında bu iki cinsin uyumsuzluk faktörü göz ardı edilmiş olmalıydı.

Doğal olarak bütün bunlara inanmıyordum. Nasıl inanmam beklenebilir ki? Her şey bir yana bu bir kalamar değil, serum torbasıydı. Yine de tamamen kayıtsız kalamıyordum. Bir yerlere mesaj gönderirmişçesine yanıp sönmeye başlamıştı. Yatağın kenarındaki serum direğini sağa sola çevirip yerinden çıkarttım. Direği bacağımın arasına yerleştirip torbayı incelemeye başladım. Nefes alış-veriş temposuyla ışıldıyordu.

Eyvahlar olsun! Başıma gelebilecek en kötü şey olmuştu işte. Hangi ara plastik torbanın yerine organik bir maddeden yapıldığı apaçık olan bir şey geçmişti? Evet, serum torbasının yerine kalamar takmışlardı. Hemen orada çiğ çiğ, ince ince doğranmış, iştahla mideye indirebileceğiniz türden kalamarın iç organları bir sashimi tabağını süslermiş gibi başımın üzerindeydi. Hangi ara, ne zaman değiştirmişlerdi aklım almıyordu. Kalamarların cinsiyetleri nasıl ayırt edilir bilmediğimden erkek ya da dişi diye bir ayrım yapamasam da bu canlının karşı cinsi küstahça baştan çıkarmaya çalışan kıvranmalarına bakarak erkek olduğu kanısına varmıştım.

Dişi kalamarın uzuvları bize doğru yaklaşıyordu. Benim kalamarımın hareketleri de daha şehvetli bir hâle gelmişti. Onlarca yıl bir türlü gerçekleştirilemeyen bu romanın sonuç kısmı için bütün şartlar oluşmaya başlamıştı ve en sonunda da tam burada tamamlanacaktı. Hiç ama hiç adil değildi. Ben yalnızca basit bir kitap okuyucusuydum başka da bir şey değil. Mikkado tabelasının hemen ilerisinde önceleri yük boşaltma alanı olarak kullanılan U şeklinde bir teras vardı. Son dakikada bir strateji

geliştirdim. Dişi kalamara yakalanmadan ne yapıp edip kendimi karaya atmalıydım. Karaya çıkarsam kazanan ben olurdum. Ancak bu gibi durumlarda dişi kalamarın organlarını erkeğinkiyle nasıl birleştireceği konusu Daikokuya Bomba Vakası'nda ne yazık ki geçiştirilmişti. Kalamarlar, su dışına zıplama kabiliyetine sahip olsalar da sudan fırlar fırlamaz cinsel organlarını yerli yerine sokabilecek kadar yetenekli değillerdi. En başından Daikokuya patlamasını gerçekleştiren ya romanın yazarı ya da roman kahramanlarından biri olmalıydı. Kalamarın kendisinde böyle bir niyet taşıdığını düşünmek saçma olurdu.

Üzerimdeki fazlalıklardan kurtulmalıydım. Böylece her türlü düşman saldırısına hazırlıklı olabilirdim. Serum direğini yataktan söktüğüm için gövdemin üstü nispeten daha da rahatlamıştı. Mesanemdeki sondayı çekip çıkaracak cesareti bulamadığımdan o an için idrarı toplayan torbadan kurtulayım diye düşündüm. Torbayı yatağın kenarından sökebildim. Neredeyse beş cilt ansiklopedi kadar ağırdı. Pis kanal suyundan mı, sızan sidikten mi bilemiyorum ama torbanın altı yapış yapış ıslak ve iğrenç görünüyordu.

Yankılanmadan dolayı mesafe algım neredeyse kaybolmuştu. Bizim gemiden başka bir yerden kürek gıcırtılarıyla, gemiye çarpan suyun sesi geliyordu. Sis yüzünden görüş alanım da oldukça daralmıştı. Suyun yüzeyine gözlerimle zikzak çizerek bakıyordum. Dalgalara yansıyan yakamozu artık daha rahat bir şekilde seçebiliyordum. Akıntının üst taraflarında erimiş denizanası gibisinden bir şeyler parlıyordu. Hem de tahminimden de yakındaydı. Aramızda üç yüz metre ya var ya yoktu. Aradaki mesafeyi zaman kavramı ile ifade edecek olsam dört, beş dakikalık bir mesafede derdim. Rahat rahat uzanıp dinlenecek ne zamanım vardı ne de öyle bir lükse sahiptim.

İdrar torbasıyla sondayı birbirinden ayırmak için bağlantı yerlerini bir şekilde el yordamıyla bulup kurcalıyordum ama ne

çare, yerinden oynamıyordu bile. Montelenmiş değildi ve vida gibi bir çevirme düzeneğiyle de birleştirilmemişti. Tam anlamıyla bir bütün halinde yapıştırılmıştı. Başıma gereksiz bir iş daha açılmıştı. Çelikten direği bileğimden kurtarmak için kelepçeleri çıkardım. Ağrımdan çıldırmış gibi feryat figan bağırıyordum. Köprücük kemiğimin içine kadar işlemiş hortumu unutup gitmiştim. Buna hâlâ gerek var mıydı? Başımın belası idrar torbası hiçbir işime yaramasa bile en azından kalamarın iç organlarından hemen işime yarayacak bir şeyleri kullanabilirdim. Bir kalamar parçasından besin desteği alacağım nereden aklıma gelebilirdi ki? Diğer yandan da tereddüt içinde kalmıştım. Kalamarla kurduğum dengenin bozulup başıma beklenmedik başka bir dert çıkmasından korkuyordum. Artık her an her şeyin olabileceği bir durumdaydım çünkü.

Sağ elimle serum direğini kavrayıp, sol elimle idrar torbasını indirdikten sonra yataktan indim. Uzun zamandır ilk defa insan gibi yürüyordum. Şansızlık işte, güverte pis suyla vıcık vıcık ıslanmıştı. Her iki bacağımdaki *turp filizleri* birbirine sürtünürken sanki ayaklarıma kürkten yapılmış bir çift bot giymiş gibi hissediyordum. Islanmış botlar hiç de rahat değildir. Peşimizden gelen dişi kalamarı taşıyan tekneyi de gözlemleyerek geminin kıç kısmına doğru yöneldim. Neye göre kıyaslayacağımı, kıyaslamak için gerekli olan kıstasları bilemediğimden kesin bir şey söyleyemem ama bizi takip eden geminin silüeti açıkça belli oluyordu. Aramızdaki mesafeyi neredeyse yarı yarıya kapatmıştı. Tahmin ettiğim gibi insansız otomatik deniz aracı türünden bir sistemi vardı. Geminin baş kısmındaki direkte asılı olan şeylerin dişi kalamarın iç organları olduğunu düşünüyordum. Soluk bir floresan ışığı yanıp sönüyordu. Bir yandan da benim kalamarımla mükemmel bir uyum içinde ışıldamaya başlamıştı. Birbirleri ile iletişime geçmişlerdi. Yeşil Suratlı Şair'in kehaneti gerçekleşmek üzereydi.

Geminin kıçındaki küreğin manivelasını yerinden çıkarıp el ile idare edilecek bir şekle getirdim. Şansımdan zamanında nasıl kürek çekileceğini öğrenmiştim. İdrar torbası ile kalça kısmım arasında belirli bir mesafe olması gerektiğinden yönümüzü değiştirip Daikokuya Alışveriş Merkezi'nin önündeki iskeleye yanaşabilmek için var gücümle kürek çekmeye başladım. Küreğin çıkardığı yüksek sesten mi, kalamarların aralarındaki iletişimden mi bilemiyorum ama arkamızdaki geminin önü şaha kalkmış ve bizi sıkıştırmaya başlamıştı.

Dişi kalamar yeteri kadar yaklaştığında ben rıhtımın bir köşesinde bekliyor olacaktım. Fakat gemiyi iskeleye yanaştırma konusunda oldukça beceriksiz olduğum söylenebilirdi. Her iki elimde de büyük bir yük vardı ve o esnada iskele duvarı ile gemi arasındaki boşluktan kayıp aşağıya düştüm. Sanki idrar kesem yerinden kopartılmış gibi keskin bir acı duyuyordum. Neyse ki, ucunda kalamar takılı olan direği kavrayan sağ kolumla rıhtıma tutundum. Son gücümle bir şekilde tırmanmayı başarabilmiştim. Penisimdeki sancı zamanla düzelip geçecekti belki ama pis su içinde kalıp kirlenen *turp filizi*nin gördüğü hasarın geri dönüşü olmayabilirdi.

Gözümün önünde yıpranmış, eski bir beton merdiven duruyordu. Kanal tarafından bakınca önündeki sütunun gölgesi yüzünden zar zor görünüyordu. Uyduruk plastikten yapılmış bir yön tabelası vardı. Kırmızı oklarla dükkânların isimleri belirtiliyordu.

TUHAFİYECİ
Dünyevi Arzular

Daikokuya Alışveriş Merkezi'nin bir köşesinde bulunan popüler bir mağazaydı. Burası benim de üye olduğum, ara sıra

alışveriş yaptığım, katalogla alışveriş yapılan bir mağazanın doğrudan satış dükkânıydı. Dükkânın isminde aslında iki karakter kullanılmıştı. "Eşya" anlamına gelen Çince karakterin hemen üzerine Latin alfabesi ile Japonca "arzu" anlamına gelen YOKU yazısını yazmışlardı. Bir nevi sözcük oyunu vardı.

Normal şartlarda "Eşya" denilince akla hemen Daikokuya'nın gelmesi gerekirdi. Aksini düşünemezdiniz. Ama yine de benim aklıma Pijamalı Uçan Balık'ın kitabında resmettiği Daikokuya geliyordu. Eşya ile insanları birleştiren, çocukça bir mekân dokusu yani. İnsan ruhu ile eşya arasındaki mesafeyi en aza indiriyordu. Bahsetmeye çalıştığım fetişist bir dünyaydı. İhtiras ve ısrarından kuduran dişi kalamarın bile kolay kolay giremeyeceği bir yerdi. Pijamalı Uçan Balık ya da onun benliğinin diğer yarısı olan öteki "o"nun çikolatalı pafesini yaladığı Mikkado'nun yerinde yeller esiyordu. Yerine video oyunlarının satıldığı bir oyuncak dükkânı açılmıştı.

Rüzgâr yön değiştirince etrafı yoğun bir lağım kokusu sarmıştı. Arkamızdaki gemi ile aramızda neredeyse beş metre kalmıştı. Hâlâ gemide kimsecikler yok gibiydi. Nasıl bir stratejiyle patlamayı gerçekleştirmeyi düşünüyorlardı acaba? Hiç tereddüt etmeden harekete geçtiler. O âna kadar balıkçıların önündeki plastikten süsleri andırır vaziyette oltaya asılı duran dişi kalamarın organları küçük bir ışın cihazı gibi parıltılar saçıyor, benim kalamarımı gözüne kestiren bir yem gibi salınıp duruyordu. İtiraf etmeliyim estetik bir sahne performansı gibi gözüküyordu. Görünen o ki, karşımdakini epey hafife almıştım. Elimdeki direğin ucundaki kancayla savuşturmaya çalıştım. Metal direk ıslak, vıcık vıcık bir ses çıkararak içine girdi. Dişinin organları fırlayıp havada fırıl fırıl dönüp sanki bir yoyo gibi geri sekti. Daha sonra benim kalamarın organları da kıvrıla kıvrıla olduğu yerden fırlayıverdi ve bu durum beni daha bir dehşete düşürdü. Kızgınlıkları

gitgide artıyordu. Öyle bir sarsıntı gerçekleşiyordu ki içime takılı sondalar yerinden oynadıkça neredeyse köprücük kemiğim yerinden kopacakmış gibi bir ağrı hissediyordum. Demek öyle ha! En sonunda kafama dank etti. Kalamarın bana ait olması bizim müttefik olduğumuz anlamına gelmiyormuş. Kalamarların da kendilerine has arzuları, tutkuları vardı. *Yeşil Suratlı Şair* bu arzu ve tutkuların patlayıcı gücünün terör amacıyla kullanılabileceğini düşünmüş olabilirdi.

İşte şimdi korkmaya başlamıştım.

Ne yapsam ne etsem kararsızlığı içinde vakit kaybedemezdim. Bir an önce Daikokuya'nın içine sığınmak istiyordum. Kendi kendine hareket eden bir yatak... Haritada bile olmayan bir yer altı su kanalı... Kovalamaca oynar gibi birbirlerini takip eden kalamarların iç organları... Her şeyden habersiz bir şekilde normal hayatlarını sürdüren insanların yaşadıkları şehirlerde akla hayale gelmeyecek şeylerdi. En iyisi çenemi kapatmalıydım. Bütün bunları sorgulamak bacaklarında *turp filizi* yetişen birisine düşecek bir iş değildi. Yoksa en azından erkek kalamarın organlarını yerlerinden çıkarıp paramparça ettikten sonra onu kanala mı fırlatsam? Yok yok, bu da çok riskliydi. Rutubete karşı dayanıksız olan havai fişek düzeneğinden tamamen farklı bir şeyle karşı karşıyaydım. Altı üstü bir deniz mahsulünden bahsediyoruz, bir torpido gibi patlama yaratacak değildi herhâlde. Ha olur da patlarsa ben de tahtalı köyü boylardım. Kaderim daha ben doğmadan otuz yıldan fazla bir süre önce "Yeşil Suratlı Şair" tarafından çoktan yazılmış mıydı? Ama kitabın hiçbir yerinde bacaklarımdaki *turp filizlerinden* bahsedilmiyordu. Yoksa 1920'lerdeki Taisho Dönemi'nde Çin turpları henüz yetiştirilmeyen bir sebze miydi?

Dişinin organları ikinci bir saldırıya kalkıştı. İdrar torbasını kalkan gibi kullanacak, ne yapıp edecek o ikisinin birleşmesini

durduracaktım. Basınçtan sızıp taşan sidiğim donuma damlayıp çember çember gittikçe genişleyen lekeler oluşturuyordu. Erkek kalamarın organları çelik direğin önünde köpükler saçarak ciyak ciyak bağırıyordu. İçler acısı bir hâldeydi. Artık buna bir son verme zamanı gelmişti. Biraz daha geniş adımlar atarsam Dünyevi Arzular'ın merdivenlerini sadece beş adımda çıkabilirdim. Direği uzatıp ucuyla pikeyi yataktan alıp belime sardım. Sol elimde idrar torbası, sağ elimde kalamarın iç organlarının sarktığı çelik direk. Düşünsenize, alışverişe çıkmış birisi gibi bir hâlim var mıydı? En ufak bir yanlış hareketimle ortalığı velveleye vermem işten bile değildi. Yine de bütün bunlar beyaz yaka gömleğinin altında sidikle sararmış donu olan ve çıplak ayaklı bir erkeğin görüntüsünden daha iyidir herhâlde. En azından havlu pikenin *turp filizi*ni gizleme gibi önemli bir işlevi vardı. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Chanel mağazasına girip ne alsam ki diye dolaşmayacaktım. Ya da yiyecek içecek satılan markete gidip de deneme amaçlı dağıtılan numune yiyeceklerden tıkınacak da değildim. Sadece ama sadece "Dünyevi Arzular" tuhafiyecisine bir bakıp çıkacaktım. Benim için orası sıradan insanlardan ziyade daha farklı duruşa sahip, kendi öz seçimlerini yapabilen özgür müşterilere hitap eden bir yerdi. İnsanların kendisinden ziyade, üzerindeki kıyafetlerine ve eşyalarına gösterilen ilgi, yalnızlığın en büyük göstergesidir. Üçüncü saldırı başlamadan önce merdivenlere doğru harekete geçtim. Yapış yapış kaygan kaya yosunuyla sarılmış merdivenleri belli ki çok uzun yıllar hiç kimse kullanmamıştı. Arkamdan duyulan dişi kalamarın kızgın çığlığı aynı çiftleşme çağrısı yapan bir sülün sesi gibiydi. Bendeki erkek kalamar direğin ucunda nöbet geçiriyormuş gibi kasılıp sarsılmaya başladı. Sanki kocaman bir file hâllenmeye çalışan damızlık bir domuz gibiydi. Ağırlığı parmaklarıma kadar işleyen idrar torbasını dizime yaslayıp, karanlığın içinde nabız ritmiyle uyum

içinde yanıp sönen ışığın verdiği aydınlığı kullanarak merdivenleri çıkabildim. Merdiven sahanlığına gelince torbayı diğer elime aldım. Merdivenlerden tırmanmayı bıraktığımda karşımda üzerinde ne yazdığını tam okuyamadığım demir bir kapı duruyordu. Kapı ağır ağır ve gıcırdayarak açıldı. Talih benden yanaydı! Yine merdivenler. Kalamar ışıldamayı kesmişti ama merdivenlerdeki yosunlar kuruduğu için tırmanması nispeten kolaylaşmıştı. Küçük çıplak bir ampul sayesinde karşıma çıkan ikinci demir kapıda yazılanı okuyabildim. "B2."

Bir ışık patlaması yaşandı. Aynı alanda bir ofis, depo alanı ve çalışanların giyinme odası vardı. Hoparlörlerden şık, zarif, Barok tarzı bir müzik sesi geliyordu. Pastel pembe tonundaki havlu pikeyi tekrar belime sardım. Plastikten parkeyle kaplanmış yere her adım attığımda su damlıyordu.

Neyse ki, kimseyle karşılaşmadan son merdivenleri de çıkıp bitirdim. Bu kez demir kapı yoktu. Aradığım dükkân tavus kuşu motifleri ile süslenmiş bir paravanın tam arkasında duruyordu. Sabahın körü olmasından dolayı içeride çok ama çok az müşteri vardı. Birkaç dükkân görevlisi ile göz göze geldim. Aslını söyleyecek olursam, ne zaman görevlilerle göz göze gelsek bakışlarını hemen başka bir yere kaçırıyorlardı. Diğer müşterilerle ilgilendikleri için dikkatlerinin başka yerde olmasından ziyade benden rahatsız oldukları için dikkatlerinin bütünüyle bende olmasındandı bu. Öte yandan içlerinden sadece birisi ısrarla bana bakmaya devam ediyordu. Düzgünce kesilmiş ince bir bıyığı, son moda yakalı beyaz gömleğinde ise pastel yeşilinde yukarından aşağıya inen çizgili desenler vardı. Görünümü Art Deco tarzındaki kravatı ile uyum içerisindeydi.

Hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi bir tavır takınarak, hemen saatçi tezgâhında dizili saatlere doğru yöneldim ve satılan

mallara alıcı gözüyle bakmaya başladım. Sonra da yandaki tezgâhta satılan, ne işe yaradığı pek belli olmayan ürünleri kurcalamaya başladım. Bilgisayarlı fal makinesi... hava durumuna göre renk değiştiren domuz... kaderinizi gösteren çubuklardan çıkartan otomatik bir fal makinesi... Yeni Gine malı penis şeklinde bir kama... 1907 yılında yapılmış bir radyo...

Fakat şu anda ihtiyacım olanlar ayakkabı, pantolon, yeni bir gömlek, yazıp çizebileceğim kırtasiye malzemeleri, İsveç çakısı, küçük bir cep feneriydi. Öbür yandan da içimdeki züppelik ruhuna engel olamayıp kendimi bir anda çanta tezgâhında buluverdim. Kim ne derse desin bence çanta ve saat dükkânları bu tür mağazalara sürekli gidip gelen müşterilerin ilk uğrak yerleridir.

Yolumun tam üstünde outdoor spor malzemeleri satan bir dükkân vardı. Gri ve siyah renkli, kıpkırmızı bağcıklı jogging ayakkabılarına gözüm takılıp kaldı. Ayakkabıları elime alıp tam fiyat etiketine ve ayakkabının arka lastiğindeki yazılara bakacakken birden birisi bana seslendi.

"Özür dilerim efendim, cüzdanınızı unutmuş olmayasınız?"

İnce bıyıklı adamdı.

"Evet, cüzdanınız dedim."

Haklıydı. Alışveriş yapmak için paraya ihtiyacım vardı. Para yoksa bile nakit kartım olmalıydı. Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilmiştim, kendime hayret ederken bir yandan da etrafı kolaçan ediyordum. Ne olup bittiğini anlamaya çalışan insanların kimisi bakışlarını kaçırırken, kimileri ise bakışlarıyla öylece bize takılıp kalmıştı.

"Doğru ya, şimdi siz söyleyince hatırladım. Hastanede giysi sepetinde bırakmıştım onu."

"Benimle ofise kadar gelebilir misiniz? Size eşlik edeyim."

Normal şartlar altında tam da bu sözlerin ardından koluma girip beni güvenliğe götürmesi beklenebilirdi. Fakat ıslanmış,

kirli ve leş gibi kokan gömleğime dokunmaya cesaret edememiş gibiydi. Bana tekmeyi basacakmışçasına ayağını kaldırdı. Bacaklarında *turp filizi* yetişen birisinin bu tür aşağılanmalara alışıp katlanması gerekiyordu herhâlde.

"Pardon bakar mısınız?" Daha önce hiç görmediğim genç bir kadın aramıza girdi. Güneşten bronzlaşmış cildi, küçük çenesi dikkatimi çekmişti. Kimdi? Kimdi? Belki bacaklarım yemyeşildi ama şu şanssızlığa bakın ki ne suratı yeşil bir adamdım, ne de bir şair. Bir gülümseme, sanki bir sihirbazın el çabukluğu gibi şimşek misali çakıp hafızamı harekete geçirmişti.

"Karışıklık için kusura bakmayın, ödeme kısmını ben halledeceğim."

Zar zor yakaladığı avını elinden kaçıran bıyıklı adamın yüzündeki rahatsızlık ve mutsuzluk apaçık okunuyordu.

Genç kadın çantasından gözlüklerini çıkarıp taktı. Yuvarlak beyaz kemik çerçeveli gözlükler! Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Sen! Sen klinikteki hemşiresin! Yine o anlık gülümseyişleriyle. Olan biteni kavrayınca endişeli hâlimden eser kalmamıştı. Bıyıklı adam bunu fark ettiğinden olsa gerek peşimi bırakmıştı.

"Başımı beladan kurtardın. Ben de kim bilir başıma neler gelecek diye kara kara düşünüyordum. Ama sen, bana bütün bunları açıklayabilirsin... Benim... neden...bu hâllere düştüğümü... niçin..."

"Bir de pantolon alman lazım değil mi? Kaç bedensin?"

"Özür dilerim, gerçekten sana geri ödeyeceğim bunları."

"Tutamayacağın sözler vermesen? Yalnız sana ancak on bin yene kadar harcama yapabilirim. Şuradaki chino pantolonlar nasıl? Yedi bin dört yüz yen yazıyor etiketinde. Ucuz ama gayet sağlam duruyorlar..."

"Özür dilerim... Bu sondayla ne yapsam ki? Hâlâ buna gerek var mı?"

"Ay yeter kafamı şişirdin! O, o ne orada direğin ucunda asılı duran?"

"Kalamarın iç organları. Değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Göğsümde de hâlâ hortumlar var..."

"Offf... Bu kadar basit tıbbi müdahale işlerini de mi kendi kendine yapamıyorsun?"

Yine anlık bir gülümseyiş attı. Belki de bize kulak misafiri olan tezgâhtar durumdan işkillenmesin diye yalancıktan güldü. Parayı ödedikten sonra yuvarlak çerçeveli, beni alelacele merdivenlerin hemen yanındaki tuvalete doğru götürdü.

"Burası kadınlar tuvaleti ama?!"

"Aman neyse ne, şimdi bunları düşünmenin sırası değil. Hem şu anda erkek misin kadın mısın kimsenin umurunda bile değil."

Orta kapı açık bir hâldeyken, yuvarlak çerçeveli üzerimdeki pikeyi çıkarıp attı. Hiç boşluk bırakmadan serpilen *turp filizleri* dikkatini çekmişti.

"Şunları bir yerde yıkasam ya. Lağım suyunda leş gibi pislendiler."

"Ne olacak yahu? Dert ettiğin şeye bak. Ne güzel işte gübre gibi, işe yarar belki."

"Dalga geçmesene. Benim sahip olduğum tek besin kaynağı bunlar. Bana bir tane muz bile vermemiştiniz siz!"

"Muz? Muz mu seviyorsun sen?"

"Ah ne kadar da komiksin."

Yuvarlak çerçevelinin, işi gereği olsa gerek, kocaman çantasının içinde her şeyi tam takır hazır bir ilk yardım seti bulunuyormuş. Tecrübeli parmakları ile penisimi ucundan tuttu ve temiz bir pamuk parçası ile sargıladıktan hemen sonra ucundaki

sondayı hızla çekip tuvalete attı. Davul gibi şişmiş idrar torbasının yırtılan ucundan sidiğim ses çıkararak fışkırdı.

"Bak sen şu işe, böyle bıraksaymışız neredeyse üremiden zehirlenecekmişim."

"Ama zehirlenmedin!"

"Bir dakika ya. Benim buraya geleceğimi sen nereden biliyordun ki?"

Penisimin ucundan bir damla kan geldi. Hemşire parmaklarının arasındaki pamukla penisimin ucuna bastırmaya başlayınca, hiç aklımdan geçirmediğim halde penisim aniden sertleşmişti.

"Manyak!"

Yuvarlak çerçeveli, parmaklarıyla penisime fiske attı. Kuşkonmaz kalınlığındaki parmakları feci şekilde canımı yaktı. Aceleyle yeni aldığım chino pantolonu üstüme çekip altına keten koşu ayakkabılarını giydim. Havlu pikeyi katlayıp koltuğumun altına yerleştirdiğimde, pantolon bacaklarımdan kayıp düştü.

"Bence bu serum hortumuna da ihtiyacım kalmadı. Alttan üstten kesersek emniyet kemeri işlevi görmez mi?"

"Çok ilginç." Yuvarlak çerçeveli, serum hortumunu inceleyerek bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi boynunu yana eğdi. "Ama bu, bu serum hortumu değil ki zaten. Plastik malzemeden yapılmış kordona benziyor. İri bir şeyleri yakalamak için kullanılan misina olmasın? Her neyse şimdilik kan kaybetmeyeceğine göre kesip atıyorum."

"Bunca zaman şunun yüzünden çektiklerim aklıma gelince..."

Yuvarlak çerçeveli, küçük bir makasla köprücük kemiğime saplı hortumdan beş santim kadar kesti. Derimin içine doğru bandajlarla iyice oturtulmuş bağlantı aparatını uzun uzun dikkatle inceledikten sonra yine boynunu büktü.

"Bu ne şimdi? Neden böyle bir şey yapmışlar ki? Aman neyse ne, nihayetinde uzman bir doktora göstermen gerekiyor. Şimdilik mikrop kapmamış gibi gözüküyor."

"Ama canım yanıyor."

Kalamarın iç organlarını da hiç acımadan kesmiş ardından da tuvalete atıp sifonu çekmişti. Sinirden çılgına dönen kalamarın organları köpük fışkırtarak şişip deliği tıkadı. Doğal olarak sifonun suyu da dışarı taşıyordu. En sonunda gurul gurul sesler çıkararak tuvaletten lağıma doğru akıp gitti.

"Bunu ne yapsak ki? Sende kalsa savunma amaçlı kullanamaz mısın?"

Yuvarlak çerçeveli, çelikten yapılmış serum direğini bana uzattıktan sonra hızla tuvaletten çıkmaya kalktı. Ben de tam peşinden gidecek olmuştum ki, yana yakıla bana döndü.

"Peşimden gelmesene artık."

"Tamam da nereye gideceğim?"

"Nereye mi? Tabii ki geri döneceksin başka seçeneğin mi var sanki?" Sert bir ifadeyle işaret parmağıyla zemini göstererek "Nereye olduğunu sen zaten çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum evet biliyorum. Ama sana bir tek sorum var, bari ona cevap ver. Yeşil Suratlı Şair hakkında! Kadınlar gerçekten onun için deli divane oluyor muydu?"

Cevap vermedi.

Bu sefer merdivenler aşağıya doğru iniyordu. Fazla yükümden de kurtulup daha özgürce hareket edebildiğimden oldukça rahatlamıştım. İkinci demir kapının orada çalan zarif Barok müziğin sesi duyulmuyordu. Etrafımı karanlık sardı. Üçüncü demir kapıya vardığımda o iğrenç lağım kokusu yine ciğerlerime kadar işlemeye başlamıştı.

Geminin kenarlarına iç çekercesine çarpan suyun sesi... Pink Floyd'un en son parçasının giriş kısmı... Baş kısmında dişi

kalamarların iç organlarının asılı durduğu gemi beni beklememiş, çoktan çekip gitmişti. Kenarlarına yaslana yaslana tırmanabildiğim yatağın üzerinde gözlerimi kapadım.

Kuru chino pantolonu giymenin verdiği rahatlık gibisi de yoktu hani...

3. Bölüm

Alevden Dere

İlerledikçe su kanalının duvarları darlaşmaya başlamış, kanal duvarları yerlerini üzerlerindeki kürek izlerini hâlâ görebileceğiniz, elle oyulmuş kaya girintilerine bırakmaya başlamıştı. Bir yandan akıntı da hızlanıyordu.

Üzerinde ilerlediğimiz su yolu doğru bir açı üzerinden bölünürken görüş alanım genişlemişti. Rezalet kokuyordu. Tanik asitten bir sis bulutu içindeydim. Burnumun çeperleri sızlıyordu. Üzerine bir de ışıldaklardan gelen ışık. Kamaşmış gözlerimin önünde ışıl ışıl parıldayan derenin sahili duruyordu.

Yoksa ölmüş müydüm? Ölüp de öteki dünyaya mı varmıştım? Keder içinde kalmış, efkârlanmıştım. Burnumun kemerini parmaklarımla ovalayınca anlamsızca dudağımdan o şarkının mısraları çıkıyordu.

Hanakonda, anagonda, anagenta
Üzerine sürülmüş kırmızı biber yağıyla
Sarmışlar bir muz kabuğuna

"Tanen Yolu Üzerine Gece Çökerken" şarkısının melodisiydi. Tanen Yolu çay yapraklarının taşındığı, İpek Yolu'yla kesişen bir yolun adıydı.

Anabenda, Anagonda, Anagenda

Geminin kıçı havalanmıştı. Baş tarafından bir şelale havuzuna doğru düşüyorduk. Hayal görüyor olmalıydım evet. Bizim üzerinde hareket ettiğimiz su kanalı deniz seviyesindeki dere

girişinin hemen yanındaydı. Ondan daha alçak bir yerde şelale havuzunun olmasına imkân yoktu.

Dünyanın dibine mi düşmüştüm yoksa burası cehennem miydi?

Geminin tam altını bir kaya parçası çizmişti ya da tam tersi bir kaya parçasını bizim geminin altı çizmişti.

Karaya oturmuştuk.

Gemi darmadağın olmuş, akıntıyla tüm parçaları derenin içinde kaybolup gitmişti. Sadece yatağım dere sahiline kadar sürüklenmişti. Güneş, bulutların saçakları arasından ışıklarını süzerken, kıyıdaki tepeleri eskiz fırçasıyla zincifre kırmızısına boyuyordu. Gün batımı ışıklar mıydı? Yoksa şafak mı söküyordu?

Kavisli derenin akıntısıyla zikzaklar çizerek ilerlediğimizden olsa gerek, zaman kavramını yitirmiştim. Gökyüzü bulutlarla kararıyordu. Altın sarısı renginde ışıl ışıl parlayan bu dünya kızarmış yumurta sarısı rengine dönmüştü. İrili ufaklı kaya parçaları, kurumuş yaprak rengi, havuç rengi, balkabağı rengi... Üzerine kükürt serpiştirilmiş lavdan bir plato gibiydi. Evet, burası cehennemin ilk mahallesi olmalıydı. Bir kaplıcanın hediyelik eşya dükkânında görmüştüm sanırım. Hafızam beni yanıltmıyorsa 'lav şekeri' diye bir şey vardı. Ponza taşı görünümündeki şekeri dilinizle damağınızın arasına bastırınca eriyip gidiyordu.

Kükürt tozuyla dolup taşmış kuvvetli bir rüzgâr girdap gibi yükselip dere sahilinin üzerinden esip gitmişti. Cehennem Deresi miydi?

Karnımın üzerine yatarken dizlerimden destek alarak doğrulmaya ve oturmaya çalıştım. Büyüyüp irileşen *turp filizleri* yüzünden bacaklarımı istediğim gibi rahat hareket ettiremiyordum. Paçalarımı sıvayıp bir şekilde bağdaş kurdum. Pantolon paçasıyla ayakkabılarımın arasından sihirbazların ardı arkası kesilmeyen mendilleri gibi *turp filizleri* çıkıyordu.

Görüş alanım kırk santim kadar daha genişlemişti. Görüş açımın genişlemesiyle bu ıssız bucaksız yer daha bir esrarengiz bir havaya bürünüyordu. Eğer gerçekten öldüysem, hayatla ölüm arasındaki sınır çizgisi şu vakte kadarki tahminlerimin de ötesinde pek sakin ve hadisesiz bir yerdi.

"Oldukça modası geçmiş bir yöntem olsa da, senin için en iyisinin kaplıca tedavisi olacağı sonucuna vardım. Kükürtlü, hem de yoğun kükürt içeren, bir kaplıca olması gerekiyor."

"Nagano şehrindeki Jigokudani –Cehennem Vadisi– kaplıcaları gibi mi...?"

"Hah evet, aynı Jigokudani kaplıcaları gibi olanlardan... Ama, seni kabul edebilecek bir kaplıca oteli bulmalıyız önce. Farkındaysan, senin bacaklarının durumu diğer müşterileri rahatsız edebilir."

Yatak yavaş yavaş hareket etmeye başlamıştı. Bir yandan sanki bu benim irademle oluyordu, diğer yandan irademin dışındaydı.

"Şimdi artık kusura bakmayın, şafak söktü sökecek. Trafiğe dikkat edin olur mu?"

Son durağa mı gelmiştim? Islanmaktan okunamayacak hâle gelen adres etiketinde yazan teslimat yeri burası mıydı?

Aşağıya doğru baktığımda berrak derenin dibini görebiliyordum. En dingin kısımlarında olduğu kadar, hafifçe dalgalanan yerlerinde bile su cam gibiydi. Atık su kanalının hemen altındaki bir dere için fazlasıyla temizdi. Kükürdün suyu filtreleme gibi bir özelliği mi vardı acaba? Hatırlayamıyorum. Oltayı bıraksanız, gökkuşağı desenli bir alabalığı kolayca yakalayabilirdiniz, o denli berraktı. Ama bu kadar kükürtlü bir suyun içinde yaşamını sürdürebilecek yegâne canlı bence solucanlardır.

Ayakkabılarımı çıkarıp, parmak uçlarımı suya soktum. Yaklaşık 40 derece civarındaydı. Ne az ne de çok, bir açık hava

kaplıcasının tam da olması gerektiği sıcaklıktaydı. Sonra ayaklarımı ayak bileklerime kadar suya sokup bir sağ bir de sol ayağımı sallamaya başladım. Parmak aralarındaki kirler temizlenmeye başlamıştı. Bu kadarı bile sanki tüm vücudum aklanmış paklanmış gibi bir arınma hissi veriyordu. Kükürdün leke giderici özelliği mi vardı? Pantolonumu daha da sıyırıp bacağımı baldırlarımın ortasına kadar suya sokmuştum. Böylece kanal suyunda pislenen *turp filizleri* sağlığa elverişli olacak şekilde temizlenerek belki tekrar yiyebileceğim bir hâle gelecekti. Açlıktan karnım gurulduyordu.

Önce bir tanesini kökünden kopardım. Görünürde hiçbir sorun yoktu. Tertemiz, bembeyaz, taptazeydi. Ucundaki bir çift yaprağın yeşili de daha bir koyulaşmıştı, taze ve dipdiriydi. Kökünün bile şekli oturmaya başlamıştı, dal dal köklenmiş hiçbir yerinde herhangi bir ezik ya da çürük yoktu. Kükürtlü kaplıcanın parazitleri kurutup yok ettiği belki de kocaman bir yalandı? Sakin ol, sakinleş! Acele eden dilencinin sadakası az olurmuş. Kaplıca tedavisinin eczanede satılan ilaçlar gibi hızlıca etkisini göstermesini beklemek pek de doğru değildi.

Parmaklarımla hafifçe yuvarlayıp ezdikten sonra kokladım. *Turp filizinin* o kendine has taze yeşil kokusuyla beraber rafadan yumurtanın sarısı gibi bir koku daha burnuma geliyordu. Metan gazı ya da atıkların burun direğini sızlatan kokusundan tamamen farklı bir şeydi bu. Gene de oturup hemen ağzıma atıp yeme cesaretini kendimde bulamıyordum. Bakteriler gözle görülüp, kokuyla anlaşılacak şeyler değildir. Hem mikroskop lazım hem de az da olsa temel mikrobiyoloji bilgisi gerektiriyor. Sağlık merkezinden istesem bile en az üç gün beklemek zorunda kalırdım. Hadi bunları hallettim ve hiçbir bakterinin olmadığından emin olduk diyelim, yine de kükürdün ne kadar zehirli olabileceğini kestiremezdik. Ama bir saniye! Kükürtlü hidrojen de alkali

bazlı değil miydi? Dilimin ucuyla yalayıp tadına baktım. Tuzluydu. Tamam sodyum tuzu bu. Turşuların uzun süre bozulmadan dayanabilmeleri içlerindeki suyun tuzlu olmasından kaynaklanır. Korkacak bir şey yoktu işte. Hem aşırıya kaçılmadığı sürece birçok kaplıcanın suyu içme suyu gibi içilebilirdi.

Tamam, tamam artık kendime gelmem gerekiyordu. Burada sabırlı olmalıydım. En azından yarım gün kadar kaplıcaya girip çıktıktan sonra *turp filizlerinin* son durumunu gözlemleyebilirdim. En nihayetinde beni ölüme sürükleyebilecek bir açlık sınırında değildim.

Beni çok daha fazla ürküten şeyleri kafamda kurmaya başladım. İki ya da üç gün süren tedaviye cevap vermeye başlayınca ilk önce *turp filizleri* düşecek ve bacağım güve istilasına uğramış kürk manto gibi açıkta kalacak, geride kalan deliklere de solucanlar yumurtalarını bırakacak...

Daha fazlasını düşünüp düşünüp kurmak istemiyordum. Her ne kadar davetsiz bir şekilde bende parazit gibi yaşamaya başlasalar da, onların parazit birer böcekten ziyade birer bitki olduğunu düşünmek elbette ki en doğrusuydu. Solucanları spagettiye benziyor diye çiğ çiğ yiyemezsiniz. Ama bu süreçte, her aç kalışımda yardımıma koşan *turp filizi* söz konusu olunca akan sular duruyordu. Başkaları ne der acaba diye pek dert etmeyeceğime göre, oldukça faydalı ve besin değeri yüksek olan bir sebze olduğunu bile söyleyebilirim. Gerçek muhasebe uzmanlarına danışılarak kâr zarar hesabı yapılacak olsa bile, şu durumdayken kimse çıkıp da zararda olduğumu söylemezdi. Onlar bacaklarımdaki su ve lenf damarlarında bulunan akyuvarlarla beslenip, fotosentez yaparak karbonhidrat üretiyordu. Ben de onları yiyerek enerjiye çeviriyordum. Bu enerji yeterli olduğu zaman bir nevi kendi kendine yeten bir kapalı ekosistem oluşmuş olacaktı. Düşünsenize, dünyanın kendisi de kapalı bir ekosistem değil mi

zaten? Eğer ben de bu şekilde küçük bir dünya hâline geldiğimi kabul edecek olursam, daha neden şikâyetçi olabilirdim ki?

Bir taraftan da *turp filizleri* saldırıya geçerek, bacak çizgimi aşıp gövdemin üstünü istila etmeye başlarsa, o zaman kapalı ekosistem midir nedir, artık ne boksa umurumda olmayacaktı tabii. Tüm vücudum yemyeşil olursa kendime ancak sirklerdeki ucube şovlarında iş bulabilirdim. Tabii bu bile oldukça düşük ihtimal! Bu devirde benim gibi ucubeler ne diye cehennem gibi bir yerin gözdesi olsun ki?

Birden göğü kaplayan bulut paravanı açıldı. Meğerse sabah olmuş bile. Yatağın yanındaki korkuluk kollarında kırmızı bir filtre ortaya çıktı. Kükürt kristallerinin girintili çıkıntılı şeklinden göz kamaştırıcı ışıklar saçılıyordu. En sonunda benim de içim açılmış keyfim yerine gelmeye başlamıştı. Kaplıcaya girip keyifleneyim bari diye düşündüm. Ayağa kalkıp pantolonumu çıkardım. Görüş alanım daha da genişlemişti. Üçte biri tepenin arkasında kaybolmuş, rengi sararıp solmuş bir tabelayı durduğum yerden görebiliyordum, batı yönündeydi. İçim rahatlamıştı. Demek ki kimselerin uğramadığı ipsiz sapsız bir yer değilmiş. Sanırım üzerindeki yazı tabelanın arka tarafındaydı, ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Keşke üzerinde "İÇİLEBİLİR" yazan bir tabela olsa... O zaman hem suyun temiz olduğu hem de içindeki kükürt miktarının insan vücuduna bir zararı olmadığı kesinlik kazanmış olurdu. Elbette tam tersi de geçerliydi. "DİKKAT! GİRİLMEZ! İÇİLMEZ!" de yazabilirdi. Fakat burası gerçekten doktorun hazırladığı hasta karnesinde belirtilen yer ise, o zaman çenemi kapatıp ne deniyorsa onu yapmalıyım sonucuna varmıştım.

Kıçımın üzerinde usulca kayarak kendimi akıntıya bıraktım. Kimselerin bana bakıp bakmadığını kontrol ettikten sonra, akıntıya doğru bakarak uzun uzun işedim. Sonda olmadan işemek o

kadar ferahlatıcıydı ki bir daha ve bir daha işemek istiyordum. Köpüklerin akıp gitmesini bekledikten sonra yatağın etrafında dolandım. Her adımımda kükürt kristalleri ayağımın altında çıtırdıyor, ince bir duman çıkıyordu.

"İzin almadan kaplıcaya giremezsin!"

Hiç beklemediğim bir anda mikrofondan birisi bana bağırdı.

Dibimdeydi sanki. Ancak oldukça yüksek tonda çıkmasına rağmen pek etkileyici bir ses denemezdi. Ergenlik dönemindeki bir oğlanın değişen sesi gibi aşırı tizdi. Elbette hoparlörün elektronik aksamının da bozulmuş olma ihtimali vardı. Neyse ne, sabahın köründe güvenlik görevlisinin burada ne işi var ki? Pek hayra alamet sayılacak bir durum değildi. Demek ki bu saatlerde bile izin almadan kaplıcaya girenler oluyor ki, başında birisinin beklemesi gerekiyor. Bundan da burasının oldukça popüler ve lüks bir termal sağlık merkezi olduğu sonucunu çıkardım.

Bütün bunlardan bir ders çıkarmalıydım. Doktorun hazırladığı hasta karnesini hafife almamalıymışım meğer. Sarp tepelerin gölgelerinden süzülerek bir böcek sessizliğinde hareket eden birisi aniden ortaya çıktı. Küçük bir çocuktu bu. Beş, altı yaşında ya da tam gelişememiş yedi, sekiz yaşında bir çocuk olmalıydı. Eski püskü kolsuz gri fanilası dizlerine kadar uzuyordu. Öne doğru çıkık çenesi, kemikli göğüs kafesi ve upuzun kabarık saçıyla dikkatimi çekti. Sol omzuna eskiden trenlerde bilet kesen kondüktörlerin kullandığı para çantasını asmış, mikrofonunu sağ koltuk altına sıkıştırmıştı; ilk bakışta işinin ehliymiş gibi bir hava verse de aksine bende bir acıma duygusu uyandırmıştı.

"İzin almadan giremiyor muyum? Kanalın kıyısından geldiğim için prosedürü bilmiyorum. Müdürün odası nerede? Daha sonra izin almaya onun yanına uğrarım."

"Hemen buradan da satın alabilirsiniz."

"Ne yazık ki yanımda hiç para yok. Ofise gidince borç senedi imzalarım artık..."

"Amca ne iş yapıyorsun sen?"

"Asıl sen kimin nesisin? Daha reşit bile değilsin yahu, öyle değil mi? İşçilerin çalışma kanununa göre suç değil mi bu?"

"Ben cüce cinim, o dediğin kanun bize işlemiyor."

"Cüce... cüce ne dedin sen?"

"Cüce cin... çocuk cin... cincik..."

"Neredeyim ben, burası neresi?"

"Sanki bilmiyormuşsun gibi bir de soruyorsun. Jigokudani'de, yani Cehennem Vadisi'ndesin."

"Bu derenin adı ne?"

"Sanzu –Cehennem Deresi."

"Ölüler diyarındaki Sai Deresi'nin sahilinde miyim?"

"Bak işte, bildiğin hâlde soruyorsun... O, çimden postala benzeyen ayağındaki acayip şey de ne? Dizlik mi?"

"Hastanenin tavsiyesi ile buraya gönderildim."

"Cenaze levazımatçısı göndermedi mi seni?"

"Burada benim dilimden anlayan başkası yok mu acaba? Başka bir yetkiliyi çağırır mısın?"

"Ne yani, bana güvenmiyor musun?"

"Doktor tavsiyesiyle geldim diyorum. Buradaki kükürtlü kaplıca derdimin dermanıymış."

"Öyleyse reçeteni göster bakayım. Eğer reçeten varsa masraflarını sağlık sigortası bile karşılayabilir..."

"Her şeyimi muayene odasındaki elbise sepetinde bırakıp da geldim."

"E oldu mu şimdi? Kurallarımız çok sıkıdır."

Yok böyle olmayacak. Burada durup cüce bir cinle ağız dalaşına girmenin bana hiçbir faydası yok. Yataktan ayakkabılarımla pantolonumu alıp sahil kenarındaki bayırı tırmanmaya başla-

dım. Belki bayırın arka tarafında, içinde dükkânların, restoranların, termal kaplıcalara gelen diğer hasta ve ziyaretçilerin kafalarını dinleyecekleri yerlerin olduğu bir şehir karşıma çıkacaktı. Şanslıysam bir üniversite hastanesi bile olabilirdi. Nasıl deniyordu? Fizyoterapi kliniği mi deniyordu onlara?

Cüce cin ayağının dibindeki küçük taşları toplayıp bana fırlattı. Cüce cinin boyuyla orantısız bir güç ve çeviklikle fırlattığı taş hızla sağ diz kapağımın tam altındaki *zusanli* noktasına isabet etti. Neyse ki, *turp filizleri* yastık görevi gördüğü için, hiç yara almadan kurtulmuştum ama kemiğimin iliğine kadar işleyen keskin bir acı duymuştum. Bücür mücürdü ama ne yapacağını hiç kestiremiyordum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen ya!"

"Hemen yatağa dönüyorsun!"

"Oradaki tabelada ne yazdığına bakacaktım sadece."

"Ben sana okurum, geç bakalım yatağına." Nasıl sessizce ortaya çıktıysa, bayırın gölgesinde aynen o şekilde kayboluverdi. Tam o esnada bir yerlerden bir zil sesi duyuldu. Hafifçe çınlayan bir zil sesi olmasına rağmen kulağıma işleyen ve çığlığa benzeyen güçlü bir tondaydı.

"Saat altı. Birazdan 'İMDAT KULÜBÜ' üyeleri burada olur. Eğer kaplıcaya bedava giriş bileti almak istiyorsan başlarındaki hocaya bir rica et bakalım."

"Bana orada ne yazdığını okumayacak mısın?"

"Okuyacağım şimdi."

Cüce cin mikrofondan melodik bir sesle, Budist ilahisi makamında, kesik kesik ölçülerle okumaya başladı.

Bu öteki dünyanın tepelerinin ardında
Ölüler diyarında Sai Deresi'nin hikâyesi
Kulak verirsen işitirsin
Duyulacaktır zavallı yüreklerin sesi

Henüz ikisinde ve üçünde
Ya dördünde ya beşinde
On yaşına bile gelememiş
Yavrucakların hepsi

Sai Deresi'nin kıyısında bulurlar birbirlerini
Babacığım özledim, anneciğim özledim
Özlem dolu feryatlarının sesleri
Ne bu dünyanın sesidir
Ne de inlemesi

O hüzündür sızlatır etini kemiğini

Kıyıdan taş toplamaktır bu yavrucakların görevi
Yüksek yüksek dikecekler taştan anıt kuleleri
İlk taşı babam için
İkinci taşı annem için
Üçüncü taşı da koyacağım
Memleketteki kardeşlerime
Gündüz gözüyle
Bir başlarına eğlensinler diye

Gün batıp da alaca karanlık çökünce
Cehennem zebanileri çıkıp soracaktır
"Çocuklar ne işiniz var burada" diye
"Dünyada bıraktığınız ananız ve babanız
Huzura erin diye dua bile etmeyecek
Sabahtan akşama kadar feryat figan içindeki
Yakarışları,
Kendi zalimlikleri, hüzünleri içindir

Ailenizin matemi olacaktır sizin cezanız
Bunun için sakın ha ama sakın
Beni suçlamayınız"
Kara demir çubuğuyla zebani
Yıktı bütün küçük kuleleri
O an kıpkızıl yanmıştı kıyıdaki taşlar
Alevler ateşler içinde kalmıştı
Dereden akan sular

Böylece kemiklerine kadar yanıp kavrulmuştu
Geride kalan tüm canlılar

Derin bir sessizlik oldu.

Durmaksızın okumasından, ezbere okuduğu aşikârdı. O yüzden ne söylediğinin yarısını bile anlamamıştım. Hayır, acaba cüce cinin kendisi ne okuduğunun farkında mıydı? Okuduklarını anlamını biliyor muydu? Fakat, bir mısrayı aklımdan çıkaramıyordum. *İlk taşı babam için, ikinci taşı annem için...* Nerede duymuştum ben bunu? Nereden hatırladığımı tam olarak çıkaramasam da zihnimin derinliklerine işlemişti. Değişik bir hasret duygusu içimi kaplamıştı. Dipsiz bucaksız kederli bir şarkıydı.

Gökyüzünün doğusu o kadar parlaktı ki çıplak gözle bakılmıyordu. Sai Deresi sahilindeki buzdan heykeller ışık altında haşmetini yitirmeden parlıyordu.

Cüce cin tabelayı okumaya devam ediyordu.

"Şarkının sözlerinin hemen yanında üzerinde büyük kırmızı harflerle 'DİKKAT!' yazan bir rüzgâr ölçer var... Ünlem işareti de konulmuş... Rüzgârın hızı 3'ün altında olduğu zamanlar girmek yasaktır. Zehirlenme tehlikesi vardır. Uzun süreli park etmek arabanızın motoruna zarar verebilir. Yönetimimiz kesinlikle hiçbir sorumluluk kabul etmeyecektir."

"Şu anda rüzgârın hızı nedir?"

"5 ile 6 arasında. Endişelenecek bir durum yok. 3'ün altına düştüğü pek görülmez zaten. Düşerse de akşam serinliğinde falan ancak."

Batıdan esen rüzgâr amatör bir koronun söylediği ve marşı andıran bir şarkıyı kulağımıza kadar taşıyordu.

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

"Ne şarkısı bu?"

"*İmdat Kulübü*'nün korosu. Birazdan burada olurlar demiştim ya."

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

"E, hepsi çocuk bunların!"

"Hepsi cüce cin... Neyse amcacığım. Sağlıcakla kal olur mu? Benim gece nöbetim burada bitiyor..."

"Giderken beni de şehre kadar bıraksan ya? Telefon etmek istiyorum."

"Bir şeylere ihtiyacın olursa liderlerinden rica edersin. Kendisinin buralarda epey sözü geçer."

İmdat Marşı gittikçe yakından geliyordu. Başıma bir iş gelmeden yatağa dönüp pantolonumu giydim. Tepenin solundan gördüğüm ilk cüce cine benzer bir şekilde, uzun, bol fanilalardan giymiş altı kabarık saçlı çocuk görüş alanıma girdi. En başlarında en kısası vardı; boy sırasına göre dizilmiş ve adımları birbirleriyle uyumlu bir şekilde asker nizamında ilerliyorlardı.

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

En öndeki cüce cin emir verdi.

"Solaa dön! Dur!"

Yeteri kadar eğitimden geçmedikleri her hâllerinden belli oluyordu. Birbiriyle uyumsuz hareketlerle sol tarafa –yani sırtlarını bana dönüp– sıralandılar. Kabarık saçları rengi solan bol, uzun fanilalarıyla iç içe geçmişti. Hareket eden ağaç oyması maymun oyuncakları anımsatıyorlardı.

Bayırın diğer tarafında bir yol var mıydı acaba?

Turuncu bir kamyonet kaynayan bir çaydanlık gibi sesler çıkararak yanımızda durdu. Kamyonetin içinden saçlarına subay tıraşı yapılmış, otuzlarında, gözü pek, sert görünümlü bir erkek, lacivert sentetik ceketini ışıldatarak iniyordu. Bahsi geçen lider olmalıydı kendisi. Sol kolunda, üzerinde beyaz yazıların olduğu mavi bir kol bandı vardı. Ne var ki bulunduğum yerden üzerinde ne yazdığını okuyabilecek kadar seçemiyordum. Liderleri sıranın tam ortasında yüzünü cüce cinlere dönerek durdu ve hızlıca hepsini kontrol etti. Beni fark ettiği an, kalçasına yasladığı elleri iki yana düşüverdi. Kafası karışmıştı karışmasına ama bir taraftan da başına gelebilecek şeylere karşı kendisini korumaya alıyordu.

"Günaydın!" ilk sıradaki cüce cin bağırdı. "Efendim, sırasıyla günlük raporumu sunuyorum. Bir! Şu anda kim olduğunu bilmediğimiz birisi..."

Cüce cinin raporunu bitirmesine fırsat tanımadan liderleri bana doğru yönelince, sıralanmış tüm cüce cinler de aynı anda bana bakmaya başladılar.

"Nereden, nasıl getirdin... o yatağı?" Parmağının ucunu yatağa doğru uzatmış aşağı yukarı sallıyordu.

"Ben getirmedim, balıkçı gemisiyle ilerlerken gemi karaya oturmuştu. Sonra gemi akıntıya kapılınca..."

"Yalan söylemiyor efendim, ben, kendi gözlerimle gördüm." En baştaki cüce cin hiç beklemediğim bir şekilde beni tasdik etti. Belki de kendisini savunuyordu. Liderleri sanki yüzüne konmaya çalışan bir karasineği kovalarcasına elini sağa sola sallayarak cüce cini susturdu.

"Burası belediyeye ait bir işletmedir. Bu yüzden kurallarımızı harfi harfine uygulamamız lazım."

"İnanmıyorsanız telefon açın, sorun lütfen. Dermatoloji kliniğinde benimle ilgilenen doktor beni bu yatakla buraya kadar gönderdi. Sigorta kartım falan da cüzdanımdaydı. Ancak en son onu da soyunma odasındaki sepete koymuş akabinde de... rica ediyorum, lütfen. Banka kartımın numarasını söyleseler yeter. En azından istisnai bir durum olduğu için geçici bir giriş bileti çıkartamaz mısınız?"

"Kusura bakma, hastalığının adı nedir?"

"Doktor bana burada tedavi olabileceğimi söylemişti."

"Her ne koşulda olursa olsun, dere kıyısının görüntüsüne, silüetine hiçbir şekilde zarar verilemez. Belediye kanunun 3. maddesi."

"Benden mi bahsediyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Ama o yatak, Sai Deresi'nin sahiline de pek yakışmıyor açıkçası."

"Yatağı buradan çekmemi mi istiyorsunuz? Tamam çekeyim öyleyse. Zaten bu yatak ilk başlarda benim irademe göre hareket ediyordu. Başka yere götürmeyi deneyeceğim."

Yatağın üstüne dizüstü oturdum. İyice gürleşip serpilen *turp filizleri* yüzünden dizlerimi eskisi kadar bükemiyordum. Hareket geçme emrini zihnimde canlandırdıktan sonra o imajı iki kaşımın arasında bir enerji gibi yoğunlaştırmaya çalışıyordum. Yatak titredi. Derenin dibine sürtüp kükürt kristallerini eze eze

yavaşça ilerlemeye başladı. Bayırdaki cüce cinler ellerini çırparak tezahüratta bulunuyordu. Fakat küçücük demirden tekerlekler, kaygan taşların üzerinde gidecek kadar güçlü değildi. Yatak bir oraya bir buraya kayarken tekerlekler gitgide dibe saplanmaya başladı. Cüce cinlerin tezahüratları da beyhudeydi. Benim de gücüm artık yetersiz gelmeye başlamıştı.

"Sizler de bir el atıverin hadi!"

Liderlerinin bu sözüyle cüce cinler hemen koşup yanıma geldiler. Bir kayadan diğerine, suyun üzerinde zıplayıp duran *sudakoşan böceği* hafifliğinde hareket ediyorduk. Her iki yanımda birer kişi, arkamızda da dört kişi vardı. Şarkı söyleyerek itiyorlardı yatağı.

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

Fakat yatak o kadar ağırdı ki cüce cinlerin yardımıyla bile bayırdan yukarıya tırmanamıyorduk. Ancak bayıra paralel bir şekilde sahilden ilerleyebilmiştik.

"Güzel, aferin böyle derenin aşağısına kadar götürün." Liderleri kol saatine yalandan bir bakış atıp emri verdi. "Şimdilik manzara bozulmasın kâfi, akşam olunca bir tane çekici araba yollarım."

Yatağın solunda bekleyen cüce cinlerden biri usulca fısıldadı.

"Orası nasıl?"

Küçük bir kız sesiydi. Üzerindeki eski faniladan gelişmekte olan memelerinin kıvrımları belli oluyordu. Yüzünü makyajla bilerek kirli göstermeye çalıştığı, uzun saçlarını iki yanına tarayınca ortaya çıkmıştı. Makyaj yapmasa yüzü daha narin ve güzel görünebilirdi. Eğri gözleri dikkat çekiciydi. Bir saniye, ben bu eğri gözleri hatırlıyordum. Lunaparkta önümden geçip giden

minyatür trenin camından bana bakan yüz... Ama yine de bütünüyle emin olamamıştım.

"Orası derken? Nereden bahsediyorsun?"

"Şehirdeki insanlar."

Sol taraftaki cüce cin, küçük kız cüceye bir şeyler demek ister gibi göz kırptı. Göz kırparak, işaret parmağıyla şakağında daireler çizerek "Delirdin mi sen?" demeye çalışıyordu. Düdük çalmıştı. Liderleri mikrofondan sesleniyordu.

"Tamam tamam. Yatağı oralarda bir yere bırakın. Herkes bir an önce kendi yerine geçsin. Birazdan ilk otobüs buraya gelecek."

Dört bir tarafa dağılan cüce cinler önceden herkesin yeri belirlenmiş gibi hiç tereddüt bile etmeden kendi yerlerine geçti. Kimisi nispeten biraz daha düz açık yerlere, kimisi nispeten geniş düz kayalara çömeldi. Liderleri hiçbir hataya mahal vermemek için hepsinin yerlerini tek tek kontrol etti ve sonra da bayırdan aşağıya inip onlara doğru yönelerek sesini yükseltti.

"Haydi, İmdat Kulübü üyeleri! Bugün de en iyi şekilde kendimizi gösterelim!"

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

Kulübün lideri ayağını bastığı her yeri adım adım kontrol ederek dikkatle hareket ediyordu. Bayırın aşağısından görebildiğim kadarı ile dik zemin pek de sağlam değildi. Cüce cinlerin kıvraklığı bir kez daha beni etkilemişti. Liderleri bayır aşağı takla atarak dereyi geçip yatağın üstüne atlayıverdi. İç çekercesine gülümseyip "Yaşlanmışım. Artık bu çocuklar gibi hareket edemiyorum." dedi.

Kol bandındaki yazıyı okuyabilmiştim. 'Turizm Hizmetleri Bölümü'... Su geçirmeyen naylon bir pantolon ve altına lastikten uzun balıkçı çizmeleri giymişti.

"Belediye memuru musunuz?"

"Hiç böylesini görmemiştim. Oldukça sağlam bir yatakmış. Yabancı uyruklular için mi yapılmış acaba?"

"Atlas diye bir firma üretiyor. Hastanelere özel yataklar üreten oldukça tanınmış bir firmaymış."

"Her neyse, senin gibisine az rastlanır. Gerçekten nadir rastlanan bir müşterisin. Cesetler haricinde dere akıntısına kapılarak buraya kadar gelmeyi başarana daha önce hiç rastlamamıştım."

"Fakat ben de buraya beni muayene eden doktorun tedavi reçetesiyle geldim. Telefon açıp sorun lütfen. Telefon numarasını hatırlamıyorum ama kliniğin adıyla adresini biliyorum. Bilinmeyen numaralardan sordurursanız..."

"Söz cesetlerden açılmışken, yılda olsa olsa dört ya da beş tanesi sahile vurur. Kayıtlara göre, otuzdan fazla cesede rastlanmış. Ama, canlı birisinin buraya kadar gelmesi pek görüldük bir şey değil... Sen sabahtan beri bir şey yemedin değil mi? Birazdan sandviç dağıtacağız..."

"Teşekkürler. Gerçekten karnım çok aç. Bir taraftan da cüzdanımı ameliyathanenin elbise sepetinde bırakıp gelmişim..."

"En son hangi okuldan mezun olmuştunuz?"

"İyi kötü bir üniversiteyi bitirdim..."

"Tamam ben halledeceğim. Bir düşüneyim." Turizm hizmetleri memuru sanki kırk yıllık dostummuş gibi yatağın üzerinde daha samimi bir şekilde oturdu. Cebinden matbaada basılmış bir deste kâğıdı çıkardıktan sonra bir yaprağını koparıp bana verdi.

"Bu kâğıtta birazdan başlayacak gösterinin şarkı sözleri yazılı. Sadece dinleyerek ne dediğini anlayamazsın. O yüzden kâğıda bakarak dinlersen daha iyi olur..."

"Sağ olun... Yeri gelmişken bir soru sorabilir miyim?"

"Acele edin ama. Bakın otobüsün sesi geliyor."

"Bu dere nereye akıyor?"

"İki kilometre kadar ileride kükürt madeninin girişi var. Ancak içeriye girilmesi yasak..."

"Onun ilerisinde ne var peki?"

"Doğal olarak deniz vardır herhâlde. Ben de hiç gitmedim..."

"Ben buraya hemen hemen deniz seviyesindeki bir su kanalı yoluyla geldim. Ama bir şeyler ters gidiyor sanki. Eğer buradan aşağıdaki akıntıya doğru gidilirse yerin altına mı gidilmiş olacak?"

"Evet, ben de öyle bir söylenti duymuştum... Bak, geldi işte. Bunları başka bir zaman konuşalım."

Küçük sayılabilecek bir otobüs kıyıya yanaştı. Elinde bayrak taşıyan bir rehberin arkasından ihtiyarlardan oluşan ve sayıları onu aşan bir grup kıyıda sıralandı. Rehber sanki şarkı söylermişçesine melodik bir biçimde:

"Evet herkes buraya baksın lütfen. Şu anda Sai Deresi'nin Japonya'daki en güzel sahiline gelmiş bulunuyorsunuz."

Yan yana sıralanmış, altından bir ışık hüzmesi demeti parıldadı. Meğerse ihtiyarların altın takma dişlerinden yansıyan ışıkmış. Bana göre "Japonya'daki en güzel" ifadesi gayet esprili bir yaklaşımdı. Yaşını başını almış bu insanların espri anlayışları da gayet yerindeydi. Bir yandan da yaşını başını almış bu insanların da espri anlayışı gayet yerindeydi. Rehber anlatmaya devam etti.

"...Birazdan göreceksiniz, sizin de bildiğiniz Sai Deresi sahilinin hikâyesidir. Cennete gidemeyip de arafta sıkışıp kalan ve yalnızca taşları üst üste koyan zavallı çocukların hikâyesidir. Ülke çapındaki yüz altmış dört Sai sahili içerisinde, bu taş koyma ritüelini kendi gözlerinizle görebileceğiniz tek sahil burasıdır."

Altın rengindeki ışık hüzmesi kayboldu. Cüce cinler şarkı söylemeye başladı. Koro düet vokalle harmoni yapıyordu.

Bu öteki dünyanın tepelerinin ardında
Ölüler diyarında Sai Deresi'nin hikâyesi
Kulak verirsen işitirsin
Duyulacaktır zavallı yüreklerin sesi

Henüz ikisinde ve üçünde
Ya dördünde ya beşinde
On yaşına bile gelememiş
Yavrucakların hepsi

Sai Deresi'nin sahilinde bulurlar birbirlerini
Babacığım özledim, anneciğim özledim
Özlem dolu feryatlarının sesleri
Ne bu dünyanın sesidir
Ne de inlemesi

O hüzündür sızlatır etini kemiğini

Kıyıdan taş toplamaktır bu yavrucakların görevi
Yüksek yüksek dikecekler taştan anıt kuleleri

Evet, haklılardı. Elimdeki yazıya bakarak şarkıyı dinleyince çok daha rahat anlıyordum.

İlk taşı babam için
İkinci taşı annem için

Cüce cinler hep birlikte taşları üst üste koymaya başladı.

Üçüncü taşı da koyacağım
Memleketteki kardeşlerime

Gündüz gözüyle
Bir başlarına eğlensinler diye

Cüce cinler daha da hızlanarak el çabukluğu ile taşları üst üste koyuyorlardı. Ancak, ya cinlerin her birinin tekniği farklıydı ya da etraftan topladıkları taşların ebatları farklıydı, bundan dolayı da ortaya farklı boylarda ve çeşit çeşit kuleler çıkıyordu. İçimde kötü şeyler olacağına dair bir his vardı. Ancak o anda kalabalık ihtiyarlar kafilesi ellerindeki tespihleri tek tek çekmeye başladılar.

Gün batıp da alaca karanlık çökünce
Cehennem zebanileri çıkıp soracaktır
"Ne işiniz var burada çocuklar" diye

Ritmik bir sese dönüşen tespih seslerine Budist ilahilerinin iniltileri karışmıştı. Dayanacak gücü kalmayan birkaç ihtiyar olduğu yere yığılıp kalmış, burunlarını ellerinin arkasıyla siliyordu. Cüce cinler dizlerine kadar eğilip daha da bir iştahla çalışıyordu.

"Dünyada bıraktığınız ananız ve babanız
Huzura erin diye dua bile etmeyecek
Sabahtan akşama kadar figan içindeki
Yakarışları,
Kendi zalimlikleri, hüzünleri içindir
Ailenizin matemi olacaktır sizin cezanız

İlahinin sesi yükselmişti. Cüce cinler sanki siper alırcasına kendi kulelerinin çevresini sardı.

Bunun için sakın ha ama sakın
Beni suçlamayınız"
Kara demir çubuğuyla zebani
Yıktı bütün küçük kuleleri

Kuleler aynı anda yıkılıp etrafa saçıldı. Cüce cinlerin tiz çığlıkları duyuluyordu.

O an kıpkızıl yanmıştı kıyıdaki taşlar
Alevler ateşler içinde kalmıştı
Dereden akan sular

Böylece kemiklerine kadar yanıp kavrulmuştu
Geride kalan tüm canlılar

Cüce cinler peşi sıra yere yığıldılar. Bir süre fetüs pozisyonu alarak yerde hareketsizce durdular. İhtiyarların inlemeleri... Rüzgâr esmeye başladı. Derenin üzerinden buğulu bir sis yükselmiş, yükselip uçup gitmişti.

"Evet, *Sai Deresi Sahili* gösterimizi beğendiniz mi?"

Rehber anlamsızca elindeki bayrağı sallıyordu. Lacivert renkli üçgen bayrağın üzerinde Budizm inancında tapınak anlamına gelen beyaz renkli svastika sembolü vardı. Ayakta durmaktan iki büklüm olan ihtiyarlar bellerini zar zor doğrulttu. Söylediği her cümlenin son hecesini vurgulayan, genzinden konuşmasına rağmen kendisine işinin erbabıymışçasına bir hava katan rehberin sesi.

"Belediyemiz tarafından işletilen kaplıca kreşinin *İmdat Kulübü* üyeleri *Gencecik Çocuklar* adlı gösterileri ile karşınızda. Kreşimizin işletmesi bağımsız yürütüldüğü için, siz sayın misafirlerimizin bağışlarıyla ayakta durmaktayız. *Gencecik Çocuklar* kumpanyası sizlerin değerli bağışları sayesinde bundan sonra da sanatlarını icra edecektir. Değerli bağışlarınız onları ayakta tutacaktır..."

Belediye memuru da çılgınca alkışlamaya başladı. Beni de haydi sen de alkışlasana dercesine dirseğiyle dürttü. İstemsizce

ben de alkışlıyordum. Cüce cinler yeniden hayat buldu. Onlar da alkışlara dâhil oluyordu. İhtiyarlar da geri kalmıyordu, şarkıyla birlikte alkış tutturuyorlardı.

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

Cüce cinler ihtiyar turistleri gözlerine kestirip birden ayaklandı. Sünmüş fanilaların eteklerini kanguru kesesi gibi, torba amaçlı kullanıyorlardı. İhtiyarların peşinden koşturuyorlardı.

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

"Tamam anlıyorum ama bu kadar ısrar da biraz fazla değil mi?"

"Belediyenin ayırmış olduğu bütçeyle bu kreş bir gün bile ayakta kalamaz."

İhtiyar grupta iki erkeğe on bir kadın düşüyordu. Erkek turistler daha cömert olduğundan olsa gerek, cüce cinler onların peşlerini bırakmıyordu.

Sonunda mesaiyi bitirip paydos ettiler. Turistler, cüce cinlerin başlarını sıvazlayıp, yanaklarını okşayıp onları kucaklarken rehberlerinin çaldığı düdüğün sesiyle geldikleri otobüse doğru yöneldiler. Gözlerinden orayı hiç terk etmek istemedikleri anlaşılıyordu. Tek tek sıraya dizilip otobüse binmeye başladılar. Cüce cinler arkalarından el sallayarak veda ediyorlardı. Bu görüntü bana gece eğlencesinin son demlerindeki kırmızı ışıklı arka sokakları anımsattı. Evlerine dönen müşteriler için felekten çaldıkları bu eğlenceli gece ne kadar sıra dışıysa, onları kapıya kadar geçiren konsomatrisler için de bıkkınlık derecesinde sıradan olan bir ritüelden ibaretti.

Otobüs uzaklaşıyordu. Cüce cinler kendi içlerinden birisinin çevresinde daire oluşturup kanguru kesesine benzeyen çadır bezinden torbaya paraları koymaya başladılar. İşin başında boyu diğerlerine göre biraz daha uzun olan ve hep karşıma çıkıp duran o eğri gözlü kız vardı.

"Haydi gidelim." Belediye memuru ısrarcı bir tavır içindeydi. "Bir sonraki otobüs iki saat sonra gelecek. Gideceğin merkezdeki yemekhanede her sabah sandviç dağıtıyorlar. Artık biraz sabredeceksin. Alanında uzman bir diyetisyen tarafından hazırlandığı için senin için bir sorun teşkil edeceğini sanmıyorum."

Sığ bir yerden geçtik. İlk indiğimiz yerdeki yürüyüşüne kıyasla adımları biraz daha çevikleşmişti. Hızlı adımlarla bayırı tırmanırken zar zor peşinden gidebiliyordum.

"Özür dileyerek soracağım ama pantolonunuzun paçasında bir sorun mu var? Sanki yürürken sizi rahatsız ediyor gibi de..."

Ayakkabımı giymeye çalışırken birden bana dönüp, "Apış aran pişik mi yaptı yoksa?"

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Açık konuşacak olursam, cinsel hastalığa yakalananların özellikle de belsoğukluğuna yakalananların apış aralarında pişik oluyormuş."

"Terbiyeni takınır mısın? Ne saçmaladığının farkında mısın?"

"Bunda kızacak ne var şimdi? Bir erkek için belsoğukluğu nedir ki? Hem gayet etkili antibiyotiklerden piyasada istemediğin kadar var."

"Herhangi bir cinsel hastalığım falan yok benim!"

"Fakat, kural olarak cinsel hastalığı olanların kaplıcaya girmesine izin verilmediğinden..."

"Kaç defa söyleyeceğim, cinsel bir hastalığım yok!"

"Biz yine de belediye hekimine bir görünmenizi isteyeceğiz sizden. Belediye kurallarına göre onun muayene etmesi gerekiyor."

Bayırın üzerinde bekleyen cüce cinler sevgiyle selam verdiler. Eğri gözlü kız topladığı bağışlarla ağzına kadar dolan çantayı liderlerine fırlatırcasına teslim etti.

"Al bakalım, ağzına kadar..."

Memur çantayı alıp arabasının bagajında bir yere sıkıştırdı.

"Haydi bakalım, bugün de her işimiz rast gitsin diyerek güne başlayalım!"

Cüce cinler adımlarını hizaya sokarak marşa geçtiler. Yaptıkları işin verdiği tatmin duygusuyla hepsinin yüzünde güller açıyordu.

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

Liderleri, süpermarketten alınmış bir kese kâğıdıyla, kirli çamaşıra benzeyen bir bez parçasını arabanın arka koltuğuna attıktan sonra muavin koltuğunun kapısının kilidini açtı. Küf ve ter kokusu... Yanık bir çöp varilinden gelen bir koku gibi... Kamyoneti ilk gördüğüm an duyduğum, kaynayan çaydanlıktan gelen fokurdama sesini yine duyuyordum.

Dere sahilindeki kükürdü ve buharı görmezden gelirsek tamamen sıradan bir köy yoluydu. Yol kenarında dükkânlar sıralanmış, dükkanların arkasında çeşitli türden ağaçlarla dolu korulukların olduğu tepeler vardı. Dükkânlarla tepenin arasında kurumuş yaprakları göze batan sebze tarlaları yer alıyordu.

"Ne yetiştiriyorlar bu tarlalarda?"

"Yer fıstığı, Amerikan fıstığı, araşit... Çeşitli fıstık türleri işte"

Dere kıyısı gözden kaybolmuştu. Bu da gayet normaldi çünkü derenin üst akıntısı yer altı tüneline giden su kanalıyla birleşiyordu. Çok ilginç bir topoğrafyaya sahip bir yerdi.

"Deniz kıyısı ne tarafta kalıyor?"

"Bu bölgede yollar düz ilerlemediği için açıklaması da anlatması da zor... Baksana, orada tam ormanın arkasında modern bir bina görünüyor. İşte o bahsettiğim, belediyenin işlettiği termal sağlık merkezi."

Cüce cinlerin önlerine geçerek ilerliyorduk. En öndeki arkamızdan hafifçe el salladı. Eğri gözlü küçük kızdı.

"Biraz önceki, bağışları toplayan kız. Hani göz kenarları eğri olan..."

"Ne olmuş ona?"

"Eskiden beri bu kreşte mi?"

"Bakıyorum güzelden anlıyorsun. Dikkat çekici bir kız değil mi? Biraz zekâ özürlü ama burada onunla ilgileniyoruz. Artık okula gidecek yaşa geldi... Ama niye sordun ki?"

"Kız kardeşi ya da ablası var mı?"

"Biraz fazla ilgileniyor gibisin. Burada bu tür hareketleri hoş karşılamıyoruz."

"Saçma sapan konuşma. Nedense dikkatimi çekti. Hepsi bu..."

Gülünecek bir durum yoktu. Bacaklarımın yara içinde olmasını bir yana bırakın, *turp filizleriyle* sarmalanmış bir hâldeyken istesem de kızlara yanaşacak değildim. Ortalığı bu şekilde karıştırmak istesem bile benim için artık çok geçti. Ne eğri gözlüsü, ne de badem gözlüsü ile uğraşacak durumum yoktu. Cinsel isteği bir kenara bırakın mümkün olsa bir an önce kısırlaştırılıp kurtulmak istiyordum. Umutsuz, kasvetli fantezilerimi süsleyen o küçük kıza veda ediyordum.

Termal tedavi merkezi ana yoldan beş yüz metre kadar içeride, ormanlık tepenin orta kısmına inşa edilmişti. Zemin katındaki büyük salon belediye irtibat bürosu olarak hizmet veriyordu. Birbirinden farklı departmanların danışma masalarının bulunduğu salonda, ikamet izni masası ile kişisel mühür kaydı alınan masalardaki insanlar haricinde kimsecikler yoktu.

"Bu katın altında kaplıca araştırmaları laboratuvarı var. Ben bu sabah toplanan bağışları teslim eder etmez sana yetişirim. Şuradaki yürüyen merdivenin hemen altında dinlenme ve bekleme kısmı var. İçecek otomatları da orada duruyor."

Cüce cinlerden sorumlu memur elime iki yüz yen madenî parayı tutuşturduktan sonra çadır bezinden çantasını iyice çalkalayıp danışma masalarının arasındaki dar boşluklardan küçük adımlarla koşarak gözden kayboldu.

Uzun zaman sonra yine bir başıma kalmıştım, özgürdüm. İstersem buradan hemen kaçıp uzaklaşabilirdim. Kaçabilirdim evet, ama ne ilginçtir ki öyle bir niyetim de yoktu. Usulca, yürüyen merdivenlere yöneldim. Benden kuşkulanılmasın diye adımlarıma dikkat etsem de içten içe eğri gözlü kızla bir yerlerde tesadüfen karşılaşırım duygusu vardı...

Yürüyen merdivenlere ayağımı basıp üç basamak kadar ilerlemiştim ki, merdivenin altında bir oğlan çocuğu belirdi. Aşağıya inen merdivene tırmanmak istiyor gibi duruyordu. Oyun olsun diye şımarıklık yaparmış gibi bir hâli yoktu pek. Cüce cinlere göre yaşı biraz daha büyüktü. Ortaokul öğrencisi olabilirdi. Yürüyen merdivenin aşağıya mı indiğini yoksa yukarıya mı çıktığını ayıramıyorsa ciddi zekâ sorunları olmalıydı. Neden yukarı tırmanamadığını bir türlü kavrayamamıştı. Adımını attığı anda ayağı merdivenle birlikte geri döndürülüyordu. Bıkmadan usanmadan yine merdivene adım atıyor ama bir türlü tırmanamıyordu. Aramızdaki mesafe gitgide kısalmaya başlamıştı, neredeyse çarpışacaktık.

"Çekilsene be! Baksana ne kadar tehlikeli bir iş yapıyorsun."

Var gücümle elimi sağa sola sallasam da ondan hiçbir tepki gelmiyordu. Artık aramızda son birkaç metre kalmıştı.

Çocuk birden arkasını döndü. En sonunda yürüyen merdi-

vende hareket edebilmesi için hareket yönü ile aynı yönde olması gerektiği kadarını kavrayabilmişti. Ancak iniş yönünde hareket eden merdivenin tırabzan kemerlerini iki eliyle sıkı sıkıya tutarak ters dönmüş bir şekilde ayağını basamağa koyması imkânsız denecek kadar zor bir işti. Bedeninin üst kısmı ile alt kısmı birbirine zıt yönlerde hareket etmeye başlamıştı ve sonunda yere kapaklanacaktı.

"Önümden çekil! Çekilsene hey!"

Yetişememiştim. Çocuğa sarılıp onu kurtarmaya çalışsam da çocuk yere yapışmıştı, ben de arkasından üzerine düştüm. Çığlığı bastı. Bu tarafa doğru koşup gelenlerin ayak sesleri... Marifetli eller tarafından üzerimiz battaniyeyle sarılmıştı. Saldırgan hastalara uyguladıkları prosedürün aynısıydı. Omzuma iğne saplandı. Belli ki uyuşturup uyutacaklardı beni. Hemen oracıkta tatlı bir rehavete dalıp gitmiştim.

Kendime geldiğimde bir yatağın üzerinde olduğumu fark ettim. Bu sefer sedyeye benzeyen daha dar bir yatağın üzerindeydim. Bir koridorun ucuna bırakmışlardı. Herhangi bir şekilde bağlanmış değildim.

"Görüyorum ki kendinize gelmişsiniz. Ne güzel." Cüce cinlerin lideri beni izliyormuş. "Hafif bir uyuşturucuydu. Hemen ayıltıcı etkisi olan bir iğne daha vurduk..."

"Ne kadar zalimsiniz."

"Kusura bakma. Evet karşı taraf haksız durumdaymış. Neyse ki görgü tanıkları senin lehinde tanıklık yaptıkları için suçun olmadığı hemen anlaşıldı."

"Bana ilk tedaviyi uygulayan kliniğin telefon numarasını bulabildiniz mi?"

"Endişeye mahal yok. Merkezimiz doktorunun belediye sağlık kuralları yönetmeliği ile çelişen türde hastalıklar kapsamında yaptığı tetkiklere göre sonuçlarınız negatif çıktı... Ne güzel işte,

sence de böylesi zorla cinsel hastalık tetkikleri yapılmasından çok daha iyi değil mi?"

"Burada kaplıca tedavisi görmemi gerektiren hastalığımla ilgili herhangi bir şey söylenmedi mi peki?"

"O konunun bahsi açılmadı. Belki mesleki gizlilik politikaları vardır."

"En azından tedaviye yönelik bir tavsiye falan verselermiş bari."

"Bilmiyorum, doktor kafasını sağa sola çevirip şaşkın bir şekilde durumunu izliyordu sadece."

"Görüşmek istiyorum. Doktorla görüştürün beni!"

"Mümkün değil. Gece nöbeti çoktan bitti. Şimdi otobüsle evine dönüyordur... Merkezdeki hastaneden ta buraya gece nöbeti için geliyorlar... Ama..."

"Ama ne...?"

"Durumundan pek hoşnut değil gibi bir hâli vardı sanki. Seninle pek uğraşası yoktu açıkçası..."

"Tahmin etmiştim..."

"Fakat, şartlı olarak burada ikamet edebilmen için gerekli izin belgesini imzaladı."

"Şart mı? Ne şartı?"

"Kafaya takmanı gerektirecek bir şey değil. Bak işte şöyle,

1. Merkez binasındaki tesisler kullanılmayacak.

2. Yalnızca akşam saatlerinde dere *sahilinde*ki açık hava kaplıcaları kullanılacak –o da akşam saatlerinde diğer müşteriler kullanmıyorken.

3. Burada kaldığı süre zarfında tüm yaşantısını yatağında geçirmesi gerekmektedir. Ancak, yağmurlu havalarda insani şartlar göz önünde bulundurularak acil durum çadırlarını kullanması sağlanacaktır."

Bir süre lobide bekletmişlerdi. Birisinin okuyup attığı bir gazetenin sabah baskısının kırışıklarını düzeltip sağımı solumu kolaçan ettikten sonra okumaya başladım. Gazetede rezil hâldeki dünyadan haberler vardı. Beklentimin aksine cüce cinlerle ilgili hiçbir şey yazmıyordu. Cüce cinlerin kreşi başka bir binada olmalıydı.

Liderleri otomobiliyle beni Sai Deresi sahiline bırakacakmış.

"Size de gerçekten zahmet olacak ama..."

"Sorun değil, zaten gidecektim. Beş altı dakikaya kalmaz ikinci tur otobüsü gelmiş olur."

"Kliniğe telefon açmayı unutmayın ne olur. Sigorta kartımı da bulamazsam başım gerçekten dertte demektir."

"Sana bir teklifim var. Bakalım ne diyeceksin? Bizim *İMDAT KULÜBÜ*'nde yarı zamanlı çalışmayı düşünmez misin? Kulüpteki çocuklara daha önce sana verdiğim Sanzu –Cehennem Deresi– şiirini nasıl güzel okuyacaklarını ve sözlerinin ne anlama geldiğini öğretirsin. Karşılığında da açık hava kaplıcalarına bedava giriş bileti ve günde üç öğün yemek bileti veririz. Nasıl buldun bu fikri?"

"Ama zaten herkes işini gayet iyi yapmıyor mu? Daha fazla eğitim görmelerine gerek olduğunu sanmıyorum..."

"İlk dinlediğin ekipten bahsediyorsan haklısın. Gelen tekliflere yetişemiyoruz. Şu sıralar ortaya birçok dinî grup çıkmaya başladı... Biz de belediye olarak bu çocuklara ek olarak hazırlık grubunun kurulmasını planlıyoruz. Becerebilirsek eğer iki grubu nöbetleşe çalıştıracağız. Böylece onların üzerindeki yük de hafiflemiş olur..."

"Yani, kendime pek güvenmesem de. Peki, öyleyse bir deneyeyim bari. Hiç değilse sigorta kartım elime ulaşana kadar, zaten şu sıralar yapacak başka bir işim de yok."

Teklifi hiç düşünmeden kabul ederken içim, parçalara ayrılmışçasına bir suçluluk duygusuyla doldu. Ama ne olursa olsun

uzaktan da olsa *o kızı* görebileceksem sonsuza dek bu derenin *sahilinde* kalmaya razıydım.

İnce plastikten bir kap ile iki teneke kutu meşrubatın olduğu kese kâğıdını elime tutuşturdu.

Gün batımında dağılmaya başlayan bulutlar gökyüzünü bir tül perde gibi kaplıyordu.

"Yağmur geliyor."

"Çadırları vaktinde kurabilseler keşke. Biraz hızlanmalarını söyleyeyim."

Benimle tek vücut olan yol arkadaşım Atlas yatağı... Serin yatağa uzandım. Yatağın yaylarının o doğal esnekliğinin verdiği huzuru tekrar tüm vücudumda hissediyordum. İlk önce teneke kutudaki kahveyi içtim. Şekeri fazla gelmişti. Plastik kutuya geçirdikleri paket lastiğini çıkarıp kürdanla tutturdukları kâğıt peçeteyi açtım. Yumurta, salam ve sebzelerle katık yapılmış bir sandviç... Rüzgâr gürleyerek esti. Sandviçten bir parça ısırmıştım ki, ısırmamla tükürüp atmam bir oldu. Bu nedir yahu! Sandviçin içine sebze diye *turp filizi* koymuşlardı. Eğer alay etmek için yaptılarsa, buna haddini aşmak denirdi. Midem aşırı derecede bulanıyordu. İlk gün dermatoloji kliniğinde benimle ilgilenen doktorun neden o denli kustuğunu anlayabiliyordum. O gün doktor da *turp filizli* fermente soya fasulyesi –natto– yemiş, akabinde beni görmüştü. İnsan kendi osuruğundan iğrenmez iğrenmesine ama başkasınınkine de dayanamaz ya hani, işte şimdi de bu prensibin aynısı işliyordu.

Yağmaya başlamıştı. Yağmur demeyelim de, iri taneli sis tanecikleri gibi bir şeyler diyelim. Havlu pikeyi çadır gibi üzerime alıp, sandviçteki *turp filizlerini* ayıkladım. Sandviçten birazcık daha ısırıp yuttum ama yutar yutmaz midemde ne var ne yoksa çıkardım. Hırsımdan içinde sadece yumurta ve salam olan sandviçi yalayıp yutsam da yine kustum. Yağmurdan sırılsıklam olurken kusmaya devam ettim.

4. BÖLÜM

Drakula'nın Kızı

Birbirlerini itekleyerek peşi sıra yaklaşan bulutların altında rengi daha karaya çalan bulutlar asılı dururken bir yandan da sağanak yağmur yağıyordu. Cüce cinlerin İmdat Kulubü Korosu'ndan ses seda yoktu. İkinci seferine çıkacak olan Gezi Otobüsü ile Sai Deresi Turu ertelenmiş olmalıydı.

Havlu pike yağmurdan sırılsıklam olmuş hâlde... Ne kadar suyunu sıksam da nafileydi. Bana ayırdıkları çadırın elime ulaşması öğleden sonrayı bulacaktı. Burnumun içi kaşınmaya başlamıştı. Soğuk algınlığına yakalanacağımın göstergesiydi. Hazır ıslanmışken kendimi derenin sularına bıraksam ne olurdu ki? Kaçırılmayacak bir kaplıca fırsatı önüme serilmişti. Ayrıca böyle bir fırsatı değerlendirmeyeceksin diye bir kaide de yoktu. *Turp filizi* tedavisi ile soğuk algınlığından korunmayı aynı anda gerçekleştirmiş olacaktım. Kısacası bir taşla iki kuş vuracaktım.

Yerimden zıplayıp kayarak yataktan inmiştim. Kuyruk sokumumu yatağın borusuna çarpınca derim soyuldu. İşin gerçeği, ilkokul çağlarındayken de atlama kasasının üzerinden atlamak benim hiç beceremediğim bir şeydi. Fırtınanın etkisiyle çalkalanıp bulanan suyun berraklık derecesi sıfıra yakındı. Parmak ucumla suyun dibini kontrol ederek ilerlerken sahilden beş, altı adım ileride su aniden derinleşti. Çömelince çenemin altına kadar sıcak kaplıca suyuna batıyordum. Kaplıcanın suyunun ılıklığı nazikçe vücudumu sarmaktaydı. Gözlerim, odaklanma kabiliyetim zayıfladığı için karşımdaki manzarayı çok farklı görüyordu. Sarı-yeşil renge çalan lav öbekleri nemden ıslanıp daha bir

parlaklaşıyor, bardaktan boşalırcasına yağan yağmurla bütünleşiyormuş gibi duruyorlardı. Sanki uzaklardaki bir dağ tapınağının duvarlarını süsleyen ve cehennemi betimleyen uyduruk bir duvar resmi canlanıyordu. Avcumda sıkıca tuttuğum sandviçimin son parçası da parmaklarımın arasından eriyip gitti. Bütün bunlar benim kaderim miydi? Manzaramı peçeleyen bu buğu, gözyaşlarım değildi, olamazdı. Dur durak bilmeksizin yüzüme çarpan yağmurdan ıslanmıştı gözlerim.

Uyurken altımı ıslatmışım gibi ılık bir sıcaklık hissi... Başkaları görse ne der acaba endişesi taşımadan işeme özgürlüğünün o tarifsiz hazzını tadıyordum.

Rüzgâr küçük bir hortumla bir anlığına sisi dağıttı. Üstteki akıntıdan üç yüz metre kadar ileride irice bir tepe vardı. Tünelin giriş kısmı görünüyordu. Beni yatağımla beraber içinden atan lağım kanalı olmalıydı.

Daha sert yağmaya başladı. Yağmur şıpır şıpır ses çıkartırken bir yandan da pırıl pırıl parlıyordu. Çiftleşmek için toplaşan, cam kristalden yapılmış ağustos böceği sürüsü gibilerdi.

Birden çamur tabakası yükselip atık suyu boşaltan tünelin ağzını tıkadı. Kabarıp ziftten bir tıpa hâline geldi. İç basınca maruz kalıp uçan balon gibi genişlemeye başladı. Sonunda tıpa patladı ve tünelde sıkışan kurşun rengindeki tazyikli sel fışkırdı.

Balina sidiğine benzeyen organik bir maddeydi ve oldukça görkemliydi. (Elbette henüz ne gerçek bir balinanın sidiğini ne de herhangi bir balinanın işemesini görme fırsatım olmuştu.)

Olduğum yerden kaçıp yatağıma geri döndüm. Sidik seline kapılmak gibi bir niyetim yoktu. Ne var ki kaçamayıp pis suya kapılmıştım. Aklıma televizyonda gördüğüm, karaya oturan bir tankerden sızan petrole bulanan ve canlı, siyah şekerden yapılma bir bebeğe dönüşen, ne olduğundan habersiz ciyaklayan bir

deniz kuşunun göz bebeği geldi. Can havliyle yatağın borusuna tutundum. Suyun kaldırma kuvvetiyle yatağım suyun üstüne itilmişti. Akıntıya kapılmamak için bacaklarımla yatağın ayağına sarılıp zar zor tırmanabildim. Bir an yatağın arka tarafında kabarık bir şeylerin sıralı bir şekilde yüzdüğünü gördüğümü sandım. Acil durum oksijen tüpleri miydi acaba? Daha fazla bakabilme imkânım olmamıştı. Yatağın üzerinde karın üstü uzanıp iki kolumu yanlara açtım. Kertenkele pozisyonuna geçerek, gelecek olan ikinci büyük dalga için savunmaya geçtim.

Ucuz atlatmıştım. Tahminlerime göre dalganın üzerimden geçmesi gerekiyordu. Lakin, bir gemi gibi dalganın üzerinde yüzdük. Yatağın ön kısmı havaya doğru kalkmış bir şekilde suyun üzerinden kaya kaya gitmeye başladık. Yatağın alt kısmındaki kabarıklıklar deniz simidi görevi görüyordu sanki. Yatağım hem karada hem suda giden bir araç mıydı? Her ne kadar muhteşem bir fikir gibi görünse de aynı zamanda inanılamayacak kadar saçma sapan bir fikirdi...

Yatağım suyun üzerinde kaymaya devam ediyordu. Dalgaların üzerindeki bir sörf tahtasıydı.

Yine midem bulanıyordu. Midemle yemek borusunun tam birleştiği noktaya spazmlar girmeye başlamıştı. Sandviçimdeki *turp filizlerinden* ziyade bu sefer gerçekten deniz tutmuştu. Dalgalara çarpa çarpa, vücudumu sarsarcasına yatağım dalgaların üzerinde ilerliyordu.

Sai Deresi sahilinden gittikçe uzaklaşıyorduk. Bir daha dönmeyecekmiş gibi, bir daha uğramayacakmış gibi uzaklaşıyorduk. Elveda, hoşça kalın cüce cinler! Biraz içim sızlamıştı. Üzerlerine bol gelen fanilaları ve kirli hâlleri onları daha bir sevimli gösteriyordu. "İMDAT KULÜBÜ"nü de bir kez daha dinleyebilseydim keşke. Üstelik o eğri gözlü, öğrenme güçlüğü çeken kız da aklımdan çıkmamıştı. Sanki onu daha önceden tanıyor gibiydim.

Hafızamın bir köşesine kurulmuş küçük bir kulübenin içinde çok eskiden beri sessiz sedasız oturan *birisiydi* o.

Derenin iki kıyısı da darlaşıp derinleşiyordu.

Dünyam yıkılmıştı. Yolumun üstünü "GİRİLMEZ" yazılı bir barikat kapatıyordu.

Belediye memurunun önceden beni uyardığı sorunlu kükürt madeni arazisine girmiştik. Tellerle bağladıkları kereste parçalarından yaptıkları barikat, derme çatma gözükse de derenin üzerini tamamen kapatmıştı ve amacına uygun iş görüyordu. Kurtuluşu yoktu, çarpacaktık. Yatağın ağırlığı ile hızı hesaplanırsa barikatı yarıp geçebilirdik de ama yaralanmak istemiyordum. Olabildiğince eğilip başımın üzerine de havlu pikeyi geçirdim.

Herhangi bir çarpışma emaresi görülmedi. Islak bir kâğıda barikat resmi çizseniz ve onu oraya barikat diye koysanız o bile daha fazla dayanırdı herhâlde.

Tekrar karanlık tünelin içine daldık. Bu tüneli Daikokuya'dan kaçıp geldiğimiz kanalla karşılaştıracak olursam yüksekliği onun yarısı kadar bile yoktu. Tavanı, kafamı kaldırsam çarpacağım kadar alçaktı.

Epey bir zaman geçtikten sonra gerçek bir çarpışma yaşadık. Başımın arkasındaki et parçasından, boynumun köküne doğru uzanan ve buz parçalarının çatlayışını çağrıştıran bir ses gelmişti.

Sonunda kendime gelmiştim mi demeliyim, gözlerimi açmıştım mı demeliyim bilemiyorum. Ufuk çizgisinin yanındaki ay neredeyse yusyuvarlaktı. Fazla kullanılmaktan bakır tonuna dönmüş bir çanak gibiydi. Hangi ara, ne zaman olmuştu bu? Yine gece olmuştu. Hesabıma göre bayıldıktan sonra yarım gün geçmiş olmalıydı. Soğuktu. Boynumu çevirmeyi denedim. Ağrıdan ziyade kemik sesi canımı sıkıyordu. Artık kullanılmayan ahşap bir okulun koridorlarının gıcırtısı...

Bütün acıya karşın dişimi sıka sıka usulca çevremi gözlemlemeye başladım. Bir şeyler ters gidiyordu. Yatağımda değildim. Burası da yumuşaktı ama yatağım gibi düz değildi. Yerde duran futbol toplarının arasındaydım sanki. Serin, nemli bir mutfak kokusu. Aman ha, sakın burası kestikleri domuz kafalarını sakladıkları bir mezbaha olmasın? Hayır hayır, mor renkli lahanalar bunlar. Ay ışığında yeşil renk mor gibi mi gözüküyordu ki? Son zamanlarda jülyen kesilmiş mor lahanaları da soslu domuz şnitzeli ile birlikte servis etmeye başladıkları için çok da şaşılacak bir şey değildi. Bu da bir çeşit moda olmalı.

İçlerinden biraz ezilmiş olanının yüzeyini tırtıklayınca yerinden çıkıp koptu. Elimle biraz daha sürtünce ikinci yaprak da yerinden kalktı. Üçüncü yaprak... dördüncü yaprak... giderek daha taze ve dirileri ortaya çıkıyordu. Ortadan ikiye bölüp kokladım. Mide bulantısıyla kusma hissi geldi. *Turp filizi*ne benzer bir kokuydu. Pişirmeden yenen sebzelerin kendine has tatlımsı, baskın kokusu... Sonunda emin olmuştum. Burası lahana tarlasıydı.

Dizimdeki sebzelere aklım takılmaya başladı. Nemli pantolonumun paçasını sıyırıp dikkatlice elimle baldırlarımı silkeledim. Hâlbuki o kadar nem olmasına rağmen giderek canlılıklarını yitirmiş, kurumaya başlamışlardı. Parmaklarıma yapışıp kalanların çoğu hiç zorlanmadan dökülüverdi. Dökülenlerin ardında kalan kıl gözeneklerine daha aydınlık bir ortamda iyice bakmak istiyordum. Kükürt kaplıcasının etkisiyle kökünden kuruyup dökülmeye başladılarsa kesinlikle hiçbir şikâyetim olmazdı ama... Peki ya gözeneklerin dibinden yenileri bitmeye başlarsa... Kaşınıyordu ama dişimi sıkıp kaşıntıya katlanıyordum.

Yatağım neredeydi acaba? Nemli pantolonumla gömleğim iğrenç vaziyetteydi. Üzerimdekileri çıkarıp yatağa dönmek en iyi çözüm gibi gelmişti.

Belimden üstünü biraz doğrultup kalkabildim. Belim boynum kadar ağrımıyordu. Karanlığın içinde binaya benzer bir şey gördüm. Göz kararı bir hesapla ya beş ya da on metre uzaklıktaydı. Ay ışığı arkamdan geldiği için tam emin olamıyordum. Ancak, bir taraftan da yatağıma benziyordu. Sokak köşelerindeki seyyar satıcı arabalarının üzerindeki brandalara benzeyen bir çadır beziyle üstü örtülmüştü. Ayakucumda yer yatağı gibi bir şey vardı. Sanki birileri geliyordu. Kulak kesilip dinlemeye başladım. Sadece sessizliğin kendi yankısıydı. Yoksa, tren sesi miydi? Demir tekerlerin raylar üzerinde ilerlerken çıkardığı o kendine has sesi. Denizden gelen rüzgârın sesine de benziyor. Hızları farklı iki rüzgârın birbirine çarpma sesine de.

Yatağın döşeği kıpırdanmaya başladı. Sanırım hayal görüyordum. Geri dönmeliydim. Köpekler kendi kokularının kulübelerinin içine sinmesinden ötürü yuvalarına geri döner derler. Ben de yatağımı sanki sıla hasreti çekercesine özlemeye başlamıştım. Az buz değil, uzun bir süredir yatakta hayatımı sürdürüyordum. Üstüne üstlük lahana tarlasının o sağlıksız, rutubetli ortamı da dayanılacak gibi değildi. Islak iç çamaşırlarım da mikrop yuvasına dönüşecekti.

Bir adım attıktan sonra durdum.

Hayal görmüyordum. Döşeğimin altında birisi hareket ediyordu. Kıpır kıpır, aptalca ama yastığa doğru emin hareketlerle ilerliyordu. Kimin nesiydi ki bu şimdi? İşgalci evsizin teki miydi? Haneye tecavüz suçu sayılmaz mıydı bu? Haneye tecavüz değilse de ya mülkiyet gaspı ya da hırsızlık suçu olmalıydı.

Hareket eden döşek, yatağın üstündeki elektronik panele çömelerek panelin üzerindeki elektronik anahtarları, çevirme kollarını kurcalamaya başladı. Benim bile en başından beri içinden çıkamayıp boş verdiğim karmaşık bir yapıya sahipti. Plastik bir levhada özellikle "Hastaların Dokunması Yasaktır" yazmaktaydı.

Üstelik panelin elektrik bağlantısı da yoktu. Diyelim ki paneli doğru bir biçimde kullanmayı biliyor olsun, o zaman bile hiçbir sonuç alamayacaktır. Bu kadar basit bir şeyi dahi akıl edemiyorsa karşımdaki insan değil, insana benzeyen bir maymun olmalıydı.

Ancak bir hareketlenme oldu. Tentenin ışığı birkaç kez ışıldayıp söndü. Enerjisini nereden aldığı belli olmayan *o floresan lambasıydı.* İki tarafında iki tane su püskürtücüsü vardı. Bir tente için yangın söndürme amaçlı su püskürtücüsüne ihtiyaç duyulabileceğini sanmam. En başından beri çadır bezine set hâlinde mi yerleştirmişlerdi acaba? Ve doğal olarak alttaki oksijen tüpleriyle birlikte şarjlı akü de monte edilmişti. Böylece ameliyatın tam ortasında elektrik kesilse bile müdahale etmek mümkün olabilecekti. Tahminlerimin çok ötesinde hayalleri zorlayan, gelişmiş teknolojiye sahip bir yataktan bahsediyorum.

Bu kadar ayrıntıdan sonra orada hareket eden döşeğin evsiz bir işgalci olmasına ihtimal veremiyordum. Kimdi acaba? Benden daha fazla mülkiyet hakkına sahip olduğunu iddia edebilecek resmî bir mülk sahibi mi? Yoksa benim hakkımda suç duyurusunda mı bulunacaklardı? Korkuyordum. Düşünecek olursak, ne bu yatağı satın aldığıma dair elimde bir kanıt vardı ne de üzerinde ikamet edebileceğime dair bir izin belgesi.

İşgalci yün battaniyeyi başının üzerinden geçirip bir kıyafet gibi giyerek battaniyeye büründü. Yeşil ve kahverengi, geniş kareli desenleri vardı. Nasıl giyildiğine göre gayet şık bir kıyafet gibi de kullanılabilirdi, tam tersine monoton gündelik bir kıyafet de olabilirdi. Onun üzerinde gündelik kıyafet gibi duruyordu. Battaniye üzerinden sıyrılıp atılmış, yaşlı bir kadının sırtı ortaya çıkmıştı. Yaşlı kadın bir anda kalça kemiklerini ayak kemiğinin kemerlerine yerleştirip, vücudunun üst kısmını ise leğen kemiğine oturtmuştu. Sakız gibi uzayan pilavdan yapılan Japon

lokumları gibi başta kabarıp sonra da hemen sönmüştü. En azından bana öyle gözükmüştü. Lacivert kimonosu kuru sonbahar yapraklarının renkleriyle bezenmişti. Gevşek bir kumaştı. Kimononun kuşağı turp turşusunun kendine has zerdeçal sarısındaydı. Bacaklarının gölgesinden alet çantası gibi bir şey çıkardı. Bir tür Japon tamburasıydı –shamisen. Bütün bunlar yaşlı kadınla bütünleşmişti ve ona o kadar çok yakışıyordu ki, kendi kendime mahcup olup donakalmıştım. Hiç anlamam ama ince saplı dedikleri türden bir tamburaydı. Mızrabıyla tele vurarak akort etmeye başladı. Göz göze gelemeyeceğim kadar zavallı bir hâli vardı.

"Baksana o benim yatağım. Kalkıp gider misin?"

Yaşlı kadın kafasını bana çevirdi. Gözleri yoktu. Göz bebeği falan değil, gözlerinin yuvası bile yoktu. Alnından yanaklarına kadar eşit şekilde dağılmış ihtiyarlık çizgileri... Rahatsız ediciydi.

"Bu kadar soğuk davranacak ne var? Bir dinleyiversen ne olacak sanki?"

Yine içimi gıcıklayan dayanılmaz sesler çıkartarak tellere vurmaya başladı.

"A, yeter artık! Bu ne yahu? Dinlemek falan istemiyorum." Biraz önce soyduğum lahana yapraklarını kadının üzerine fırlattım.

"Bak hemen orayı boşaltıp bana teslim edeceksin, yoksa..."

"Seni ana babasının kadir kıymetini bilmeyen, hain evlat seni!"

Boynunu şişirmiş bir kurbağa gibi gırtlağı dalgalanarak titriyordu. Korkunç bir görüntüydü.

"Ana baba mı dedin sen?"

"Ananı babanı da mı tanımıyorsun? Hah şimdi anlaşıldı ne halt olduğun."

"Onlar çoktan geberip gittiler."

"Hadi be oradan, sen kendin daha yeni ölüler diyarındaki dereden geçip gelebilmişken nasıl böyle konuşabiliyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Ben şimdi ölü müyüm? Onu mu demeye çalışıyorsun?"

Akort etmeye çalıştığı tel elinden kayınca iç gıcıklayan bir ses yankılandı.

Shinobazu gölcüğünde dalgalar
Üzerinde salınır al kamelyalar

"Sus dedim sana, sus!"

Yoksa bütün bunlar olmasın
Fışkıran kanlar...

"Nasıl bir sahtekârsan artık! Annem hiçbir zaman tambur çalmamıştı."

"Öteki dünyaya geçince hobilerin de değişiyor be evladım. Özellikle ana babasının kadir kıymetini bilmeyen bir evlada sahipsen, anlıyor musun? Eskiden beri bildiğin her şey ama her şey giderek değişiyor. Bana bir baksana. O kadar değiştim ki sen bile yüzümü tanıyamadın."

"Bir defa bir konuda anlaşalım. Gözsüz bir kertenkele ya da çürümüş bir solucana dönmüş suratının normal bir insan suratıyla uzaktan yakından ilgisi yok!"

"Gözlerim mi? İstemeye istemeye onları elden çıkarttım. Keşke hayattayken bedelini ödemiş olsaydım....."

Yaşlı kadın birden feryadı basmıştı. İnanılamayacak derecede doğru bir savunma pozisyonuna geçerken sağ eliyle de mızrabını bana doğru yöneltti.

"Yaklaşma! Defol buradan!"

Açıkçası çok tehditkâr bir hâli yoktu. Korkmak bir yana kılım bile kıpırdamamıştı. Zaten, o yalvarsa bile yanına gidecek değildim.

Kulağımın dibinde daha önce bir yerlerde duyduğum tatlı bir ses.

"Karşı koyma ne olur. Buradan sonrasını bana bırak, ben halledeceğim."

Mini eteğiyle hemşire kulağıma doğru yönelip fısıldadı. Nefesinde bir koku vardı. Neredeyse yok denilecek bir koku, insan sıcaklığının kokusu. Damardan kan alma konusunda eline kimsenin su dökemeyeceği o hemşireydi. Daikokuya'daki tuhafiyecide musallat olan güvenlik görevlisinden beni kurtarıp idrar yoluma takılan sondayı çıkararak beni dertten kurtaran o, yuvarlak çerçeveli gözlüklü hemşireydi işte.

"Benim burada olduğumu nereden biliyordun? Hızır gibi yetiştin..."

"Bunları daha sonra konuşalım..."

"O yaşlı teyze, senden çok korkmuşa benziyordu."

"Çünkü kan alma saati gelmişti."

"İlginç. Kör olmasına rağmen nasıl bunun farkında olabiliyor?"

"İşitme duyusunu kullanıyordur."

Dudaklarını yalayıp sol koltuğunun altındaki siyah deri çantasından 20cc'lik kalın bir şırıngayı çıkartıp parmağıyla iğnenin ucuna hafifçe fiske attı. Dünyevi Arzular tuhafiyecisinde tahrik olan penisime ustalıkla vuran da aynı parmaklardı.

"Yapma, istemiyorum!" Yaşlı kadın bağırdı.

"Haydi uslu bir çocuk gibi ol teyzeciğim. Hemen kanından azıcık alıp bitireceğim, olur mu?"

Şırıngayı sağ eline geçirdi. Sonra lahana tarlasındaki yüksek bir toprak çıkıntısının üzerinden sanki bir jimnastik atlama masasından atlar gibi iki bacağını açarak atlayıp parmak uçlarıyla usulca kadına yaklaşmaya başladı.

"Yaklaşma dedim sana, defol git buradan."

Kulaklarının çok iyi duyduğu besbelliydi. Çenesini öne doğru uzatıp tek dizi üzerinde, elindeki mızrabıyla savunma pozisyonuna geçti.

Mızrabın ucunda metalik bir parıldama. Mızrabın ucuna keskin bıçak gibi bir şey mi takmıştı?

Yatağın üzerinde bir tiyatro oyunu, ilginç olduğu kadar ürküng de görünen karşılıklı bir meydan okuma gösterisi sahneleniyordu sanki. Mızrabını mabet ağacının yere düşen yaprakları gibi sağa sola sallayıp savunmaya geçen yaşlı kadın... Yuvarlak çerçeveli ise, uzun bronz bacaklarıyla adımlarını ayarlayıp saldırı pozisyonu alarak elindeki iğneyi batırmaya hazırlanıyordu. Bu şekilde kan alabileceğini sanmıyordum ama yine de yaşlı kadın için bir tehdit oluşturduğu açıktı. Yaşlı kadın çaresizce zaman kazanmaya çabalarken, yuvarlak çerçevelinin hareketlerine bakınca kendisinde cinsel bir öz güven olduğu belli oluyordu.

ESKİ PÜSKÜ LACİVERT KİMONOLU, JİLET GİBİ ÜTÜLENMİŞ MİNİ ETEKLİYE KARŞI!

Kimin bu karşılaşmadan galip çıkacağı çoktan belliydi.

"Yaklaşma dedim. Defol buradan!"

"Sen de biliyorsun, bugün dolunay var."

"Beni ilgilendirmiyor. Hem zaten gözükmüyor ki."

"Azıcık alacağım. Sadece 1 santilitrecik... Haydi uzatma ne olur."

"Kan alacakmış..." Sözcükleri boğazına dolanan yaşlı kadın histeri ile burnunu sildi. Gözleri olmadığı için gözyaşları burnundan geliyor olmalıydı. "Bende kan ne arasın! Bir damlacık bile kanım yok benim."

"Var mı yok mu bakacağım işte. Üç yıl üst üste *En İyi Bayan Kan-Alıcı* seçildiğimi sen de biliyorsun."

"Nereden bileyim be!"

"Şırınga kullanmak söz konusuysa bu konuda benim üzerime yoktur." Yuvarlak çerçeveli, elindeki şırıngayı hazır ol durumuna geçirip gittikçe yaklaşmaya başladı.

"Hayallerimi süsleyen Drakula'nın kızı madalyasını hak etmeme bir şey kalmadı. Ne olursa olsun bu ay içinde bana gereken 2.2 litreyi toplayacağım."

Yaşlı kadın, küçük bir balık gibi hızla atağa geçen hemşirenin sağ kolunu bir yılan kıvraklığında mızrabıyla karşıladı ve kendini korumuş oldu. Ardından ağzının içine parmağını sokarak takma dişlerini çıkarmaya başladı. O anda hatıralarım canlandı. Benim henüz çok küçük olduğum zamanlara ait hatıralardı. Yaşlı kadın takma dişlerini başparmağının ucuyla silip kaşla göz arasında kimonosunun iki yakasından aşağıya sıkıştırdı. Yine de hâlâ üst ve alt çenesindeki altın köpek dişleri ağzının içinde duruyordu (Yabancı ülkelerin havaalanlarına bir ceset getirildiği zaman Japon olup olmadıklarını ağızlarındaki altın dişlere bakarak ayırt edebiliyorlarmış). Gerçekten de benim annem olabilirdi.

"Dolunayın Drakula'yla ne alakası var, meseleyi kurt adamla karıştırıyorsun." Takma dişini çıkarttığı için olsa gerek annemin cesedi, konuşurken sanki damağına şeker macunu yapışmış gibi diliyle damağını sürekli şapırdatıyordu. "O kadarcık şeyi ben bile biliyorum. Televizyondaki gece yarısı korku kuşağında izlemiştim."

"Kör olmana rağmen nasıl izlemiştin?"

"Sen de dikkatli ol oğlum. Bu vampir kız benden kurtulunca senin kanına sulanacak."

"Bana oğlum deme."

"O niyeymiş?"

"Sinirlerim bozuluyor da ondan!"

"Doğru ya..." yuvarlak çerçeveli ciddi bir tavırla mırıldandı. "Dolunaylı gecelere kurt adamlar daha yakışır. Belki de sen kurt

adamsın. O yüzden sana oğlum, evladım denilince alınıp rahatsız oluyorsundur."

"Kurt mu dedin?"

"Yatağa bir çıkıp gelsene sen de. Şu bacağında serpile serpile biten şeylere bir de o dokunsun bakalım."

"Kusura bakmayın, bildiğiniz bitki bunlar."

"Bacaklarında bitki mi bitti senin?" diye sorarak, hırıltılı bir ses tonuyla yaşlı kadın da meraklı meraklı konuşmaya dâhil olmuştu.

O kısacık boşluktan istifade hemşire şırıngayı annemin şahdamarına saplayıvermişti. Buna karşın annemden gelen mızrap saldırısını savuşturayım derken hemşire eliyle mızrabı geri püskürtmüş, bu sırada elinin üstü yaralanıp kanamaya başlamıştı.

"Haa demek öyle ha!"

Vampir kızın hırıltılı sesi ciğerlerinden geliyordu. Elindeki yaradan akan kanı yaladı. O esnada yaşlı kadının dizinin üzerindeki tamburu kaşla göz arasında kapıp havada sallamaya başladı.

"Yapma ne olur! Hiç mi vicdan yok sende?"

Annem kimonosunun içinde iki büklüm olmuş, başı iki elinin arasında yalvarıp yakarıyordu. Konuşurken çıkardığı şapur şupur sesler takma dişleri olmadığı içindi, rol yapmıyordu kısacası. Bedenine fiziksel bir hasar alacağından mı korkuyordu yoksa tamburu paramparça olacak diye mi? Emin olduğum tek şey, gerçekten tir tir titriyordu. Çaresizlikten omuzları düşmüştü, belli ki acı çekiyordu.

Birden acıma ve merhamet duygularıyla içimin burkulduğunu hissettim. Gözyaşı kanallarım karıncalanmaya başlamıştı. Annemden nefret etmiyordum ama onu sevdiğim de söylenemezdi. Her kim olursa olsun yaşlı insanların hepsinden tiksiniyordum. Bir yandan annemden kusura bakmamasını sessizce rica ederken diğer bir yandan da gözlerim vampir kızın mini eteğine

takılmış, penisim de inceden inceye kıpırdanmaya başlamıştı. Gözlüklerini çıkardığı zaman acaba gözleri nasıl görünüyordu? Sade camdan yapılmış gözlüklerine yansıyan ışıktan ötürü gözlerini tam olarak seçemiyordum. Belki gözleri çok eğriydi, kim bilir?

"Hadi o zaman çabuk burayı boşalt ve git."

"Tamburumu geri verirsen hemen inerim."

"Beni daha fazla uğraştırma."

Yuvarlak çerçeveli, tamburu kadına fırlatmıştı. Ne bir tınlama ne de bir çınlama sesi çıktı. Bildiğiniz tok bir tahta sesi geldi sadece.

"Uğraştıracaksan karışmam ona göre."

"Şu çocuğa ana babasının kadrini kıymetini bilmeyen hain evlat dediğim sahneyi bir kez daha canlandırmama izin verin lütfen. Üç dakikanızı bile almayacak. Rica ediyorum, o an o kadar mutlu olmuştum ki anlatamam. Hayattayken bir kez bile söyleme fırsatı bulamamıştım..."

"Gerçekten istediği bu kadarcıksa, sen de izin ver de yapsın gitsin." Yuvarlak çerçeveli beni kenara sıkıştırmaya başlamıştı. Bir of çekip her şeyi boş verdim. Yuvarlak çerçeveli vampirin tutumlarındaki ani değişiklik kafamı karıştırmıştı.

"Hangi sahneymiş o? Hatırlamıyorum ben."

"Yapacaksın değil mi? Yaşasın!" Takma dişlerini yeniden damağına yerleştirip dizlerinin üzerindeki tamburu sapından tutmuştu. "İlk başta anacığın sana mızrabını fırlatacak tamam mı? Sen de oğlum, hayıflanıp şikâyet etmeye başlayacaksın."

"Şu anacığım, oğlum laflarından vazgeç artık..."

"Ne dememi istersin?"

"Eskiden sana 'anne' demiyor muydum?"

"Anne? Çok daha can sıkıcı değil mi?"

O an ilk defa iki kadın aynı anda gülüşmeye başladı.

"Kısacası sevimli küçültme ekleriyle aitlik eklerini kullanmazsan benim için kâfi!"

"Benim için fark etmez." Mızrabını tamburun tellerine götürerek, "Haydi bakalım, tam burada hayıflanmaya başla!"

"Nasıl?"

"Yahu daha önce yapmıştın ya işte. Hani yatağın üstündeyken."

Tıngır tıngır çalan tellerin sesi iç gıcıklıyordu.

"Hatırlamıyorum."

"Söyle işte bir şeyler..."

"Bir şeyler? Nereden uyduracağım..."

Mızrap tellere değil tamburun gövdesine çarparak ses çıkarıyordu.

Shinobazu gölcüğünde dalgalar
Üzerinde salınır al kamelyalar

"Sus dedim sana, korkunçsun!"

Yoksa bütün bunlar olmasın
Fışkıran kanlar...

"Git başka yerde çal şu zımbırtıyı!"

Başını öne sallarken tek vuruşluk bir es verdi.

"Seni kadir kıymet bilmez, hain evlat seni!"

İki kadın ahenk içinde nefes alıp verdi.

"Tamam mı? Tatmin oldun mu?"

Yuvarlak çerçeveli, şırıngasına bir fiske vurup gülümsedi.

"İçimde kalmıştı, hayattayken hep söylemek istemiştim."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Ana babaların çocuklarından kopması, çocukların ana babalarından ayrılmalarına

göre daha zordur. Hani belki kanguru olsaydık durum farklı olabilirdi, onlar için hain ya da vefalı evlat kavramı geçerli değilmiş de..."

"Kangurular mı? O da nereden çıktı şimdi?" İster istemez sorguya çeker bir havaya girmiştim ama kimseden bir cevap gelmemişti. Zaten kimsenin de soruma cevap vermesini beklemiyordum ya hadi neyse.

"Zahmet verdim."

Annem tamburunu baston gibi tutup belini doğrulttu.

"Şafak sökmeden ben de yavaş yavaş..."

"Şafak mı? Öyle ya ay batıyor değil mi? Ne zaman uyanıp gözümü açsam nedense hep gündüz vaktine denk geliyorum."

Yine kimseden ne bir çıt çıktı, ne bir cevap geldi. Bankadan alınmış yüz yenlik madeni para gibi parlayan ayın altı, ocak ateşinin alevine tutulmuş gibi erimeye başlıyordu. Eğer orası batıysa deniz de tahminlerime göre rüzgâr altı yönünde olmalıydı.

"Aslında senin hain bir evlat olduğunu hiç düşünmemiştim... Haydi hoşçakal..."

Annem yatağın öteki tarafından göbeğinin üzerinden kayarak aşağıya indi. Takma dişlerini yeniden ağzından çıkarıp çantasına koyduktan sonra kimonosunun içine yerleştirdi. Buruşuk dudaklarını açıp rüzgârı içine çekti.

"Sabah ayazında üşürsün. Üzerine battaniyeni çekmeyi unutma, tamam mı?"

Vampir kız da bir yandan hemşire nazikliğiyle bana yardım etti.

"Teşekkür ederim."

Annem ay yönünde yürümeye başladı. Gece böcekleri gibi gözüküyordu.

"Hiç değilse yolun yarısına kadar annene eşlik etseydin. Benim için fark etmez..."

Aslında benim için de fark etmezdi. Neyse ki annemin de başkasının yardımına ihtiyaç duyar gibi bir hâli yoktu. Bacakları tahminimin ötesinde kuvvetliydi, emin adımlarla çekip gidiyordu. Büyük ihtimalle şimdiye kadar benim kim olduğumu bile unutmuştur. Yine de içime ifade etmesi zor bir hüzün çökmüştü. Öyle ya, bir başkasının hatıralarında yer alıp yaşamak ne kadar da güçmüş meğer.

"O şimdi nereye gidiyor biliyor musun?"

"Bence kendisi bile bilmiyor. Haydi orada ayakta kaldın, buraya gelsene."

Sonunda! Saatlerdir birisinin bunu söylemesini bekliyordum.

"Çok acıktım. Karnım zil çalıyor."

"Pekâlâ, ama önce kan vereceksin tamam mı?"

"İnsan acıkınca kan şekeri düşermiş. Kan şekeri düşen erkeğin cinsel arzuları artarken kadınlarda ise durum tam tersi olurmuş. Bunu daha önce hiç duymuş muydun?"

Nemli battaniyemi katlayıp yatağın altındaki borulardan birine asıp hemen döşeğin üzerine atladım.

"Uzan bakalım."

"Hazır uzanmışken bir de bacağımdaki *turp filizlerine* bakamaz mısınız? Nezaket göstererek bana aldığınız chino pantolon da leş gibi oldu, onu da çıkarsam olur mu?"

Penisim henüz tam olarak sertleşmese de penisinim başına fiske yediğim o an aklıma geldi. Sevişme isteğim ve arzularım kabarmış, otonom sinir sistemim her türlü tahrike hazır vaziyete gelmişti.

"Yalnızken hiç farkında bile değildim ama söylemeliyim ki açık havadayken bir yatağın üzerinde olmak gerçekten çok tuhaf hisler yaşatıyor."

Pantolonumu çıkarıp uzandım. Sağ kolumun üzerini lastik kordonla sıktı. Aslında bacaklarım ne durumdaydı en çok da

onu merak ediyordum. Bir de itiraf edeyim, hazır sertleşmişken beklentimin boşa çıkmayacağı bir ortamın oluşmasını arzuluyordum.

"Kusura bakma" diye fısıldadı. Kolumu alkole batırdığı pamukla sildikten sonra, yuvarlak çerçevelinin bacağı çıplak karnıma sürttü. İğneyi soktuğunu ancak derimin içine girdikten hemen sonra fark etmiştim. Hafif mi hafif eliyle gereğinden fazla enerji harcamadan, ağrı sancı olmadan işini yapmıştı. Nasıl olup da kendine bu kadar güvenebildiğini şimdi anlıyordum.

"Drakula'nın kızı madalyası diye bir şeyden bahsetmiştin. Gerçekten öyle bir şey var mı?"

"Olur mu öyle şey. Ama sence de komik değil mi? Eğer sen de komik olduğunu düşünüyorsan gerisini pek kurcalama bence."

Bir an önce şu açlığımı ve susuzluğumu gidermek istiyordum. Bu saatte açık bir lokanta bulabilir miydim ki? Böyle bir yerde mümkünatı yoktu.

Ay çoktan gözden kaybolmuştu. Gökyüzü doğudan nane yeşili tonunda aydınlanmaya başlamıştı. Vampir kız şırınga setini toparlarken çıplak dizi hala benim çıplak karnımın üzerine yaslanmış vaziyetteydi. Cinsel organlarımız arasındaki tek mesafe arzularımızdı, bir de çok geniş olmayan bir yatağın üzerindeydik. Bu şekilde devam ederek arzularımın peşinde bir adım daha atsam hiç de garip kaçmazdı.

"*Turp filizleri* ne durumdalar?"

"Eski canlılıklarını yitirmişler..."

"Midenizi bulandırdım değil mi?"

"Eh, sen bu hâldeyken sevişmemizin imkânı yok."

"O nedenmiş? Bulaşıcı bir şey olduğunu sanmıyorum."

Esen rüzgâr yaklaşmakta olan çocukların gürültüsünü taşıyordu. Sai Deresi sahilindeki cüce cinler olmasın?

"Okula giden çocukların sesleri. Nefret ediyorum. Çocuklardan hiç hoşlanmam. Kendilerini bir türlü kontrol edemiyorlar."

Ellerinde el fenerleriyle beş, altı çocuk ayaklarını sürüyerek bize doğru yaklaşıyordu. Batı yönünde aramızda otuz metre kadar bir mesafe kalmıştı. Tarladaki patikadan yürüdüklerinden olsa gerek tek sıra hâlinde ilerliyorlardı. İçlerinden birisi yatağı fark etti. Fark etmemeleri garip kaçardı. Uçsuz bucaksız lahana tarlasının ortasında özel aydınlatması olan koca bir yatağın durduğunu düşünün, kim olsa ilgilenip en azından bir göz atmak için yanına varırdı.

Çocuklar rotalarını değiştirip dosdoğru yatağa yöneldiler. Hepsi yatağın çevresini sarıp hiç çekinmeden aval aval izlemeye başladı.

"Haydi başka yere gidin bakayım. Gösteri yapmıyoruz burada!"

"Sen bizi boş ver. İşine bak hadi. Tam da iş üzerinde değil misiniz?"

"Ne işi?"

"O iş işte..."

Belli ki aralarında yaşça en büyüklerinden, başına öğrenci kasketi takmış bir erkek çocuk işaret parmağıyla orta parmağının arasına başparmağını geçirmiş cinsel ilişki anlamına gelen bir el hareketi yapıyordu. İfadesizce diğer arkadaşlarına bakmıştı. Dört erkek ve iki de kız vardı. Hepsi nefeslerini tutmuş bekliyordu.

"Seni aptal!" Yuvarlak çerçeveli kıvrak bir hareketle çocuğun kolundan yakalayıp kendine çekti. Şırıngasını çıkardı. "Burası Kan Verme Merkezi'nin mobil aracı. Kan grubunu biliyor musun sen? Kesin A grubusundur!"

"Bıraksana istemiyorum!"

Kolunu hızla çekip kendini kurtaran çocuk kaçmayı başardı. Ama çok da fazla uzaklaşmadı. Yatağı çevreleyen çocukların dairesi sadece birazcık daha genişlemişti o kadar.

"Siz bize bakmayın, işinizi halletsenize."

Kasketli çocuk robot gibi tekrarlıyordu. O ruhsuz, ifadesiz tavrının aşırı heyecandan kaynaklandığını düşündüm. Öyle bakınca, diğerleri de yarısı açılmış otobüs penceresinden gelen rüzgâr gibi nefeslerini salıverdi. Emre amade, sertleşmiş penisim büzüşüp eski hâline döndü.

"Buralarda açık bir lokanta var mı?"

"Hayda! Yapmayacak mısınız yani?"

"Çoktan hallettik bile."

Çocukların yarısının heyecanı geçmiş olacak ki hazır ol vaziyetinden rahat vaziyetine geçtiler.

"Domuz etli erişte çorbası –ramen– yemek isterseniz açık bir yer var." Küçük bir kız öğrenci karanlık bir yeri parmağıyla işaret etti.

"Ne tarafta?"

"Çevre yolunun çıkışındaki köşede. Uzun yola çıkan kamyonların kestirme yolu orası."

Bahsettiği ramenciyi hemen buldum.

Neredeyse bütün müşterileri uyku akan gözleriyle çorbalarındaki erişteleri şapır şupur yutan kamyon şoförleriydi. Sıkı fıkı olduğumuzdan mıdır nedir hepsinin dikkatini çekmiştik.

"Aferin lan sana. Gerçekten söylüyorum. Çoktan hallettik bile dediğin anda, o piç kurusunun suratını görmeliydin... Aklıma geldikçe gülerim artık."

Ne yazık ki bende iştahtan eser kalmamıştı. *Sağlıklı Kızarmış Domuz Rostolu Özel Yapım* ramen çorbamın içinde fermante soya tahini ve *turp filizleri* vardı...

5. Bölüm

Yeni Trafik Sistemi Önerileri

Elim bir türlü çorbadaki *turp filiz*lerine gitmemişti. Domuz rostosuyla eriştelerin yarısı artmıştı ama ne var ne yok silip süpürmüştüm. Yemeğin yarısı artmış, nasıl oluyor da hepsini silip süpürdüm diyebiliyorsun diyenler çıkabilir. Doğru, pek çelişkili bir ifade gibi dursa da yemeğe başlamadan önce yemek çubuklarımla buraya kadar yiyeceğim diye kendime bir sınır çizgisi belirlemiştim ve o sınırlar dâhilindeki her şeyi silip süpürmüştüm. O yüzden yemeği hem artırıp hem de silip süpürmüş olmak sanıldığı kadar çelişkili bir ifade değil.

Hiçbir şey söylememe gerek kalmadan yemeği yuvarlak çerçeveliye ısmarlattım. O da zaten cüzdanımı kliniğin soyunma odasındaki sepette bırakıp geldiğimin farkındaydı. Cüzdanıma geri kavuşana kadar bir süre daha ona borçlanacaktım.

"Öğle yemeğinde körili pilav yesek ya keşke."

"Bu yediğimiz çok mu kötüydü?"

Sürgülü kapının dışından görülen sabah, monokrom tonlarda olsa da aydınlık ile gölgeleri ayırt etmemize yetecek kadar ışık veriyordu. İlk tren çoktan hareket edip gitmişti ama bir sonraki trenin hareket etmesine daha vardı. İstasyonun önündeki cadde neredeyse bomboştu. Şafak vakti olmasına rağmen rutubetli bir rüzgâr hafif hafif esiyordu. Yine sıcak bir gün olacaktı.

"Şimdilik yatağa mı dönsek ki? Ne dersin?"

"Olur. Zaten başka da gidecek yerimiz yok."

Bütün bu olanları düşündükçe kafam daha da karışıyordu. Örneğin annem olacak yaratık, ne tür cinlikler yapıp yatağımı bulmuştu?

"Köpek düdüğü nedir bilir misin?"

"Duymuştum."

"Sadece köpeklerin duyabileceği frekansta ultrasonik sesler çıkaran bir düdüktür. Eğitim amaçlı kullanılıyormuş. İnsanların duyamadığı bu sesleri köpeklerden başka, yarasalar da duyabiliyor ve bu sesleri çıkarabiliyormuş. Senin annen de kör olup görme yetisini kaybedince duyma yeteneği fazladan gelişmiştir ve bu sayede ultrasonik ses frekanslarını algılamaya başlamıştır. Elinde tutup sağa sola savurur gibi yansıtmaya çalıştığı mızrap hareketleriyle karşısındaki rakibini görüyor gibi bir hâli vardı çünkü."

"Demek ki bu durumda sen de köpek düdüğünü çalan oluyorsun."

"Dalganı geç sen!"

"Esrarengizlikten bahsediyorsak eğer, esas bu konuda hiç kimse senin eline su bile dökemez. Sinema filmlerinde, hiç umulmadık zamanlarda bir anda ortaya çıkan adalet savunucusu kahramanlar gibisin. Ah bir de ortaya çıktığın zamanlarda arkada sana özel bir fon müziği ve sırtında da kırmızı pelerinin olsaymış..."

"Hepsi tesadüf onların. Mesela bu sabah buraya nasıl geldiğimizi..."

Cümlesini tamamlayamamıştı. Sözleri yeni bilenmiş bir mutfak makasıyla kesilmiş gibiydi. Yuvarlak çerçeveli, karnımı dirseğiyle dürtüp beni bir şeye karşı uyarmıştı. Tam da çevre yoluna çıkmıştık. Küçük kırmızı çatılar, onların arkasında uçsuz bucaksız uzanan lahana tarlaları... Doğu yönünü işaret ediyordu. Ters ışıkta parlayan sıra sıra dizilmiş mabet ağaçlarının altındaki kaldırım taşlarının dibinden bu yöne doğru yaklaşmakta olan bir demir yığını vardı. İmkânı yoktu ama, benim yatağıma benziyordu. Yok hayır, hiç şüphe yoktu. Yatağımdı. Hem çadırın hem de çadırın demir iskeletinin yerinde yeller esiyordu. Ya fırlatıp

atılmış ya da çalınmıştı. Tekerleri de yayları da yerinde değildi. Bir bebek arabası gibi inceden sallanıyordu. Paytak paytak bize doğru yaklaşıyordu. Şişene kadar karnını doyurmuş bir hamam böceğine... Hayır, dört tane ayağı olduğu için daha çok bir kaplumbağaya benziyordu.

"Sen, ne kadar çok seviliyorsun."

Yuvarlak çerçeveli, kinayeli bir tavırla boynunu çevirip bana doğru bakmıştı. Değişen açıdan olsa gerek gözlük camına yansıyan ışık kaybolmuştu ve nihayet gözlerini görebilmiştim. Tahmin ettiğim gibi, gözleri eğriydi. Sanki her an birilerinden özür dileyecekmiş gibi bir bakışı vardı. Yatağımla birlikte çıktığımız bu yolculukta rastlaştığım üçüncü eğri gözlüydü. İlki yer altında önümden geçip giden minyatür trendeki kız, ikincisi Sai Deresi sahilindeki zekâ özürlü cüce cin ve son olarak da *En İyi Bayan Kan-Alıcı* lakabıyla da bilinen yuvarlak çerçeveli. Art arda gerçekleşen bu karşılaşmalar kalbimin derinliklerinde tuhaf bir biçimde yankılanıyordu. Tesadüf müydü? Yoksa aralarında bir bağ mı vardı?

"Kesin uzaktan kumandası vardır. Ama acaba kim kontrol ediyor?"

"Baksana bir şeyler cıvıldıyor... Serçe sesi mi desem, çekirge sesi mi?"

"Tekerleri kumlara saplanmış işte."

Koşuya çıkan orta yaşlı bir erkek yanımızdan geçiyordu. Orta düzeyde bir yönetici olduğunu anlatır gibi duran varil gibi göbeğiyle... Aniden durup yatağı gözleri ile süzdükten sonra, yatağın altında ne var ne yok bakmak için şöyle bir eğilivermişti. Büyük ihtimalle motorunun olup olmadığını kontrol ediyordu. Belli ki hemen ilgisini kaybetmiş, elini alnına götürüp yağacak yağmurun habercisi gökyüzüne doğru gözlerini dikmişti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi adım sayarındaki sayaçtan çıkan seslerle birlikte o da gözden kaybolmuştu.

"Biz de şunu başımızdan atıp kurtulalım artık."

"Nedenmiş?"

"Çünkü utanıyorum. Yanımızda gezdirdiğimiz kedi köpek gibi bir evcil hayvan değil ki!"

Büyük adımlarla ilerlemeye başlamıştım. O da istemeye istemeye hızlanarak arkamdan yetişmeye çalışıyordu. Fakat anladım ki yataktan bu kadar kolayca kurtulabileceğimi düşünerek hata etmişim. Başıma bela olan yatak o âna kadar üç tekerlekli bir çocuk bisikleti gibi sallana sallana hareket ederken birden gazına basılmış bir araba gibi hızını artırarak yaklaşıyordu. Tekerlerinin gıcırtısı gitgide haşinleşiyordu. Serçe ötüşünden ziyade örümcek kuşunun çığlığına benzer bir ses çıkarıyordu. Dikkatlerden kaçmayacak kadar acayip bir manzaraydı. Kaçmaya çalışan bir erkek ve kadını kovalayan bir yatak...

"Bu şekilde dikkatleri daha çok üzerimize çekiyoruz. Bak ne güzel hazır bizi karşılamaya gelmişken işte. Binsen ne kaybedersin ki?"

Yuvarlak çerçeveli, koluma girmişti. Parmakları deterjan reklamlarındaki modellerinkiler gibi zarifti. Büyü mü yapmışlardı? Ayaklarımı yerinden kımıldatamıyordum. Yatağım da yanımdaki yerini almış, uslu uslu bekliyordu. Yuvarlak çerçeveli, yandan askılı çantasından çıkardığı hemşire kepini başına iğneyle tutturdu. Üzerinde turuncu çiçek desenleri olan yeşil kemerini ters çevirdi. Kemerin tersi beyaz olduğundan şimdi kepiyle kemeriyle gerçek bir hemşire oluvermişti. Hiç kimsenin karşı koymaya cesaret dahi edemeyeceği bir ikna gücü. Israrlarına karşı koyamayıp yatağa çıktım. Yarım bir dönüş yaparak sırtüstü uzandım.

Otobüs durağını istasyona bağlayan yaya köprüsünün tam altındaydık. Ahşaptan yapılmış istasyonun nostaljik üçgen çatısı... Cafcaflı kızıl tabelası... Herkesin bildiği bir yer burası. İsmi o kadar çok duyulmuştur ki birçok deyim ve özlü sözde bu yerin

ismi geçtiğinden, öyle haritayı açıp da nerede olduğunu aramaya bile gerek yoktur. Ama şu noktada kimseye bir sıkıntı vermemek adına ancak tam olarak emin olduğum zaman ismini açıklamayı tercih ediyorum.

Bir martı yaya köprüsünün altından geçerken üç karga da onun peşinden geçmişti. Deniz kokusunu hissetmeye başlamıştım.

Yuvarlak çerçeveli, ustalıkla yatak örtüsünün kırışıklıklarını düzeltip, nemli pikeyi sertçe çırptıktan sonra üzerime örtmüştü. Gıkımı dahi çıkarmıyordum; çocukluk günlerime geri dönmüş kadar huzurlu ve uysaldım. Nasıldır bilmem ama kumsalda sıcak kumlara gömülmek de herhâlde böyle bir his olsa gerek. Sertleşmek için her an fırsat kollayan bacak aramdaki de yine kıpırdanmaya başlamıştı. Şehvetten kavrulan bir seks manyağına mı dönüşmüştüm yoksa?

"Sen binmeyecek misin?"

"Olmaz öyle şey. Asıl o zaman genel ahlaka karşı bir suç işlemiş oluruz."

Yatağın kenarında ayaktaydı. Hafifçe yatağın demirlerine elini yaslamasıyla yatak hemen tepki göstermişti. Keşke daha önceden biraz daha dikkatle baksaymışım o zaman onun bu doğal olmayan duruşunun farkına varabilirmişim. Kalça ve bacaklarındaki kasları kullanmıyordu. Sanki vücudunun ağırlığı tüy gibi hafiflemişti. Yatak kendi kendisini iterken hemşire de hiç değilse beyaz üniforması sayesinde sanki bir hastaya eşlik ediyormuş gibi görünüp bu acayip durumu kamufle edebiliyordu. Yatak normal bir ambulanstan daha hızlı ilerlediği için, gerçekten acil bir durum söz konusu olmalıydı. Ölüme doğru giden bu yolda öylesine kafanızı çevirip de şahit olmak istemeyeceğiniz bir can çekişme sahnesi gözlerinizin önünde cereyan ediyordu. Yine de kim olsa dönüp bakmaktan kendisini alamazdı.

Yaya köprüsünün korkuluklarında birisinin gölgesi vardı sanki. Öne doğru eğilmiş, iri televizyon kamerasını korkuluklara yaslamıştı. Kameranın kocaman objektifi bize odaklanmıştı.

"Bir saniye bekle! Köprünün üzerindeki kişi kamerayla bizi çekiyor."

"Oraya bakma, görmezden gel tamam mı?"

"Sırık gibi uzun. Japonlara hiç benzemiyor."

"Sana oraya bakma dememiş miydim? Sürekli peşimizdeydi zaten."

"Bayılt gitsin o zaman."

"Kötü birisi değil aslında. Hem çok da güzel Japonca konuşuyor..."

"Tahmin ettiğim gibi yabancı birisi, değil mi?"

"Amerikalıymış."

"Polise ihbar etmeyecek misin?"

"Olur mu öyle şey! Bizim üst katımızda kirada oturuyor."

"Senin evin bu civarlarda mı ki?"

"İlerideki ışıkların orada. Rayları geçtikten sonra hemen sağdaki köşede."

"Ne yani, en başından beri bu baş belası yatak beni senin evine mi götürüyordu?"

"Belki de... Artık kullanmadığımız küçük bir garajım bile var..."

"Hastane ne oldu peki, bugün izinli misin?"

"Bilmiyor musun? Oradan çoktan istifa ettim."

"Nasıl, ne zaman? Çoktan derken...?"

"Haydi ağır aksak da olsa gidelim mi? İlk otobüs de biraz sonra burada olur hem..." Yuvarlak çerçeveli, yarış atına kamçıyla vururcasına döşeğe bir tokat atmıştı. "Annem öldükten sonra dükkânımızla ilgilenecek kimse kalmamıştı."

"Ne dükkânı bu?"

"Sigara ve makyaj malzemeleri satılıyordu. Bizden başka ayrıca Amerikalı kiracıların da tabelaları var..."

"Ne tabelaları?"

"Mesela 'Japonya Dingin Ölüm Derneği'nin şubesi gibi şeyler..."

"Kimin nesi belli olmayan bir serseri belli ki. Baksana hâlâ fotoğrafımızı çekip duruyor ya."

"O tarafa bakma demedim mi sana!"

"O niyeymiş?"

"Fotoğrafı çekilen kişi, sanki çekildiğinin farkında değilmiş gibi poz verirse daha doğal kareler yakalanıyor da o yüzden."

"Siz bütün bunları çoktan aranızda konuşup anlaştınız mı yoksa? Belli ki aranızdan su sızmıyor!"

"Kolları, bacakları hem uzun hem de ince. Aynı bir yengeç gibi. Geçenlerdeki gazete ekinde, bir alışveriş merkezinin reklam broşürü vardı ve orada ünlü bir heykeltıraşın fotoğrafını kullanmışlardı. Kimdi o ya? Adamın ismi tamamen aklımdan çıkıp gitmiş. Ama bu adam aynı onun yaptığı heykellere benziyor... İşte o heykeller tam da benim hoşlandığım tipi yansıtıyor ama ne yazık ki bu adam aşırı kıllı."

"Aşırı kıllı mı? Neresi kıllıymış?"

"Yüzü ve avucu hariç her yeri..."

"E maymundan ne farkı kaldı ki?"

"Bacaklarından *turp filizi* çıkmasından çok daha iyidir bence."

Tekerlerden gelen düzensiz ritmik sesler eşliğinde uzun bir süre ikimiz de konuşmadan ilerlemeye devam etmiştik.

Hanakonda, anagonda, anagenta
Üzerine sürülmüş kırmızı biber yağıyla
Sarmışlar bir muz kabuğuna

"Şey, ne zaman başına geldi?"

"Ney ne zaman?"

"Ya anla işte, anneni ne zaman kaybettin?"

"Daha geçen hafta yedisini yaptık..."

"Nasıl olur? Ben sizin kliniğe daha iki gün önce gelmemiş miydim?"

"Beynini de bir kontrol ettirsen iyi olacak sanırım."

"Bahsettiğin, kuyruğu olmayan domuz resmi ile yapılan test ise kalsın, hiç almayayım. En başından aptal yerine koymuştunuz ya beni, aklıma geldikçe sinirlerim tepeme çıkıyor."

"Peki ondan sonra, nerelerden geçerek, nasıl buralara kadar geldiğini... Bütün bu olanları hatırlayabiliyor musun?"

"Açıklamam mı gerekiyor?"

"Gerekmiyor ama..."

"Peki tamam. Çok basit. Önce yanlış yere park etmiş arabaları taşıyan araba çekicisiyle inşaat alanının alt geçidi gibi bir yere bırakıldım. Sonra rayların üzerinde... Senin? Senin kız kardeşin var değil mi?"

"İki kız kardeşim vardı evet. Birisi öldü, diğeri de evden kaçmış."

"Tabii ya! Tam tahmin ettiğim gibi. Buraya gelirken gözleri eğri iki kıza rastlamıştım. Birisini tünelin girişinden ilerlerken karşıdan gelen trenin içinde görmüştüm. Bana el sallamıştı."

"Ne kadar da ayıp! Kadınların vücutlarındaki noksanlıkları bu şekilde dile getirmen hiç hoş değil."

"Ne noksanlığı... Bence çok cezbedici.. Yalan değil, öyle bomboş bir trenin içinde tek başına... şu an bile aklıma geldikçe içim bir hoş oluyor."

"Lisede okurken bana taktıkları ismi biliyor musun?"

"Yok hayır. Nedir?"

"ERİŞTE."

"Şu buğday unundan yapılan şey mi?"

"Gözlerim eğri olduğu için, 'EĞRİ İŞTE'nin kısaltması ERİŞTE"

"Ben eğri gözlerden hoşlanıyorum. Göz kenarlarını yalayasım geliyor, o kadar hoşlanıyorum."

"Haydi bırak şimdi de, anlatmaya devam et sen."

"Tünelin ucunda bir iskele vardı. Kalamar avı için kullanılan bir gemi beni almaya gelmişti. Öylesine büyük bir lağımdan ilerliyorduk ki, dört şeritli bir otoban kadar genişti. Büyük bir ihtimalle geçmişte su kanalı olarak kullanılırken daha sonra lağıma dönüştürmüşlerdi. Bir süre daha aşağı yönlü gittikten sonra Daikokuya Alışveriş Merkezi'nin altına vardık. O esnada başka bir kalamar gemisinin saldırısına uğrayınca Dünyevi Arzular tuhafiyecisine sığındım... Mağaza arakçısı sanılarak bir hırsız gibi damgalanıp da başımın belaya gireceği sırada sen hızır gibi yetiştin. Gerçekten bir tesadüf müydü? Bu sabah da lahana tarlasında annemle kavgaya tutuştuğumuzda, kan dökülmesine ramak kalmışken yine araya girerek beni kurtardın. Zamanlaman... Hayır, hayır, elbette tesadüf olamayacak kadar güzel planlanmış bir zamanlamaydı. Benim bile kendimle ilgili bilmediğim bir şeyleri biliyorsun değil mi? Öyle değil mi?"

"Her sabah aksatmadan yürüyüşe çıkarım. Kan alma becerilerimin körelmesini istemiyorum çünkü."

İkinci trenin perona yanaşmasıyla beraber, uyarı amaçlı art arda üç kere çalan zil sesi.

"Cüzdanıma kavuşur kavuşmaz Dünyevi Arzular tuhafiyecisindeki meblağı ve biraz önceki domuz rostolu ramen ne kadar tuttuysa ödeyeceğim... Çünkü cüzdanım hâlâ kliniğin soyunma odasındaki elbise sepetinin içinde duruyor."

"Devam et."

"Pekâlâ. Daikokuya'dan sonra tekrar kalamar gemisine döndüm. Başka gideceğim neresi vardı ki zaten. Sonra gemi lağım

kanalından dışarı atılıp karaya oturmuştu. Karaya oturduğumuz yer Sai Deresi sahilindeydi. Şafak sökmek üzereydi. Böylece bu sabahı da sayacak olursak, doğal olarak ikinci gün oluyor."

"Sai Deresi sahili dediğin yer neresi? Sanzu'nun –Cehennem Deresi– girişindeki dereden mi bahsediyorsun? Hani kürtajla alınarak atılan yüzlerce fetüsün cüce cin hâline dönüştüğü ve sürüler hâlinde toplanarak şarkı söyleye söyleye taşları üst üste dizdiği yer değil mi?"

"Sert kükürtlü bir açık hava kaplıcası vardı. Sanki orası bana biraz iyi geldi. Yani bana öyle geldi en azından, baldırlarımdaki *turp filizleri* az da olsa kurumaya başlamıştı bile..."

"*İlk taşı babam için*... miydi?"

"Sözlerin tamamını artık ezbere biliyorum. Hatta bedava kaplıca bileti ve yemek karşılığında sözlerini öğretmem için yarı zamanlı olarak eğitmenlik teklifi bile aldım."

Bu öteki dünyanın tepelerinin ardında
Ölüler diyarında Sai Deresi'nin hikâyesi
Kulak verirsen işitirsin
Duyulacaktır zavallı yüreklerin sesi

Henüz ikisinde ve üçünde
Ya dördünde ya beşinde
On yaşına bile gelememiş
Yavrucakların hepsi

Sai Deresi sahilinde bulurlar birbirlerini
Babacığım özledim, anneciğim özledim
Özlem dolu feryatlarının sesleri
Ne bu dünyanın sesidir
Ne de inlemesi

O hüzündür sızlatır etini kemiğini

Kıyıdan taş toplamaktır bu yavrucakların görevi
Yüksek yüksek dikecekler taştan anıt kuleleri

"Sonra o ünlü *İlk taşı babam için...* mısrası geliyor..."

"İkinci taşı annem için..."

"Peki, üçüncü taşın kim için olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Bilmezsin tabii. Neredeyse hiç kimse bilmez bu kısmını. Ama ilkiyle, ikincisini herkes bilir. Üçüncüsü kimin içinmiş söyleyeyim mi?"

"Ya sen ne kadar acayip birisin. Yaşına göre tuhaf tuhaf zevklerin var."

"Sandığın gibi pek öyle zevk aldığım söylenemez."

"Haydi canım oradan, bu ilahi gibi şeyi söylerken bile canlanıveriyorsun."

"Yanlış anlamışsın. Cüce cin dediklerimiz toplasan on kişi ya var ya yok. Belediye işletmelerine bağlı Termal Tedavi Merkezi'nin kreşindeki çocukların gösterisi yani bu. Otobüsle gezmeye gelen turistlere gösteri yapıp bağış topluyorlar. Daha önce de bahsetmiştim herhâlde, o cüce cinlerin içinde aynı seninkiler gibi eğri gözleri olan bir kız vardı. Dizlerinin altına kadar uzanan büyük beden fanilası ona o kadar çok yakışıyordu ki... Yetimmiş meğerse... Bundan sonra nasıl bir hayat sürecek acaba? Gösteriye birlikte çıktığı koro o kadar çok beğeniliyor ki sadece aldıkları bağışlarla kreşin tüm giderleri karşılanıyormuş... Ama şarkının o ezgisi yok mu? Bir şekilde Japonların yüreklerine işleyen bir ezgiydi. Hem de tam olarak 5-7-5 ölçüsüyle yazılmış haiku tarzında bir şiir... aynı çocukken bize trafik kurallarını öğrettikleri tekerlemeler gibi...

Ye-şil yan-sa-na
hem sa-ğa hem de so-la,
tek-rar bak-sa-na..."

"İtiraf et, bayılıyorsun işte."

"Bir defa bu beddua gibi şeyi sevdiğimi de nereden çıkartıyorsun? Sevseydim eğer ölmüş annemle kavgaya, dövüşe tutuşmazdım herhâlde. Hain bir evlat olduğumu kabul ettiğime göre, günahlarımdan arınmak adına en azından bir taş dikerdim onun için."

"Sizi izlerken benim de içim cız etmişti. Hele hele annemi daha yeni kaybetmişken öyle bir sahneyi izlemek..."

"Haklısın, bir de arkasını dönüp çekip giderkenki o hâlini görmek, o bile insanın ruh sağlığına zararlı... Sıçayım böyle işin içine, o tamburu çalmayacaktı işte."

"Ne kadar da acınası değil mi? Öldükten sonra bile yalnızlığın aynı şekilde devam ediyor..."

"Eğer olur da bir daha karşılaşırsak onun önünde gözyaşı dökküp ağlarım belki de, azıcık... Sen ne durumdasın? Ölen annenle görüşüp aranızdakileri halledebildiniz mi?"

"Benim için durum biraz daha farklı. Ne huzura ereceğim ne de lanetleneceğim. Baksana şuraya, görebiliyor musun? Hemen şuraya, tren yolunun yanına çiçekler bırakılmış. Gördün mü?"

Yol sağa doğru ani bir kavis yaptı. Kaldırımları olmayan iki şeritli dar bir yol da sola doğru ikiye ayrılıyordu. Tren çıkabilir işareti vardı ama rayların üzerinde geçişi engelleyen bariyer bulunmuyordu. Yaklaşık 30 derecelik bir açıyla kıvrılan keskin bir kavşaktı. Kavşağın hemen dibinde, sanki zorla oraya sıkıştırılmış gibi duran yıkık dökük iki katlı bir bina. Beyazın üzerine kırmızıyla yazılmış "SİGARA" tabelası. Japon Tekel İdaresi zamanlarından kalma bir tabelaya benziyordu. Onun tam önüne bir çiçek

demeti bırakılmıştı. Karanlıkta yanan kız kaçıran fişeklerinin mor ve beyaz ışıklarına benzeyen çiçekler.

"Orada mı ölmüş?"

"Trafik kazası. Sağ olsun Amerikalı kiracımız da tüm detaylarıyla olayı kaydetmiş. Tamamen paramparça, kıyma makinesinden geçmiş gibi. Video kaset bir yerlerde duruyor, izlemek istersen gösterebilirim. Neyse ki kaset sayesinde sigorta şirketiyle pek bir sorun yaşamadık... Ama işte... Hayalet hâline gelmesi bile imkânsız artık. Ha olur da hortlarsa karşımıza ancak ya hamburger şeklinde çıkar ya da köfte."

Gülsem mi gülmemek için kendimi tutsam mı bilememiştim. Sanki beni gafil avlamak için zokayı yutturmaya çalışıyordu.

"Böyle bir yerde çok fazla kaza olmasına şaşmamak lazım."

"Ben de öyle düşünüyorum. O yüzden ikinci katta kalan Amerikalı bizim daireyi mezuniyet tezine son halini vermek için kiraladı. Burası trafik akış oranı baz alındığında, kaza oranının Japonya'da en yüksek olduğu yermiş. Ölümcül kazalarda ise dünyada en üst sıralardaymış. Adamın çektiği belgeselin adı bile "Ölümcül Kazalar".

"Öyle bir belgesel çekip de ne yapacakmış, çok anlamsız işler..."

Yatak raylardan geçiş noktasına yaklaşıyordu. Aynı anda istasyon yönünden siren sesi duyuldu. Belli ki tren hareket edecekti. Yeşil ışık yanıp sönmeye başlamıştı. "Geçsene Haydi Geçsene –Tooryanse–" adlı çocuk şarkısının melodisi duyuluyordu. Yeşil ışıkta bir gariplik vardı. Koca lambanın içinde İngilizce RUN yazısı yanıp yanıp sönüyordu. Sözlükteki anlamı olan hızla ilerleme manasını mı çıkarmalıydık? Bir taraftan da yatak tıpkı inat eden bir eşek gibi olduğu yere çakılıp kalmıştı.

"O sinyal ışığı acele etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor mu?"

Yuvarlak çerçeveli, boynunu sağa sola hafifçe oynatıp rayların öte tarafındaki istasyon yönüne bakmıştı sadece. Onda da herhangi bir hareketlenme yoktu.

Tekrardan bir uyarı sireni. Kulak zarımın içinde sanki içi kan dolu bir kazan kaynıyordu. Kısa mesafelerde çalışan üç vagonluk bir tren önümüzdeki havayı yararcasına geçip gitmişti. Uyarı sireni çalmaya devam ediyordu. Trenin turuncu renkli modern vagonları vardı.

Tren geçeli on saniye olmuştu ki RUN yazan sinyal de sönüvermişti.

"Bu ne kadar da tuhaf bir sinyal ışığı! Neredeyse haydi gelin kaza yapın dermişçesine kazaya davetiye çıkarıyor."

"Öyle mi?"

"Annen de sakın bu ışığa aldanmış olmasın?"

"Onun gözleri renkleri pek seçemezdi. Hem İngilizce okumayı da bilmiyordu... Kendisine bile itiraf edecek cesareti olmasa da bence trenin önüne bilerek atladı..."

"İntihar mı etti diyorsun?"

"Kendimi bildim bileli çok talihsiz birisiydi. Benim de kardeşlerimin de eğri gözleri annemden bize geçmiş. Hepimiz aynı tarladan çıksak da tohumlarımız farklıymış. O baba dediğimiz erkeklerin de hiçbiri annemle birlikte yaşamamışlar. Bana takılan ERİŞTE (eğri işte) lakabına az da olsa katlanılabilir de, komşuları ona 'GÖZDEN DÜŞEN KEİKO' derlermiş. Bunun da sebebi sadece eğri gözlerinin ona üzgün bir ifade vermesi değil, gerçekten üzgün olduğundan gözaltı torbalarının yaşlarla dolu olmasıymış."

"Ama ben seviyorum sizi. Hem de üçünüzü birden seviyorum."

Yatağım yavaştan kıpırdamaya başlamıştı. Raylara yaklaşınca birden hızlanıp rayların üzerinden atlamıştı. Küçük tekerlerini

darmadağın edecek tehlikeli bir yer olduğunu ben de kabul etmiştim. Eskiden bir yerlerde topuğunu rayların arasına sıkıştırıp ölen bir ilkokul çocuğunun hikâyesini duymuştum.

"Yolun kenarından dosdoğru git! Arka taraftaki garaj boş..."

Yuvarlak çerçeveli, iyi eğitilmiş bekçi köpeğine emir verirmişçesine yatağa seslendi. Yatak usulca asfaltlanmamış yola sapmıştı. Dökük binanın arkasındaki alanda tam kendisinin sığacağı genişlikte bir boşluğa park etti.

"Bir süre burada kalmama izin verir misin?"

"Orası sana kalmış, sen nasıl istersen..."

Tren yolunun arka tarafından bakınca sürgülü cam kapının üzerinde daha önce hiç görmediğim tabelalar asılı duruyordu. Böyle izbe bir yere asılan tabelaların nasıl bir ticari faydası olabilirdi ki?

YENİ TRAFİK SİSTEMİ ARAŞTIRMA MERKEZİ
(TRAFİK IŞIKLARI İLE NÜFUS KONTROLÜ ÖNERİLERİ)

EVRENSEL DRAKULA DERNEĞİ
JAPONYA ŞUBESİ
NOT: 65 YAŞ ÜSTÜ İNTİHARLAR TRAFİK KAZAsından ÖLÜMLERİN YAKLAŞIK İKİ KATI yaklaşık 6300 KİŞİ CİVARINDADIR

KURTBOĞAN VE BENZERİ ZEHİRLİ BİTKİLER
HER TÜRLÜ ZEHİRLİ BİTKİ TEDARİK EDİLİR

JAPONYA DİNGİN ÖLÜM DERNEĞİ

JAPONYA ÖTANAZİ BİRLİĞİ
KURULUŞ TOPLANTISI

KYOKUNEN KARATE OKULU

"Yine de öyle bir uyarı ışığı oldukça kafa karıştırıcı."

"RUN yazılı ışıktan mı bahsediyorsun?"

"Bence yetkililere bildirmeliyiz."

"Hâlâ soruşturuyorlarmış. Ama o işareti belediyenin hangi bölümünün hangi yetkilisinin yerleştirdiği açıkça belli olmadığı sürece ne yapsak nafile. Bir sürü bürokratik engel var, anlayacağın. Aslında onu oraya kimin diktiğini biliyorum ben, ama ölsem de sana söylemem."

"O Amerikalının herhangi bir felsefesi var mı?"

"Senin bir felsefen yok mu?"

"Kangurulara karşı az da olsa ilgim var ama konu felsefeye gelince..."

"Çay içmek ister misin?"

"Amerikalı birazdan buraya dönmeyecek mi?"

"Ona teneke kutuda kahve versem de olur."

"Peki, öyleyse, boğazım da kurumuştu zaten."

"Kapı eşiğinden öteye geçmek yok ama!"

"Tamam tamam..."

Yataktan inip omuzlarına yaslandım. İncecik etinin içindeki o zayıf omuz boşluğuna...

Yemyeşil bir incir ağacının altından dolanıp, arkadaki ahşap kapıdan içeri girdim. Sedir ağacından yapılma ince bir ahşap kapıydı. Nasıl açıldığını bilerek dikkat etmek gerekiyordu. İçinde uzundur nice hayatların yaşanmış olduğu, binanın havasındaki ekşimsi yoğun kokudan belli oluyordu. Girişin toprak zemini, kadın ve genç Amerikalıdan gelen bir karışımın kokusu. Sebze yahnisi... bambu yer döşemeleri –tatami– ve küf kokusu...

Davet edilene kadar eşiğin basamağına serilmiş olan bir hayvan kürkünün üzerine oturmuştum.

"Bu hangi hayvanın kürkü?"

"Amerikalının hediyesi. Bir tür kanguruymuş."

"Sakın o Amerikalı değil de Avusturalyalı olmasın?"

"Sana acıyorum ya."

"Neden? Yok tamam, söyleme! Nedenini biliyorum."

"Eminim çok iyi birisindir... Başka zaman olsa senin yaşlarında bir erkekle birlikteyken içim içime sığmaz. Ama ne bileyim seninle olmuyor o. İçimde sana karşı hiçbir alevlenme hissedemiyorum..."

"*Turp filizleri* yüzünden değil mi?"

"Eh o da var elbette. Ama nasıl desem ki..."

"Daha fazla bir şey söylemene gerek yok. Bir gün yeniden Sai Deresi sahiline dönüp senin kız kardeşine bakarak idare ederim ben de."

Uyarı sireni kırbaç gibi çınladığı anda bina sallanmış, binanın zemini de dalgalanmıştı. Tren istasyona yaklaşıyordu. Tren yaklaşırken kavşaktaki geçitten de Toryanse şarkısının melodisi duyuluyordu.

Geçsene Haydi Geçsene
Geçsene Haydi Geçsene

Yuvarlak çerçevelinin bardağa götürdüğü çaydanlık elinde kalakalmıştı, sanki bir şeyin gerçekleşmesini bekliyor gibi bir hâli vardı. Ancak, hiçbir şey olmamıştı. Rüzgâr ters yönden esmiş olsa neredeyse duyulamayacak kadar ince olan bir fren sesiydi... Tren perona yanaştı.

Yuvarlak çerçeveli, çay bardağını bana uzatırken dudağını büzdü.

"Çok tuhaf, sanki bir kaza olsun istiyordum. Sanki demeyeyim, gerçekten istemiştim. Belki de o adamın yüzünden bende de bir alışkanlık hâline gelmiştir."

Sigara dükkânının önünde 50-cc'lik bir motosiklet durmuştu. Video kamerasıyla diğer aksamlarını her iki omzuna asmış boyu bir doksan civarlarındaki koca adam, altında oyuncak maket gibi gözüken motorundan iniyordu. Yuvarlak çerçeveli koşarak sürgülü kapıyı açtı. İki büklüm olmuş adamın saçları oldukça seyrekti. Yüzü, küçük bir oğlan çocuğuna benzese de göğüs kafesi bir gergedanınkini andırıyordu... Eğer dedikleri kadar kıllıysa fazla erkeklik hormonu salgılayan bir erkek olduğunu söyleyebilirdim.

Genç Amerikalı cep mikrofonunu çıkarıp heyecanla nefes alıp vermeye başladı.

"Şimdi En Son Haberler! İnanılmaz Haberler!"

Beni kabullenmişti. Jest ve mimiklerini kullanarak aynı anda üç ya da dört farklı konu hakkında konuşmaya çalışıyordu. "Biraz önce köprünün orada seni videoya kaydetmiştim ya o yüzden çoktan tanıştık diyebiliriz." "İyi anlaşacağımızdan eminim." "Şimdi çok acelem var, bu tanışma faslını daha sonraya bırak..."

Durumu fark eden yuvarlak çerçeveli, tanışma seremonisini hızlandırmak için harekete geçmişti.

"MISTER HAMMER KILLER!"

Pro-Wrestling güreşçilerini ringe çağıran bir sunucu edasında bağırmıştı. Ben gülünce Killer da güldü. Dar, dik merdivenlerden eğile eğile çıkarken hâlâ kıkırdıyordu.

İkinci kattan kuvvetli ve büyük akciğerlerden çıktığı belli olan kuvvetli bir ses işitildi. Akıcı bir Japoncayla "Haber geldi. 30 motosikletten oluşan bir grup yaklaşıyormuş."

Yuvarlak çerçeveli, konunun ne olduğunu izah etmeye çalışıyordu.

"Üç ayrı mağazayla anlaşmamız var. Karşılıklı olarak birbirlerini bilgilendiriyorlar. Yukarıdaki dağ yolunda topluca seyahat eden motosikletlilerin toplandığı bir yer varmış. Hepsinin tek seferde icabına bakacağız..."

"Hiç göstermiyorsun ama eğri gözlü olmana rağmen tam bir kana susamış canavarsın sen."

"Bulaşıcı bir şey kaptım herhâlde." Raftan çelik bir kabı indirip, kola sarılan lastik hortumu, kan almak için kullanılan şırıngayı tek tek kontrol ederek "Kendim de tam olarak anlayabilmiş değilim. Normalde kendi hâlimde, içine kapanık birisiyim. Başkalarının kavga etmesini bile izleyemezken ölmekte olan birinden çok rahat kan alabiliyorum. Bir anormallik mi var acaba, yoksa işim olduğu için mi bu tür durumlara daha profesyonel yaklaşabiliyorum?"

Gittikçe yaklaşan motosiklet motorlarının gürültüsü.

"Geldiler! Ama henüz çok erken değil mi?" Killer ikinci kattan bağırıyordu. "Yirmi saniyecik daha benzin istasyonunun oradaki ışıklara takılsalardı keşke."

Bütün grup doldurulmuş fillerden yapılma davullara çılgınlar gibi vurarak geçip gitti. Uyarı mekanizmasından da geç de olsa o şarkı duyulmaya başlamıştı.

Geçsene Haydi Geçsene
Geçsene Haydi Geçsene

Birkaç saniye sonra da uyarı sireni ve geçip giden trenin insanın cildini sıyıran rüzgârı.

Al al olmuş alnı ter içindeki Killer aşağıya indi.

"Çok yazık oldu."

"Niye?"

"İçimden öyle söylemek geldi de ondan."

"Benim için hava hoş. İyi bir araştırmanın yolu, beklemekten geçermiş derler ya o hesap işte." Yuvarlak çerçeveliye dönerek, "Bir tane soğuk kahve getirir misin? Asıl sana acıyorum. Klinikten ayrıldıktan sonra kan alma sayında epey bir düşüş olmuştur. Bunun için bir şeyler düşünüyorsundur herhâlde..."

Duvarın dibindeki bambu döşemenin üzerine oturdu. Kolları ve bacakları görüş alanımın dışına taşıyordu. Efsanevi toprak örümceği mi diyorlardı? İşte aynı onlara benziyordu. Alüminyum tenekeye uzanan elinin üstündeki kızıl kıllar tam da yuvarlak çerçevelinin daha önce bahsettiği gibiydi. Ama onun bu durumuna azıcık bile acıyacak hâlim yoktu. Bendeki dert onunkinden çok daha büyüktü.

"Killer ismi, ya sahne adın ya da mahlasın falan olmalı değil mi?"

"Tam üzerine bastın. Karate karşılaşmalarına çıktığımda kullandığım bir takma isim. Japonlar ikinci tekil şahıs zamirlerini kullanmamaya özen gösterdikleri için böyle bir takma ad kullanırsam onların da bana hitap etmeleri daha kolaylaşır diye düşünmüştüm."

"Araştırma demiştin, ne araştırması bu?"

"Sen, ötanazi ile ölmeyi tercih eder miydin?"

"Tabii ki hayır."

"Sinirlenme hemen. Aklına yatarsa istediğin zaman yardımcı olurum. Basitçe anlatmaya çalışayım. Ötanazi hiçbir şekilde acı sızı hissetmeden ölmeni sağlayan en iyi intihar yöntemidir."

" 'Kaza Ölümleri' araştırma konunmuş öyle değil mi?"

"Evet." Killer gülümsemişti. Birazcık da gözleri eğrilmişti, oldukça mutlu gözüküyordu.

"Özetle, 'Kaza Ölümü' denen şey çağdaş zaman ölümlerini betimleyen en üst sembolik ifadedir. Bir kaza ölümü açıkça bir intihar iken aynı zamanda açık bir cinayettir de. Kazaya sebebiyet veren de kaza kurbanı da birbirlerinden ayrılamayan iki kardeş gibidir. Ölümü geciktirmeye çalışırken ölümü hızlandıran ve işte bu girdi çıktı dengesini sağlayan 'medeniyet' dediğimiz şey bir banka hesap cüzdanından başka bir şey değildir."

"Killer, sen bu kadınla birlikte mi yaşayacaksın?"

"O bir hemşire. Dolayısıyla herhangi bir cinsel eğitimden geçmesine gerek yok... Başka ne yapmam gerektiğini bilemediğim için *Dar Kapı* diye bir kitap almıştım. Anlarsın ya biraz olsun bu tür konuları çalışıp öğrenmek için."

"André Gide'in yazdığı roman mı?"

"Roman mıymış? Ben onu bakireleri nasıl kıvama getireceğimizi anlatan bir kılavuz kitap sanmıştım."

"Çok iğrençsin." Yuvarlak çerçeveli hemşire kepini çıkarırken sessizce hayıflanmıştı. "Amerikalıların, bu arsızlıklarından azıcık da olsa utanıp sıkılmaları gerekiyor."

"En azından biz bir sürü orta yaşlı Japon erkeği gibi hâlâ oyuncak bebeklerle oynamıyoruz."

"Amerikalılar Gide'in romanlarını okumuyor mu?"

"Japonlar okuyor mu ki?"

"Ben hiç okumadım." Yuvarlak çerçeveli hemen itirafta bulunmuştu. "En son okuyup beğendiğim kitap *Canavar Ağızlı Kadınla İnsan Suratlı Balığın Memleketi* diye bir kitaptı."

"*İlkokul Hayaleti Hanako*'nun hikâyesi de çok güzel."

"Nasıl bir hikâye?"

"İlkokulda büyüğünü yaptığın alaturka tuvaletler yok mu? Hoş, kız tuvaletlerinin hepsi birbirinin aynısı. Neyse işte, o tuvaletlerden senden tarafta olan dördüncüsünün kapısını tıklayıp 'Hanako içeride misin?' diye sorunca içeriden Hanako 'Evet, buradayım' diye cevap veriyormuş..."

"Vay be, pek güzel hikâyeymiş. Unutmamak için bir yerlere not alsam sakıncası olmaz değil mi?"

Killer elektronik not defterini çıkarıp alelacele tuşlara basmaya başlamıştı bile. Böyle gençleri eskiden beri sevmişimdir.

"Killer oğlum, az önce Gide'in kitabı hakkında söylediklerin şakaydı değil mi?"

"Siz Japonlar aslında ne kadar kibar insanlarsınız."

Posta kutusuna mektuplar bırakılmıştı. Yuvarlak çerçeveli, oyun kâğıtlarıyla sihir yaparcasına bir el çabukluğuyla onları tek tek keserek çöpe atıyordu.

"Pekâlâ Killer, senin hayat felsefenden yola çıkarsak kangurular nasıl varlıklardır?"

"Keseli hayvanlardan bahsedeceksek, onların gerçek bir evrimden bağımsız mı yoksa evrime bağımlı yani evrimin esiri mi oldukları gibi zor bir soruyla karşı karşıya kalırız. Bunu da..."

Yuvarlak çerçeveli, gelen son reklam postasını da tırnağıyla yırtmıştı.

"Yok, bugün de yok işte. Hepsi, üyeliğinizi ne yapacaksınız ne yapmayacaksınız mektupları. Drakula Derneği mi, bir daha onlara güvenirsem ne olayım."

"Ama madalyanı vermişlerdi?"

"Madalya dediğin nedir ki, oyuncakçıya gidersen onlardan istemediğin kadar alabilirsin."

"Çavuşesku iktidarının yıkılmasından sonra Romanya'da da posta hizmetlerinin sekteye uğradığı biliniyordu. Üstüne üstlük, VIII. Kont Drakula'nın dağınık hâlde mücadele veren gerillaları tek çatı altında birleştirerek Transilvanya bölgesinde etkin bir konuma geçtiğine dair söylentiler de kulağımıza gelmekte..."

Ne zaman nasıl oldu farkında değilim, uzun bir öğle uykusuna dalıp gitmiştim. Öyle ki, gözümü açtığımda beni yatağa yatırdıklarını anladım. Başucuma içinde körili pilav olan termos kap bırakılmıştı. Sıcak sütü yudumladıktan sonra teneke kutudaki sebze suyunu kafaya diktim. Dolmalık biber ve domates suyunu karıştırınca hiç fena olmuyormuş. O kadar mutlu olmuştum ki, gözyaşlarımı tutamadım.

Tekrar uykuya dalmıştım.

Açılan belimi havlu pikeyle sarmaya çalışırken aniden uyanıverdim. Öylesine karanlıktı ki saatin kaç olduğunu tahmin bile edemiyordum. Topuğumu sivrisinek ısırmıştı. *Turp filizi*nden bir parça kopardıktan sonra parmaklarımla ezip kokladım. Herhangi bir değişiklik yoktu.

Mister Killer ile yuvarlak çerçeveli, ahşap duvarın arka tarafında neler neler yapıyordu kim bilir.

Sesleri duyabilmek için kulak kesildim. Rüzgârın sesiyle çeşitli sesler birbirine karışıp giderken, aynı zamanda başka başka sesler de duyuluyordu. Kulağımı duvara yasladım. Rüzgârın uğultusunun şiddeti de artmış, şüphe uyandırıcı sesler ise daha bir şüpheli hâle gelmişti.

Boynum ağrıyordu. Tekrar tekrar uykuya dalıp uyanıyordum.

Büyük ihtimalle şafak sökmek üzereydi. Ağzımı yaya yaya esnerken çenemden çat diye bir ses geldi. Eklem yeri çıkmıştı. Çenemi kendi kendime yerine oturtmaya çalıştım ama ağrıdan bir türlü beceremedim. Öylece, hiçbir şey yapmadan yerimde durduğum zaman bir nebze olsun acıya katlanabiliyordum.

Ağzımdan akan salyalar, giderek kuruyan damağım, bu hâlde konuşma yetimi de kaybedip gidecektim.

O anda cam kapıda asılı duran tabelalardan birini hatırladım.

KYOKUNEN KARATE OKULU
KIRIK ÇIKIK (KİROPRAKTİK) MERKEZİ
ÜSTAT HAMMER KILLER

Utanıp sıkılacak durumda değildim. Kapıyı çaldım.

İçeriden oraya buraya tutulan el fenerinin ışığı göründü. Lambayı yakınca yuvarlak çerçeveli, kısacık ince pijamasıyla karşımdaydı. Hâllerine bakınca bahane uydurup saklayacak bir şeylerinin kalmadığı anlaşılıyordu.

"Ne var?"

Açıklayacak hâlde değildim. Bakınca her şey zaten ortadaydı. Parmağımla sırasıyla çenemi ve kapıdaki tabelayı birkaç kez işaret edersem yeterli olacağını düşündüm.

Killer karşımda çırılçıplaktı ve tahrik olduğunu tüm hatlarıyla belli eden incecik bir bornozu üzerine geçirip yanımıza geldi. Ucuz bir viski kokusu değil mi bu?

Giriş kapısının eşiğine serili kanguru derisinin üzerine karın üzeri yatırılmıştım. Üstat Hammer Killer'ın dizine çenemi yaslayıp kendimi ona teslim ettim. Uzun kılları burnumun içini gıdıklayınca hapşırasım geliyordu. Zihniyle düşüncelerinden arınıp yoğunlaşan üstat yüksek sesle "Kyaaaaa!" diye bağırarak başımın arka tarafına dirsek attı. Sanki birisi kulağımın içindeki tüm kemikleri pense ile çekiyormuş gibi bir ağrı hissettim. Bugüne kadar hiç deneyimlemediğim bir tedavi yöntemiydi.

Kendime geldiğimde başka bir hastanedeydim. Burası oldukça büyük bir hastane olmalıydı. Benimle birlikte aynı odada se-

kiz kişi daha yatıyordu. Başucumda "8. Kat A–Estetik Cerrahisi–Durumu Hafif" yazılı bir levha asılıydı. Yatağım Atlas şirketinin yatağına göre sadece birazcık daha dardı.

İlginç bir şekilde içimi ferahlatan bir ses... Çeneme sardıkları buz dolu sargının içindeki buzlar birbirlerine çarparak tıkırdıyorlardı.

6. Bölüm
'Rüzgârın Şarkısı'

Uyurken dinlediğim televizyonun sesi... Hafızamdan kırıntılar...

Kulağımın arkasına ve boğazımın sağ iç tarafına uzun bir iğneyle lokal anestezi yapılmıştı.

Yüzümün camdan bir levhaya bastırılmasıyla çekilen röntgenim...

Kauçuktan büyük boy bir çekiç şakaklarımın etrafına küt küt vuruyor.

Masaj... Islak kompres ve buz torbası...

"Tendonda hafif iltihaplanma, kemikte hasar yok. Hastaneye yatacak kadar da bir şey yokmuş."

"Ama bilincimi kaybettim."

"Geçici beyin sarsıntısı geçirmişsiniz."

Yine uykuya dalıp, yine rüya görüyorum.

Çin mantısının kokusu ve yoğun yuhalama sesleri... Ne anlama geldiğini kavrayamıyordum. Burnumu tutup yukarı doğru büküyorlardı. İşlerin tersine gittiğini gösteren cık cık cık sesleri damaklarından çıkıyordu. Sonrasında sağlı sollu iki tokat... Çenemdeki buz torbası bir tıkaç gibi ağzımın içine kayıyor.

Bunların bir kısmı gerçek olmalıydı. Gözlerimi açtığımda hem biraz burnum kanıyordu hem de yanaklarım sanki nezle olmuşum gibi şişmişti.

Neden böyle bir muameleye maruz kaldığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Yaşadığım cezadan çok bir işkenceyi andırıyordu.

Aniden bir ağustos böceği deri değiştiriyor... Yoksa bir yılan mı? Yok hayır, daha kalın bir elbiseyi üzerinden çıkarırmış gibi... Karides ya da yengecin kabuk değiştirmesine de benzetiyordum.

Narkozun etkisinden bir anda kurtulmuştum. Bedenim hafifliyor. Sadece lokal anestezi değil, genel anestezi de olmuştum. Nemli, nostaljik, yumuşak bir deriyle sarmalanmıştım. Sadece görme duyumda oluşan aşırı keskinlikle, tarif edilemez görüntülere boğuluyordum. Huzurlu bir mest olma hissi miydi? Ardından usulca gelen uyuşmalarla birlikte hissetmeye başladığım bir iğrenme duygusu... Bütün derim yeni doğmuş taze balık yumurtalarıyla kaplı gibiydi...

Elimin tersiyle burnumdan akan sıvıyı silip de şöyle bir bakınca tahmin ettiğim gibi burnumun kanadığını gördüm.

Saat kaçtı ki? Sabah mı, öğle mi onu bile bilemiyordum.

İki tarafımda da naylondan beyaz perdeler vardı. Az da olsa, mahremiyeti korumak namına konulmuşlardı. Bir anda ayakucumun köşesindeki perde açılınca kauçuk tabanlı ayakkabılarıyla izin istemeye gerek duymayan birisi içeri dalmıştı. Normal karşılamak gerekiyor. Hastane koğuşlarındaki hemşirelerin izin istemek gibi bir yükümlülüğü yoktur. Hastalar ise adına yatak dediğimiz kalıplara dökülmüş, zar zor insanı andıran defolu ürünlerden başka bir şey değildir.

"Acıyor mu?"

"Yoo..." Başımı hafifçe sağa sola sallayarak, kısık sesle inlemekle yetindim. Kendini bilen, kontrollü hastalar mı yoksa ilgi meraklısı hastalar mı? Ne tür hastaların bakımlarını üstleneceklerini hemşireler kendi zevklerine göre belirliyor olsa gerek. En iyisi ilk rauntta rakibin hareketlerini kollamaktı.

"Termometreyi koyalım... Çenenizdeki buz torbasını da değiştirelim."

"Bayağı da bir rüzgâr var değil mi?"

"Rüzgâr mı?" Biraz küstah tavrı büyük ihtimalle yer fıstığına benzeyen burnundan ötürüydü. "O ses çatıdaki soğutma tankından geliyor, bozulmasına ramak kaldı da..."

"Yok, o ses değil de, hani tüm gökyüzünde... Yüzlerce armonikayı ortalığa serpiştirip hepsini ciğerleriniz yanarcasına bütün gücünüzle üflermiş gibi."

"Ne kadar da ilginç şeyler söylüyorsun sen."

"Ben yaprak düdüğü çalabiliyorum..."

"Bu kadar konuşunca acımıyor mu?"

"Konuşmada bir sorun yok ama nedense burnumun kanaması bir türlü durmuyor."

Hemşire not tahtasına göz gezdirdi. Termometreyi alıp okudu ve boynunu yana doğru büktü.

"Gerçekten de hastaneye yatacak kadar abartılı bir şeyin yokmuş."

"Ama bilincimi kaybettim öyle değil mi?"

"Yarın ağız cerrahisi hocasının kontrollerinden sonra izin çıkarsa, evine dönebilirsin."

"Beyin sarsıntısının artçı etkileri olmazsa tabii..."

"Ne huysuz hastaymışsın sen. Ortopedi hocasının direktifi var, şu buz torbasını değiştireceğim ama sadece o kadar..."

Buz torbasını çabucak değiştirmişti. Görüşüm tekrar bulanıklaştı. Yavaş yavaş, tavan boyunca uzanan, ışık kaynağı belirsiz floresan lambasının, tıpkı babamın gözlüklerinden takmış ya da babamın hayali üzerine kazınmış gibi duran su püskürtücüsünün farkına varmaya başladım. Narkozun etkisi bir nabız gibi geri gelmeye başlıyordu. Zaman, duyularımın sınırlarından taşarak geriye doğru akıyor gibiydi. Tam olarak mutluluktan uçma değil de tatlı tatlı havada süzülme hissi gibi.

"Duyduğumuz, rüzgârın sesi olmalı..."

"Çok konuşan hastaları sevmem."

Hemşire battaniyenin üstünden kasıklarıma fiske vurdu. Hem de üç kere üst üste! Erkek hastalara karşı bir garezi mi

vardı acaba? Kauçuk tabanlar, uzaklaşırken de gelirken olduğu gibi hiç iz bırakmamışlardı.

Bir süre sonra sol yanımdaki perde kıpırdadı. Perdenin arasından bir sırt kaşıyıcı içeri girdi. Kaplıcalarda hediyelik olarak satılan bambudan yapılma ele benzeyenlerden değil de siyah tahtadan yapılmış, toteme benzeyenlerdendi. Filipinler malı bir hediyelik eşya mıydı yoksa?

"Perdeyi açıyorum tamam mı?"

Kısık, yumuşak bir ses... Uğraşacak hâlim kalmamıştı ama kendi iyiliğim için kıdemli hastalara mümkün mertebe saygılı davranmanın uygun olduğunu düşündüm. Hem hastane hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı. Bir bilgi kaynağına sahip olmak için çabalamak lazım.

"Buyurun buyurun..."

Sırt kaşıyıcı perdeyi araladı. Kırklarında aynı gözleme gibi düz suratlı bir adam yatağında bağdaş kurmuştu. Sert, keskin yapılı küçücük bir adam... Hakkında en göze batan şey, hafifçe açılmış hastane giysisinin eteklerinden görünen, simsiyah kıllarla dolu kaval kemikleriydi. Sigarasının filtresini elinin tersine vuruyor, art arda göz kırpıyor, bir sürüngen çevikliğiyle üst dudağını yalayıp duruyordu.

"Klima falan değil, senin dediğin gibi rüzgârdır o. Hastaneye yatalı neredeyse 15 gün oldu, böyle uluma sesi gibisini ilk kez duyuyorum. Ama hemşirelere karşı gelmenin bir anlamı yok. Hastaların her dediğine kolay kolay gelemezler, tıpkı emekli subaylar gibi gururludur onlar da."

"Bir yerlerden çocukların şarkı sesi gelmiyor mu size de?"

"Çocuk mu?"

"İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin."

"O ne korkutucu şey öyle, sen herhâlde hayal görüyorsun."

"Yoksa istasyon anonsu mu?"

"Burada istasyon falan yok. İllüzyondur. Kulak kesilirsen, aklındaki bütün sesleri duymaya başlarsın. Dağ tanrılarının yolladığı kuzey rüzgârları derler onlara."

Adamın arkasında geniş, beyaz panjurlar vardı. Panjurların arasındaki boşlukları da siyah renk dolduruyor. Gece olmalı.

"Şu an saat kaç?"

"Dokuz buçuk."

"Yemeği kaçırdım."

"Yazık oldu." Kirli sakallarını sıvazlayıp kaçamak bir gülüş attı. Bu herif benim yemeğimi araklamış olmasın.

"Açlığını bastırmak istiyorsan, bu durumlarda en iyisinin kutu kola içmek olduğunu söylerler."

"Kahvaltı saat kaçta?"

"Sende hiç para var mı? Paran varsa bir çaresi bulunur. Para mahşerde bile her kapıyı açar mıydı neydi, öyle bir laf var ya o hesap işte."

Kaval kemiklerinden kıllar fışkıran adam gözlerini pijamamın ceplerine dikmişti. Pijamanın yeni olduğunu ancak fark ettim. Yuvarlak çerçeveli gözlüklü hemşirenin işi olmalıydı bu. Yoksa burada yapılan kötü muameleler yüzünden kendini affettirmek isteyen Üstat Killer'in gönderdiği bir hediye miydi? Hangisi olursa olsun belli ki ilgilenmişlerdi. Hastanelere yeni hasta girişi de normalde ön ödemesiz olmaz.

Öylesine ceplerimi karıştırıyorum. Dokununca verdiği hisse bakılırsa 1000 yenlik banknotlar olmalıydı. 10 taneden fazla vardı. Bir tanesini çekip çıkardım.

"Paran varmış işte senin. Ver bakalım. Saat 10'da ışıklar sönünceye kadar beklemen lazım. Ne yemek istersin? İçinde tatlı

fasulye püresi olan balık şekilli keklerden mi, yoksa ay şeklindeki reçelli çöreklerden mi?"

"İkisi de hemen hemen aynı şeyler değil mi?"

"Tamamen farklı. Balık şeklindekileri tavsiye ederim."

"Neden?"

"Kuyruğunun ucuna kadar tatlı fasulye püresi doldurmuşlar. Çok hesaplı."

"Fark etmez, ikisi de olur..."

Gece karanlığında gökyüzünde bir hareketlenme oldu. Birkaç yarasayı vurmuşlardır. Sümkürünce yine burnum kanamıştı.

"Önden 2000 yen verir misin?"

"2000 yen mi?"

"Fiyatlar böyle. 12'lik paket 1000 yen. Getirme ücreti 1000 yen. KDV'si de onlara ait. Kulağa sinir bozucu gelebilir ama 2 çörek de benim, aracı payı."

"Gerek yok, ben kendim giderim."

"O kadar kolay değil. Yiyip, para vermeden kaçan hastalar var, bir de hastanenin morfin stoğu tabii. Hastanenin gece giriş çıkışları hapishanelere benzer. Şansına, hastalar arasında tanıdığım bir kaçış uzmanı var. Bekçilerin bile bilmediği giriş çıkışlar keşfetmiş. Getir götür işleri ondan sorulur ama nereden girip çıktığı gizli. Işıklar sönünce tanıştırırım. Ağzı sıkı, iyi adamdır. Bir 1000 yene değer, ha?"

Burnum akıyordu. Pijamanın koluyla silince biraz kan çıktı.

"Bir şey soracaktım..." Gözlerini kısıp, söndürdüğü sigarayı çöp kutusuna fırlattı. "Sana tokat attığımı hatırlıyor musun?"

"Tabii ya, demek rüya değildi."

"Elimi hafif tutmaya çalıştım. Darılmaca yok tamam mı? Korkunç horluyordun. Ben yapmasam daha kaba saba birinin eline düşebilirdin. Şu rüzgâr yüzünden herkesin sinirleri tepesine çıkmış durumda."

Yanaklarımı sıvazladım. Şişlik ve acı hâlâ duruyordu.

"O zaman sana bir teşekkür borçluyum. İki tane 1000 yenlik banknotu dörde katlayıp yandaki yatağa fırlatıyorum."

"İğnelemenin sırası değil şimdi." Yeni bir sigara çıkardı. "Şu bacaklarımdaki kıllara bak. Atalarım herhâlde Jomon kabilelerindendi. Hani şu kadim Manyoshu kitabında da bahsedilen kıllı adamlardan olmalılar. Yamato kabilesinden çok daha önce Japonya'da yaşamaya başlamışlar, soylu bir aileden geliyorum senin anlayacağın."

Her yerimi bir tedirginlik kaplamıştı. Benim kaval kemiğimdeki kıllardan bahsetmeye başlarsa ne cevap vereceğim? İlk hamleyi yapmaya karar verdim.

"Tuvalete gidip geleceğim."

Klozet kapağının üstüne oturup pantolonun paçalarını sıvadım. Tahmin ettiğimden de beter bir manzarayla karşılaştım. Bunu görse okul hayaleti Hanako bile çığlık çığlığa kaçardı. Ne vücut kılına, ne de sebzeye benziyor. Doğal bir felaket sonrası darmadağın olmuş bir bahçe gibiydi. Kurumaya yüz tutmuş kökler arasından çıkan ipince, yepyeni filizler vardı. Genel itibarıyla hepsinin çürümesine ramak kalmıştı. Doktor bu gördükleri hakkında nasıl notlar almıştı acaba? Çenemde kırık olmadığını anladığında gerisini boş vermiş olabilir miydi? Şöyle bir düşününce kontroller sırasında hemşire de çenemdeki buz torbası dışında bir şeyle ilgilenmemişti.

Yatağa döndüğümde Jomon Adamı adını verdiğim adam dizlerinin arasına iskambil kâğıtlarını dizmişti. Fal falan mı bakıyordu acaba?

"Beğendiğin olursa ucuza bırakırım."

İskambil kartı sandığım şeyler pornografik fotoğraflardı. Sarmaş dolaş kadın ve erkekler. Fotoğraftaki modellerin yüzlerinin gizlenmiş oluşu fotoğraflara amatör bir hava kattığından daha bir tahrik ediciydi.

"Bunlar polaroid fotoğraflar değil mi?"

"Evet. Ev yapımı işlerim. Şaşırma ama fotoğraflardaki kız benim öz kızım. Böyle babanın böyle kızı olur işte. Ama diğer adam ben değilim, o kadar da değil yani..."

Rüzgâr iki üç yarasayı daha yere çalmıştı. Bir yerlerden birisinin tiz bir inleme sesi geliyordu.

"Bu ses de ne?"

Jomon Adamı sabırsızca üsteledi.

"Hadi bir an önce karar ver. Fotoğrafları sürekli burada tutacak hâlim yok. Tanesini 500 yene bırakayım."

Kâğıttan bir oyuncak bebeği giydirirmiş gibi, kafamda eğri gözlü bir yüzü fotoğrafa yerleştiriyordum. En çok hangisine yakışırdı ki? 3 aday vardı ama müsriflik yapacak durumda değildim. İstemeye istemeye bir tanesini seçip cebime attım.

"Parayı bozabilecek misin?"

"Daha sonra ödersin. Baksana, bayağı zevkliymişsin..."

"Kızınızın gözleri aşağı doğru mu kayıyor?"

Uzaklardan bir yıldırım gürlemesi duyuldu. Dağların parçalanmasına benzer bir ses. Peşi sıra inleme sesinin şiddeti de artmıştı. Jomon Adamı, fotoğrafları toparlayıp kuşağından içeri soktu. Arkasından, inleme sesinin geldiği, koridorun çapraz uçtaki köşesine doğru dönerek o ana kadar sabırla tutmaya çalıştığı bir sesle yumruk darbesi indiriyormuşçasına bağırdı.

"Kes sesini!"

Hiçbir etkisi olmamıştı. Hatta inleme daha da şiddetlenmişti. Adamın boğazı balgamlı gibiydi. Önce uzun bir rüzgâr uğultusu ardından da tıkanmaya başlamış borudan akan suyun gurultusuna benzer bir ses geliyordu. İkisinin arasında da, örümceğin ağ örmesine benzeyen, yapışkan, üzgün bir inleme. Neredeyse dışarıdaki rüzgârın uğultusuyla yarışıyor gibiydi.

Dâhilî yayından puslu bir ses duyuldu.

"Kabul Edilen Adaklar Otoparkı'ndan duyurulur! Anakonda Bodhisattva'ya gelen kutsal vahye göre, şu anda kapılar kapatılacaktır! Anakonda Bodhisattva'ya gelen kutsal vahye göre, şu anda kapılar kapatılacaktır!"

"Kabul Edilen Adaklar Otoparkı da neyin nesiymiş?"

"Garip, öyle mi duydun?"

"Yanlış mı duydum acaba?"

"Ben Chiang Mai Otoparkı diye duydum."

"Neden? Chiang Mai Tayland'da bir şehrin ismi değil miydi?"

"Kişiye göre farklı duyuluyormuş. Boşver şimdi sen, zaten doktorların da hemşirelerin hemfikir olduğu bir teori yok..."

"Ne garip bir anons bu!"

"Ee o kadar olacak. Sonuçta burası bir hastane."

"Şu acı çeken adamı hemşireye söylememiz gerekmez mi?

"Gerek yok. Anonstan 20 dakika sonra ışıklar kapatılacak. Ondan önce hemşireler son bir kez kontrole gelir..."

"Ama bu gürültüde uyumak imkânsız."

"Çünkü adam gün boyu uyuyup duruyor, akşam olunca da gürültü çıkarmaya başlıyor."

"Çok sinir bozucu."

Tam da tahmin ettiği gibi iki hemşire hiç ayak sesi çıkarmadan küçük adımlarla gelip, odanın diğer tarafındaki yatağı çevreleyen perdeyi çekip açtı. Serum direğine neredeyse mumyalaşmış parmaklarını dolamış, hurma pestili rengindeki yaşlı bir adam, orgazm olmuş kediye benzer bir çığlık attı. Görünmeyen ölümle oynaşıyordu. Hemşireler yatağı iki tarafından iterek koridora çıkardılar.

"Işıklar sönünce koridorda uyutuyorlar."

"Neresinden hasta acaba?"

"Her yerinden olmalı, başından, kalbinden..."

"İyileşme şansı var mı ki?"

"Haydi! Biz de çıkıp sigara odasına gidelim."

"Ben içmiyorum."

"Ben içmek istiyorum. Ayrıca kaçış ustasına parasını ödeyip sipariş vermem lazım. Karnın acıkmadı mı?"

"Onu orada bulabilir miyiz?"

"Orası hastaların sosyalleşme mekânı. Işıklar söndürüldükten sonra bile hâlâ biraz aydınlık oluyor. Pek güzel göstermese de bir televizyon, ankesörlü telefon, birkaç tane de haftalık dergi var."

"Kanala kim karar veriyor?"

"Sen amma acayip bir adammışsın, onca gereksiz ayrıntıyı böyle kafana takıyorsun. Bu tarz yerlerde kanal seçmenin kuralları vardır. Ortaya para koyarsın, kazanan kanalı belirler."

Sigara odası, kapının neredeyse tam karşısındaydı. Sadece o kısımda dört metreye beş metre büyüklüğünde bir oda yapılmıştı. İçeride sigara yanıklarıyla kaplı bir masa, ince süngerle kaplanmış iki tane bank, çelik borulardan katlamalı beş tane sandalye, haftalık dergilerin dışarı taştığı bir tane dergilik, bir de dört köşesinde pirinçten ayakları olan bir kül tablası vardı.

Şimdiden altı hasta içeride sigaralarını içiyorlardı. Jomon Adamı, titreyen elleriyle sözde altın kaplama çakmağını yakıp, beni diğerlerine tanıttı. Yanındaki yatağa yeni gelen, beyin sarsıntısı geçirip hastaneye yatırıldığı için akşam yemeğini kaçıran zavallı bir adam olmam haricinde ne ismimden ne de mesleğimden bahsetti. Bu normaldi çünkü bilmiyordu. Jomon Adamı'nın konuşması etkili olmuştu. Herkes ânında bana sempatiyle yaklaşmaya başlamıştı. Bankın köşesinde yer verip sigara uzattılar. Fakat reddetmeye kalmadan Jomon Adamı hızla sigaraları kapıyordu. Televizyon hakkını da birileri önceden gasp etmişti. Ekranda gereğinden fazla gürültülü bir anime vardı. Herkes bol bol gülüyordu. Ne kadar da neşeli hastalar bunlar. Yoksa hasta oldukları için mi bu kadar neşeliler?

"Rica ettim."

Jomon Adamı, televizyonun karşısına yerleştirdiği katlanır sandalyesine oturan, boynuna bir boyunluk sarılı, devlik hastalığına yakalanmış gibi görünen adamın avucuna, katladığı banknotları sıkıştırdı.

"12'lik paketlerden 1 tane. Program bittikten sonra da olur."

Boyunluklu adam güldü ve bana doğru döndü. Gülümseyerek televizyonu gösterdi:

"Bunu seviyor musun?"

"Daha önce hiç izlemedim."

Etraftaki hastalar kahkahalara boğuldular. Boyunluklu adamın da onlardan geri kalmaya niyeti yoktu. Soytarılık mı ediyorlar yoksa benimle dalga mı geçiyorlar, anlamak zordu. Az biraz tehlikeli bir hava da sezmiyor değildim.

"12'likse balık şekillilerden istersiniz ha?"

Araya giren, kızıl sabahlığının üstüne bir de kızıl bir bere takmış, tekerlekli sandalyede oturan orta yaşlı bir adamdı. Okumaya daldığı, tarihî olayları anlatan çizgi romanı sertçe kapattı.

"Balık şekilli çörekleri satan dükkândan bir tek sen alışveriş yapıyorsun. Bu civarda herkes köşedeki ay çöreği satan dükkâna gider. Herkes benimle aynı fikirde. Değil mi?"

"Ama orada sadece 10 tane koyuyorlar."

"Ağırlıkları farklı da ondan. Tatlı fasulye püresini dibine kadar dolduruyorlar."

"Kuyruğunun ucuna kadar tatlı fasulye konmuş balık şekilli çörek öyle kolay kolay bulunmaz."

"Ay çöreğinin tarihi eskiye dayanır. Hamurundan çok, içindeki tatlı fasulyedir önemli olan."

"Seni aptal!" Jomon Adamı bağırmıştı.

"O zaman kabza balçağı tatlısı yiyeceksiniz. Balçak tatlısı bence daha kaliteli ama balık şekilli çöreklerle ay çörekleri en azından karın doyuruyor."

"Sana ne ki? Bırak da yiyecek olan kendi karar versin."

Tekerlekli sandalyedeki adam gözlerini bana dikmişti.

"Kendi fikrini neden doğru dürüst söylemiyorsun?"

"İkisini de yememiş biri nasıl karar verebilir? Aptal herif! Tekerlekli sandalyede olmasaydın bir tane çakardım şimdi sana."

"Hadi çaksana, çekinme gel."

Bunları der demez, tekerlekli sandalyesinin yanında asılı bastonunu ileri doğru savurdu. Son anda çekilerek tehlikeyi savuşturan Jomon Adamı cevap verdi.

"Sen benim beklediğimden de vahşi çıktın. Kemiklerinin kırılmasına şaşmamak gerek."

Tekerlekli sandalyedeki adamın bastonu hâlâ elindeydi, pek geri çekilecek gibi görünmüyordu.

"Nasıl konuşulacağından da haberin yok, nasıl bir pislikte yetiştirdilerse seni artık."

Tekerlekli sandalyeli, yarım bir dönüş yaparak, bastonuyla Jomon Adamı'nın koluna vurmayı başarmıştı. Belli ki, bu ani bir duygu patlaması değil, ustalıkla yapılmış bir hamleydi. Jomon Adamı büsbütün geri çekilmek zorunda kalmıştı. Tekerlekli sandalye ile mesafesini koruyarak, masanın etrafında dolanıyordu.

Televizyondaki anime bitmiş, orangutanların oynadığı bir reklam başlamıştı. Aynı anda, sesi sonuna kadar kısılmış dâhilî anons duyuldu.

"Işıkların söndürülme saati gelmiştir. Lütfen yardımcı olalım. Işıkların söndürülme saati gelmiştir..."

Biri heyecanla konuşmuştu.

"Ben bu maymunu seviyorum."

Başka biri karşı çıktı.

"Orangutanlar maymun değil insanımsıdır."

"Çok seviyorum! Şu gözlere bak, ağlamaktan şişmiş gibi."

"Sana benziyorlar."

"Ne güzel suratı var."

Daha önceki inleme sesi yeniden yükselmeye başlamıştı. Sigara odasının yanında tuvalet, onun yanında duş odası, duş odasıyla en sondaki acil çıkış kapısının arasında da yaşlı adamın duvara yaslı yatağı vardı. Koridorun sonunda hemşirelerin odası olduğu düşünülürse adamın kötü muameleye maruz kaldığı söylenemezdi. Boğazından ıslığa benzer sesler çıkıyor, yaşlı adamın iniltisi gitgide bir yakarış hâlini alıyordu. Kalkıp tek dizini tuttu ve aniden bacaklarını ikiye ayırdı. Pörsümüş patlıcana benzeyen simsiyah penisi aşağı doğru sarkarak çarşafa değiyordu.

"Şu adam için bir şeyler yapamazlar mı?"

Farkına varmadan hemen sitemkâr bir tavra bürünmüştüm.

"Yapılabilecek bir şey olsa yaparlardı." diye birileri geveledi.

Deminki hemşirelerden biri arka taraftaki tedavi odasından çıkarak adamın yanına gelmişti. Çok iyi İngilizce konuşan şu spikere benziyordu, güzel bacakları vardı. Yaşlı adamın bacaklarını kapatarak battaniyeyle sardı. Solunum kasları acıyla inip kalkan adamın göğsünü nazikçe ovuyordu.

"Biraz dayanman lazım. Bu yüzden sana öğlen uyumamalısın demiyor muyuz? Bak herkes uyumaya çalışıyor, rahatsız edersen olmaz. Hah şimdi biraz rahatladın değil mi? Hemşire odası hemen şuracıkta. Merak etme bir şey olursa hemen geliriz..."

Adamın nefes alış verişleri hızla düzelmişti. Ben hiç kimseye bu şekilde muhtaç olmamıştım. Hemşirenin kendini adamışçasına sergilediği hareketler, üzerimde baş dönmesine benzer bir etki bırakmıştı.

"Herhâlde biraz da psikolojik; bakın, rahatlamış görünüyor."

Kimsecikler sanki benimle aynı fikirde değildi. Boyunluklu dev, olduğu yerden yavaş yavaş doğruldu.

"O zaman balık şeklindekilerden mi alıyoruz?"

"Karar vermiştik ya!"

Jomon Adamı blöf yapmaya çalıştı.

"İstediğinizi yapın!"

Kızıl bereli, tekerlekli sandalyesinin brandasına gömüldü.

Boyunluklu kaçış ustası ayağa kalktı. Sadece boyunun uzunluğu bile etrafa korku salmasına yetiyordu. Bu kadar göze batan bir adam kaçma sanatında nasıl başarılı olabilirdi ki? Televizyon kumandasını masaya fırlattıktan sonra, iç içe geçirdiği parmaklarını kütletti. Belini esnetiyor, ayak parmakları üzerinde doğruluyordu.

Boyunluklu dev, uyurgezerlere benzer hareketlerle tam odadan dışarıya adımını atacakken, onun kaçışını engellemek istercesine, yaşlı adamın nöbetleri tekrar başlamıştı. Solunumun durmasına ramak kalmış gibi, art arda kasılmalar, akabinde kramplar geçiriyordu.

"Son nefesini veriyor olmasın?"

"Dur daha, o kadar kolay değil."

Tekerlekli sandalyedeki adam bastonuyla, küçük bir davul çalarmışçasına ritim tutturmaya başladı.

"Tam tam tam, tamtam tam tam tam tama tam..."

İkinci hemşire, kauçuk ayakkabılarıyla tedavi odasından koşarak geldi. O da birini andırıyordu. Sağ gözünün altında siyah bir ben vardı. Ağzı, kurutulmuş erik ekşisi emermiş gibi büzülmüştü... Kimdi kimdi? Hah, şu popüler Japon halk müziği şarkıcısına benziyordu.

Dev bir insan gölgesi yanımdan süzülerek geçti. Başı eğik hâlde, hemşireyi hemen arkasından takip ediyordu. Duş odasının kapısından içeri süzülüp gitmişti. Tam bir profesyonel. Tamamen doğal, kimsenin dikkatini çekmeden hareket ediyordu. Normalde göze çarpacak olan tarzını kendi avantajına kullanabilecek bir teknik geliştirmişti ve o tekniği ustalıkla kullanarak hareket ediyordu. 20-30 dakika geçince balık şekilli çöreklerime

kavuşabilecek miydim acaba? Ağzım öyle sulanıyordu ki, dilimin kökünden kavrulduğunu hissedebiliyordum.

Gözünün altında beni olan hemşirenin hareketleri harika bir akıcılık hissi yayıyordu. Sanki önceden planlanmış gibi yaşlı adamın nabzını ustalıkla ölçmüştü; küçük el feneriyle göz bebeklerini kontrol ettikten sonra, yatağın altından çekip çıkarttığı motoru aspirasyon cihazına bağladı.

Ağzından soktuğu tüp adamın soluk borusundaki balgamları emerek temizledi. Sifon tipi kahve makinesi gibi fokurdama sesleri çıkarıyordu. Adamın soluk alıp verişi ânında rahatlamıştı.

"Daha iyi misin? Sırtını da bir silelim mi?"

Yaşlı adam, hemşirenin kulağının dibinde hırlayarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ne söylediğini çıkartamıyordum ama belli ki hemşire anlamıştı.

"Merak etme, kimsenin sana kızdığı falan yok. Bak, herkes nasıl da gülümsüyor."

Cebinden çıkardığı tarağıyla adamın sigara dumanı gibi gözüken bir tutam saçını tararken "Bir saniye bekle," dedi.

Yastığın kenarından aldığı yüz havlusuyla duş odasına yöneldi. Ne kadar profesyonel olursa olsun, boyunluklu dev içeri gireli daha birkaç dakika bile olmamıştı. İşler sarpa saracaktı. Etrafıma bakınca herkesin suratındaki heyecanı ve karmaşayı görebiliyordum.

Ne var ki, hiçbir rezalet yaşanmamıştı. Odadan çıkan hemşire, kaynar suda yeni yıkanmış, iki ucundan tuttuğu havluyu sıkarak sıcaklığını ayarlıyordu. Dikkatlice yaşlı adamı yerinde doğrultup önce havluyla göğsünü ıslatıp sonra da sırtını beline kadar siliyordu. Hafifçe, kendinden emin bir şekilde, adamın tepkilerine de bakarak hareketlerini ayarlıyordu.

Aniden gözlerim dolmuştu. Neden olduğunu açıklamak zor. Böylesine inanılmayacak bir adanmışlığın gerçek hayatta var

oluşunun verdiği şaşkınlıktan olabilir. Ya da gözlerimle görene kadar inanamamanın verdiği, kendi bayağılığım karşısında duyduğum utanç. Belki de bu türden bir özveride insanın kalbini ezip gözyaşına dönüştüren bir şeyler vardır...

Yaşlı adam uykuya dalmıştı.

"Baksana sen, yaprakları koparmayı bırakır mısın?"

Ahşaptan oyulmuş bebek gibi sağlam görünen bir doktor yanımda dikildi. Sakin görünüşlüydü ama duygularını bir yerde bırakıp gelmiş kadar dümdüzdü.

"Onu oraya herkesi sakinleştirsin diye koyduk."

Uyardığı kişi bendim. Farkına varmadan, sigara odasının köşesindeki plastik süs bitkisinin yapraklarına tırnaklarımı geçirip duruyordum.

"Özür dilerim. Bitki gerçek mi yoksa plastik mi diye bakmak istemiştim..."

"Bu bir özür sayılmaz."

"Haklısınız."

Dışarıda ikinci kez yıldırım gürledi. Oldukça yakınlara düşmüş olmalıydı. Televizyonun görüntüsü dalgalanmış, ışıklar gidip gelmişti ama elektrik kesintisi olmamıştı. Aniden esen rüzgâr, çatının üzerinde dev bir topaç dönüyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

Yaşlı adam tekrar inlemeye başladı. Gözünün altında beni olan hemşire, en ufak bir bıkkınlık göstermeden aspirasyon cihazını hazırlamaya başladı.

"Hocam, bu yıldırımlar..."

Kızıl bereli geveleyerek, "Kokuyorlar değil mi, biraz da balık gibi, hani döle benzer bir koku..."

"Hava negatif iyonlarla dolu."

"Negatif iyonlar afrodizyak etkisi yapar mı?"

"Hiç öyle bir şey duymadım."

Aspirasyon cihazının motoru dönmeye başlamıştı. Tıkalı su borularının boşalmasına benzer sesler çıkıyordu.

Tam gitmeye yeltenen doktoru birden seslenip durdurdum.

"Şu adamın nesi var?"

"Niye sordun?"

"İyileşme şansı var mı?"

"Bunlar hastaların soracağı sorular değil."

Aslında sorumdan öyle fazla rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hastalara uygun sorular olmadığını bilmeme rağmen devam ettim.

"Ölmeme ihtimali var mı?"

"Boşversene!" Jomon Adamı dirseğimden tutup salladı.

"Şu inleme sesinden bahsediyorsan..." Doktor başını sallayıp, sakince devam etti.

"Hepinizin o seslerden rahatsız olduğunu ben de biliyorum ama bunların geçirdiği hastalığın vahametiyle bir ilgisi yok. Herhâlde küçüklüğünden beri aşırı derecede korkak. Paranoyak eğilimleri de var gibi. Öyle inlemesinin sebebi de sürekli birilerinin kendisine saldıracağından korkması."

"Ondan iyi bekçi köpeği olurmuş."

Jomon Adamı'nın sözlerine kimse gülmemişti.

"Bu tür hastalara dingin ölüm uygulanmıyor mu?"

"Ötanazi mi demek istiyorsun?"

"Nesi farklı ki?"

"O yaşlı adam sana insan gibi görünmüyor mu?"

"Görünüyor."

"Sen kendin, o yaşlı adamdan daha dingin ve huzurlu olduğunu iddia edebilir misin?"

"Ama belli ki çok acı çekiyor..."

Fakat yaşlı adam çoktan uykuya dalmıştı. Hemşire adamın ayak parmaklarına tek tek masaj yapıyordu. Dişsiz ağzı hafifçe

aralanmış adam korkunçtu, ama gülümseyerek rüyalara dalmıştı.

Doktor sevecen bir şekilde "Bitkiye zarar vermeyin tamam mı?" dedikten sonra uzaklaştı.

"Kolay gelsin." Doktor hemşireye seslendikten sonra bana doğru dönerek çabucak, "Benim bahsettiğim sonuçta dingin ölümdü. Ötanazi denen şey tıbbın alanına girmiyor. O bir tür cinayet."

Doktorun ardından hemşire de ortalıktan kayboldu. Bir süre devam eden sessizlik... İnsanın inlemesinin yanında dışarıdaki fırtına bile çok sakin kalıyordu. Televizyonla kimse ilgilenmiyordu. Hava durumu bitince bir sağlık içeceğinin reklamı başlamıştı. Jomon Adamı üçüncü sigarasını yakıyordu. Çenesindeki yumruyu hesaba katmazsak herkesten daha sağlıklı görünen, o âna kadar hiç ağzını açmamış genç bir adam kısık sesiyle konuşmaya başladı.

"Biraz önce doktorun söyledikleri birçok anlama çekilebilir... Ama açıkçası ben artık sabredemiyorum. Uzun süre bir rugby kulübünde oynuyordum ve evet, ölmek istemiyorum. Bu hastaneye yattığımdan beri iyileşeceğim yerde daha da kötü oldum. Geceleri bir gıdım bile uyuyamıyoruz. Dingin ölüm yapılamıyorsa geriye bir tek ötanazi seçeneği kalmıyor mu? Şuradaki adamın hiç yaşama şansı yok ama onu hayatta tutarak daha fazla acı çektiriyorlar."

"Doktor öyle bir şey söylemedi ki. Ötanaziyi polisler uygular dedi."

Kızıl bereli, tekerlekli sandalyesine oturmuş bastonunun ucuyla yere vurarak, "İntihara yardım, birlikte intihara zorlama, parayla adam öldürtme. Bunların hepsi polislik, adli vakalardır. Ne yani siz öyle düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

Boğazım kurumuştu. Çenemdeki buz torbasından bir parça buz alıp ağzıma attım. Serin, ferah bir kararlılık hissi çenemden kaşlarımın arasına doğru yayılıyordu.

"Japon Ötanazi Kulübü Kuruluş Hazırlık Toplantıları'nı hiç duydunuz mu? Aslına bakarsanız, toplantıları yöneten kişi tanıdığımız biri."

"Yeter, kes artık!" Jomon Adamı sert çıkmıştı. Kimse karşı koymuyordu.

Duş odasının kapısı açıldı. Boyunluklu dev, yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle dışarı çıkmıştı. Kütlesiz, sadece hacmi olan, duman ya da balon gibi bir yumuşaklığa sahipti. Elindeki ince tahta kutuyu bize doğru gösteriyordu. Tam ben teşekkür edecekken, dev nazikçe teşekkür etti. Şaşırmamak gerek, böylesine bir getir götür işi için 1000 yen fena para sayılmazdı.

Bir kahve alıp, balık şeklindeki çöreklerin olduğu kutuyla yatağa döndüm. Bir düzine çöreğin içinden söz verdiğim gibi iki tanesini çıkarıp kutunun kapağına koyarak Jomon Adamı'na verdim.

"Yemeye kuyruğundan başlamalısın, en önemli yeri kuyruktur."

Hiç de fena değildi. Zaten eskiden beri tatlı fasulyeyi severim. Ama seçme şansım olsaydı, içinde kırık fasulye parçaları olanları bu püreye tercih ederdim. Acaba ay çöreğinden mi isteseydim.

İkinci çöreği kuyruğundan başlayıp bitirdiğim sırada, koridordaki yaşlı adamın uzaktan ulumaya benzer acı dolu inlemesi başlamıştı. Bu sadece paranoya kaynaklı olabilir mi? Daha çok fiziksel acının ruhsal acıya dönüşmesine benziyordu.

Çenesinde yumru şeklinde tümör olan genç bir öğrenci endişeli endişeli bakarak geldi.

"Kusura bakmayın yemek yerken rahatsız ediyorum. Ben artık dayanamayacağım. Ötanazi kulübüne haber verir misiniz? Rahatsızlık vermesi bir yana artık bakmaya bile tahammül edemiyorum. Hem artık bu bir cinayet sayılmayacak. Zaten ölü olan birisini yeniden öldürmek olacak. Yanlış mıyım?"

"Riskli, çok riskli..."

Jomon Adamı, balık çöreğinin kuyruğundan ısırarak bir delik açmıştı, içinden çıkan fasulyeyi emerken, fok balığı gibi belinin altı sallanıyordu. Öğrenci, fikrini savunmaya başladı.

"İdealizmi bir kenara bırakıp, pratik olarak düşündüğümüzde ötanazi aslında hümanist bir çözüm değil midir? Amerika'da Yüce Mahkeme daha yeni, bir maymun için ötanazi uygulanmasını yasaya uygun bulmuşken..."

"İnsanla maymun aynı şey mi yahu!"

"Eğer çenemdeki tümörün kötü huylu olduğu ortaya çıkarsa ben hiç düşünmeden ötanaziyi tercih ederim. Bana sorarsanız, öyle berbat bir durumda olmak yaşamaktan sayılmaz."

Peki, bence hangisi doğruydu? Bacaklarımdaki *turp filizlerinin*, tedavisi olmayan bir hastalık olduğu ortaya çıkarsa, ötanaziyi seçebilir miydim? *Turp filizlerini* tamamen yok edemeyecek olsam bile üzerlerini çorap gibi bir şeyle kapatıp saklayabilirim belki. Ama ya vücudumun diğer kısımları da tohumluk hâline gelirse ne yapacaktım? Filizler gözüme, burnuma, kulaklarıma, ağzıma yayılıp sonra sidik borumdan, anüsümden vücudumun içine kadar girip beni sonunda yuvarlak su yosunu gibi koca bir bitkiye dönüştürürse? O zaman tek çare ötanazi olmaz mıydı? Aslına bakılırsa intihar, temel insan haklarından biri olarak kabul edilmeliydi.

Koridordan aralıklarla gelen çığlıklar yoğunlaşmaya başladı. Titriyor, duraklıyor ve uzaklaşan bir siren sesi gibi yok oluyordu. Sonunda aspirasyon cihazının motoru çalışmaya başlamıştı.

"Ben artık dayanamıyorum. Hem hastaya yazık oluyor hem de hemşireye. Tedavi denen şey, insanı insanlığına geri kavuşturmak için yapılır. Sen ne diyorsun?"

"Benim yapabileceğim bir şey yok..."

Jomon Adamı, balık çöreğinin fasulyesini emip bitirmiş, hamurlu kısmını da ağzına doldurmuştu.

"Tamam, bir telefon edeceğim senin için."

Yuvarlak su yosununa dönüşmüş şekilde kendimi kafamda canlandırarak "Ama sonuçlarından ben mesul değilim." demiştim. Bir kere duyduğum ismi ve telefon numarasını asla unutmamak gibi bir özelliğim vardı. Böyle durumlarda hafıza insana bir sorumluluk yüklüyor. Beş tane balık çöreğini de yanıma alıp sigara odasına döndüğümde, tavan, sigara dumanlarından maviye dönmüş gibi görünüyordu.

"Telefon kartı lazımsa benimkinde hâlâ 22 konuşmalık kontör var." Öğrenci, gömleğinin cebinden kartı çıkardı.

Yaşlı adamın uyuyup, hemşirenin de odasına çekildiğini kontrol eder etmez, telefonun tuşlarına basmaya başladım. Çalıyordu. Üçüncü çalışta telefon açılmıştı. Bir erkek sesiydi. Rahatlamıştım. Karşımdakinin telefona çıkmasına mâni olacak bir durum yoktu demek ki.

"Killer Bey? Beni tanıdınız mı? Her şey için teşekkür ederim. Hastaneye giriş için ön ödemeyi bile halletmişsiniz. İlk gittiğim klinikten kredi kartım gelir gelmez..."

Killer uzun uzun mazeretlerini sıralamaya başlamıştı. Anlaşılabilir şeydi. Çıkan çenemi tedavi etme şekli o kadar kötü olmasa şu anda hastanede olmayacaktım. Sigara odasındaki tüm hastalar patlamaya hazır bir beklenti içerisine girmiş, ahizeye gözlerini dikmişlerdi. Ötanazi konusuna nasıl girmeliydim? Bundan bahsetmek bile suç teşkil etmez miydi?

"O kız nasıl?"

Meğerse bu gece de kan almaya çıkmış. İnanılmaz bir işine bağlılık. Fakat bu gece çıktığı saha öylesine verimliymiş ki dışarı çıkmadan önce göz farı bile sürmüş. Killer onun bu tutumundan rahatsız olmamış mıydı? Killer hiç mi rahatsız olmadın be oğlum. Ben olsam canım sıkılırdı.

"Ara sıra soru sormamda sakınca var mı? Mesela, şu camdan kapıya asılı ilanların arasında hani şey vardı, Ötanazi...

Ötanazi Derneği Kuruluş Birliği... İşte onlar hakkında bir şey soracaktım."

Cevap vermekten biraz çekiniyor gibiydi. Ayrıntıları anlatmaya girişince, sertçe beni susturdu. Ayrıntılara girmeyecekti. Suç ortağı olmak istemiyordu. Tek isteği duruma göre en uygun mükemmel suç tekniğini öğretmekti. Tek şartı vardı: Kurban hayata fazla bağlanmış olmamalıydı...

"O noktayı yüzde yüz garanti edebilirim. Zaten zor nefes alıp veriyor. İnleyip duruyor."

Telefon konuşmasına kulak kabartanlar, konuşmanın normal seyrinde gittiğini fark etmiş, her birinin heyecan durumunda küçük dalgalanmalar ortaya çıkmaya başlamıştı. Beklenti... korku... şaşırma... merak...

"Tabii ki işin ahlaki sorumluluğunu üstlenmeyi de sizden rica edecek değilim. Biliyorum. Bu adamın ölümüne kesinlikle kimse üzülmeyecek. Şu anda, yaklaşık on kişi telefonun etrafında toplanmış bulunuyor. Biri bile karşı çıksa bu konuşmayı yapamazdım. Zaten benim de maceraya atılmak gibi bir niyetim yok. Sorun yok. Yaşını tam bilmiyorum ama 80 civarında olmalı. Suratına hurma kâğıdı yapıştırılmış gibi mi desem, kırışıklıktan ziyade... Hurma kâğıdının ne olduğunu bilmiyor musun? Evet evet, sofistike bir mumya gibi... Kalbinde mi sorun var, karaciğerinde mi sorun var bilmiyorum; kanser de olabilir..."

Cevabı kısaydı. Bu tür kurbanlar halledilmesi en kolay olanlardanmış. Yalnız, kuruluş toplantılarını resmî bir organizasyona dönüştürmek için gerekli masrafların paylaşılmasını istiyordu. Ayrıca, kullanılacak ilaçların ücreti, ötanaziyi uygulayacak kişinin imzası ve mührü ya da parmak izi gerekliydi.

"Yani toplam ne kadar tutar?"

İş birliği yapacağı için 10.000 yen, ilaç masrafları için 10.000, toplam 20.000 yenmiş. Kulağa hem pahalı hem de ucuz geliyordu.

Herhâlde o kadar da pahalı değildi. Daha kimseden bir şey istemediğim hâlde 1000 yenlik banknotlar kaşla göz arasında masaya yığılmıştı.

"Kırmızı bir mini-vanla beş dakika içinde ilaçları arka kapıya getireceğini söyledi."

Masanın üstündeki paraları sayan tekerlekli sandalyedeki, kendinden memnun, parmağını şıklattı.

"23.000 yen... İlaçların alımını uzmanına bırakırsak..."

Çekip aldığı 1.000 yeni boyunluklu deve uzattı.

"Geriye kalan 2.000 yeni ne yapacağız peki?"

"Onu suçu işleyecek kişiye vereceğiz. Ne tür bir ilaç olduğunu bilmiyorum ama her hâlükârda birinin ilaçları yaşlı adama içirmesi lazım."

"İçmesi kolay ilaçlarmış. Pirinç şurubu gibi. Kurtboğanın kökünden üretilip..."

Köşeden bir ses gelmişti.

"Şu son zamanlarda iyice moda olan şey değil mi? Öyle bir şey hemen anlaşılmaz mı ki?"

"Kimse şüphelenmezse adli otopsi falan da yapılmaz."

Pek karışmak istemiyordum ama suspus da duramazdım.

"Ölüm sebebi zehirlenme değil, nefessizlikten boğulma olacak. Kurtboğan kökü önce kasları uyuşturacak. Ondan sonra bir şey yokmuş gibi ağzını ve burnunu ıslak bir bezle kapatacağız. Böylelikle ses çıkarmadan ölüp gidiyormuş."

"Kim yapacak peki?" Jomon Adamı, kavgaya hazır bir tutumla, tek tek herkesin gözlerine bakıyordu.

"Tabii ki kura çekeceğiz. Herkes payına düşen yardım parasını verdi."

Öğrencinin sesi iyice çatallaşmıştı.

Saçları kazılı, güneş gözlüğü takmış, kimonolu bir adam tükürükler saçarak konuştu.

"Birisi kornaya bastı."

"Gidip bakayım."

Boyunluklu dev, duman gibi yumuşak ve hafifçe yerinden kalktı.

"Ölmek istemezdim." diye bir yerde, biri iç çekti.

Öğrenci duvardaki takvimden bir yaprak kopardı (ayın bitimine 3 gün kalmıştı) ve kura hazırlıklarına başladı. Kaderi tayin edecek kâğıt parçalarına okuyup üflüyordu.

Altıncı balık şeklindeki çöreği yavaşça ısırıyordum. Şöyle olmuş bir domates yiyesim vardı.

Gergin bir bekleyişten sonra, nihayet açılan duş odasının kapısından, boyunluklu dev geri gelmişti. 35 milimetrelik film boyutunda, naylona sarılmış bir kutuyu uzattı.

"Adam yabancıya benziyordu ama Japoncası çok iyiydi. Melez mi?"

"Amerikalı."

"İşe bak sen. Yarın sana geçmiş olsuna gelecekmiş."

"Haydi, kura vakti." diyen öğrenci, göğsünü ileri doğru germiş, etrafındakileri süzüyordu.

"Ben katılmayacağım." diyen boyunluklu dev, bir şey yokmuş gibi odasına doğru dönmeye kalkışmıştı.

"Ama bu kura, işlemi kimin yapacağını belirleyecek!"

"Benden pas!"

Kimsenin söylemeye cesaret dahi edemediği o iki kelime. Cesaret miydi yoksa bir vurdumduymazlık mıydı?

Aniden herkes doğrulup sanki kendileriyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi yataklarına dönmeye başladı.

"Yapacak bir şey yok."

Jomon Adamı öğrencinin omzuna elini koymuştu. Sonra da masanın üstündeki küçük şişeyi, mahzun mahzun duran öğrencinin eline tutuşturdu.

"Haydi bakalım, oyalanma. Kimse bakmıyor, şimdi tam zamanı. El bezi, adamın yatak parmaklıklarının tam üstünde asılı duruyor."

"Ne kurnazsınız hepiniz."

"İlaç hemen etkisini gösteriyormuş. İçirir içirmez bezle ağzını tıkayabilirsin."

"İkiniz de acımasızsınız."

Ağlamaya başlayan öğrenciyi orada bırakıp, Jomon Adamı ile yataklarımıza döndük. On beş dakika sonra öğrenci yatağın ucuna gelmişti.

"Bitti mi?"

İç çeke çeke ağlıyordu. Çörek kutusunu olduğu gibi ona uzattım. Sonunda ağlamayı kesmişti. Balık şekilli çöreğinin kuyruğuna dişlerini geçirip "Bayağı tatlıymış..." dedi.

Şiddetli rüzgâr... Rüzgârın içinde başka bir rüzgârın sesi... Şüphesiz bir festival kalabalığıydı.

7. Bölüm

"Çocuk Hırsızı"

"Eskiden çocuk hırsızı
Çocukları arardı
Şimdi ise çocuklar
Arıyorlar çocuk hırsızını"

Vahşi bir rüzgâr. Kuzeydoğudan gelip hastane binasına neredeyse doğrudan vuruyordu. Farklı hızlardaki atmosfer akımlarının, gökyüzünün yukarısında birbirlerine sürtünme sesleri... Yerdeki girinti çıkıntılardan gelen seslerle yapılan bir müziği çalmakta olan bir gramofon... Yoğun bilgilerle pişmekte olan bir tas yahni... İşitme duyumu hassas bir analizör gibi kullanıp sesleri birbirinden ayırt etmeye çalışıyordum.

Beni cezbetmeye çalışan sesler... Davetkâr sesler...

Tren istasyonundan gelen bir anonsu muydu? Trenlerin geliş-gidişini haber veren ucuz hoparlörlerin cızırtıları... Ama birisi daha önce bahsetmemiş miydi? Tabii ya, yanımdaki Jomon Adamı bahsetmişti. Bu yakınlarda istasyon yoktu. Ne tarla ne de köy vardı. Birkaç biçimsiz çam ağacı sayesinde ayakta duran, kum taşından bir tepe vardı o kadar. Kuzeydoğu rüzgârı deniz tarafından esip, deniz kabuklarından sesler çıkararak tepeyi aşıyordu.

Vazgeçemezdim. Yataktan kalkıp cam kenarına gittim. Panjurların arasına parmağımı sokup dışarı baktım. Dışarısı mürekkep siyahıydı. Değil istasyonun, bir sokak lambasının bile görülemeyeceği kadar karanlıktı.

Yine de özlemle bakmaya devam ettim. Işık parçaları uçuşmaya başladı. Bir illüzyon olmalıydı. Hayaletlerin yüzde doksanı karanlıktaki sedir ağaçlarıdır demezler mi zaten?

Hastane binasının saçaklarının altından gelip tüm binaya yayılan garip bir ses vardı.

"Kabul Edilen Adaklar Otoparkı'ndan bildirilir! Otopark kapanmıştır. Anakonda Bodhisattva'ya bağış masası birazdan kapanacaktır. Lütfen acele edin! Lütfen acele edin!"

Nezle olmuş maymunlar korosunun çığlıkları eşlik ediyordu.

"İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin"

Küçük bir ipucuydu. İşe bakılırsa Sai Deresi'yle bu hastane tamamen alakasız değildi. Her şey her şeyle iç içe geçmiş ve bağlantılıydı. İçimde, eğer bir yerlere gidersem derenin cüce cinlerine de rastlayacağıma dair bir his vardı. En çok aklımı kurcalayansa kirli, ona büyük gelen fanilasıyla şu küçük kızdı. Nedense ona dokunduğuma dair hiçbir anım yok. Dokunmak istiyorum. Parmaklarımla derisinin gerginliğini hissetmek istiyorum.

"Ne oldu uyuyamıyor musun?"

Yatak perdesinin aralığından Jomon Adamı bir gözüyle bana bakıyordu.

"Merak ediyorum."

"Kurtboğan içen yaşlı adamı mı? Endişeye gerek yok. Sen uyuduğun sırada tek bir ses bile çıkarmadan huzur içinde öldü. İmrenilecek derecede başarılı bir ötanazi."

"Ben uyuyor muydum?"

"Şarkı söylüyordun."

"Nasıl bir şarkı?"

"Hayaletin uykuda sayıklamasına benzer bir şeydi."

Jomon Adamı'nın yatak perdesini tutup bir anda çekip açtım. Kötü bir niyetim yoktu. Sadece biraz yalnız hissediyordum

ve yatağının köşesindeki bir yere oturmak istemiştim. Beklenmedik ölçüde saldırgan bir tepki verdi. Hırlayarak beni ittirmişti.

"Seni geri zekâlı. Açmadan önce bir ses versene!"

Sabahlığının eteklerini beline kadar sıvamış, belinin alt kısmı açık, bağdaş kurmuş şekilde oturuyordu. Sert kıl yumakları, kaval kemiklerinden baldırlarına çıkıyor, cinsel organını çevreliyor, göbeğine doğru uzanıp oradan da göğüs bölgesine kadar tırmanıyordu. İlgimi daha çok çeken ise dizlerinin etrafına serpiştirilmiş porno fotoğraflarıydı. Fotoğraflara rağmen, Jomon Adamı'nın penisi kasık kıllarına gömülmüş hâlde, hurda demir parçaları gibi parlıyor, hiçbir sertleşme ibaresi göstermiyordu. Herhâlde fotoğraflarla işi bitmişti.

"Kusura bakma."

"Seni pislik. Beni utandırdın."

Aniden sesini alçaltmıştı.

"İktidarsızım ben..."

Hiç beklemediğim bu itiraf karşısında zar zor bir yanıt verebildim.

"Belki model olarak kızını kullandığın içindir. İnsanların, ensest ilişkilere karşı içgüdüsel bir tiksinme duyduğunu söylerler..."

"İktidarsızım dedim ya, pislik herif..."

Jomon Adamı sıktığı dişleri arasından inlemişti. Sabahlığının paçalarıyla bacak arasını örttü. Fotoğrafları toparlıyordu.

"Beni küçümsüyorsun öyle değil mi?"

"Küçümsemek mi? Yok öyle bir şey. Dışarıdan bakıldığında gayet normal görünüyorsun."

"Dalga geçme. Biraz kendini başkalarının yerine koymayı denesene. Acınası bir hâl. Çıplak kadınlara bakıp bir şey hissetmemek... Hiçbir şey hissetmediğim için bakmak da istemiyorum. Ama haftalık dergilerin bile kapakları çıplak kadınlarla dolu. Bakınca sanki nezle olmuş gibi hissediyorum."

"Ne güzel işte, rahatsın. Hatta sana özeniyorum. Mesela ben acaba seks manyağı mıyım diye hep endişe ediyorum... Naylon çoraplar, kiraz yaprağına sarılı hafifçe ezilmiş pirinç tatlıları... Her şeyden ama her şeyden tahrik oluyorum."

"Oh lükse bak! Ben ciddi ciddi ameliyat olmayı düşünüyorum."

"Durum o kadar ciddi mi?"

"Evet, çok üzücü."

Jomon Adamı, on küsur polaroid fotoğrafı üst üste dizip, iskambil destesiyle oynar tarzda hareketlerle önüme uzattı. En üstte aşırı müstehcen bir tanesi duruyordu. Tabii belki de sadece bana müstehcen geliyordur. Aslında en baştan beri gözümün kaldığı fotoğraf buydu ama aklımdan geçenleri okumasından çekinip almamıştım. Fotoğrafta erkek partner yoktu. Sadece kafası gözükmeyen bir kız. Dizlerinden birini hafifçe kaldırmış. Kaburga kemikleri göğüslerinin arasından seçiliyordu. Fotoğraftan taşacak gibi duran dolgun kalçalardaki etler sanki yanı başınızdaymış, gerçekmiş hissi veriyordu. Sol kalçasının eklem yerinde küçük, pembe bir doğum izi vardı. Sado Adası şeklindeydi. Kasığındaki bir tutam kıla doğru uzanan iki parmak. Kurutulmuş mantara tıpatıp benzeyen vajinasının iç dudaklarının uçları görünüyordu. Kalbim bir an için duracak gibi oldu sonra da jöle gibi titredi.

"Alsana."

Cebimde 1.000 yenlik bir banknot ve birkaç bozukluktan başka bir şey kalmamıştı. Bu 1.000 yeni öyle kolay kolay elden çıkarmamalıydım. Ama istediğim şey de belliydi. Basit bir müstehcenliği aşan, güçlü bir çağrı hissediyordum.

"Değiş tokuş yapamaz mıyız?"

"Değiş tokuş mu?"

"Daha önce aldığımı geri veririm."

Nefesimi tutup tepkisini ölçmeye çalıştım. Ne olursa olsun o fotoğrafı istiyordum.

"Tamam hadi, bu seferlik olsun."

Hızla cebimdeki ilk fotoğrafı çıkartıp, destenin en üstündeki fotoğrafla değiştirdim.

"El çabukluğu ha?"

"Korkunç bir fotoğraf... Gerçekten de kızın mı?"

"Cep harçlığı için yapıyor. Resim başına 1.000 yen."

"Böyle şeyler yaptığın için iktidarsızsın."

"İstersen hepsini al. Ben de severek yapmıyordum zaten. Hadi durma al hepsini..."

Söylediğine pek inanmamıştım ama fikrini değiştirmeden hepsini alsam iyi olurdu. Fotoğrafları ikiye ayırıp pantolonumla, gömleğimin ceplerine koydum. Cebimden çıkardığım 1.000 yenlik banknotu biraz önce fotoğrafların durduğu yere koydum.

"Meteliksiz değil miydin?"

"Hayır ama bu binliği şu an kullanamam. Mutlaka almam gereken bir şey var."

"Neymiş?"

"Bilgi."

"Senden daha fazla tırtıklamaya niyetim yok ama..."

"Beni tanıştır. Boynunda boyunluk olan şu dev gibi adamla... Biraz önce balıklı çörekleri almaya giden."

"Neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Kapılar kapandıktan sonraki çıkışı..."

"Kâğıt mendil ya da tükenmez kalem falan lazımsa..."

"Biraz dışarı çıkmak istiyorum."

"Kaçmaya mı niyetlendin?"

"Söz, geri döneceğim."

"Söz mü? Bana söz vermene falan gerek yok. Yandaki odada, 4 numaralı yatakta."

Kendimi bile şaşırtan bir çeviklikle 1.000 yeni olduğu yerden alıp cebime koymuştum. Jomon Adamı bir elini kulaklarının yanına götürüp, bir bebek gibi bana el salladıktan sonra sırt kaşıyıcıyla yatağının perdesini örttü.

Yatağıma dönüp, ayakkabılarımı aradım. Sol dirseğimin tam altına denk gelen yerde aşağıda bir yerde olmaları gerekiyordu. Bulamıyordum. Dizüstü çöküp yatağın altına baktım. Ayakkabılar sürünerek dışarı çıkıp gitmişti. Tek parmağını dudaklarına koyan öğrenci de ayakkabılarla beraber gitmişti. Pantolonumun paçalarından tutup ayakkabılarımı giydirmişti. Garip bir tipti. Yalvarmaya benzer, çarpık bir gülüşle tekrar parmağını sertçe dudağına bastırdı. Yürümeye başladığımda öğrenci de eğilerek arkamdan gelmeye başlamıştı.

Koridora çıkmıştık. Sigara odası dışında her şey siyah bir amber gibi karanlıktı. Tam karşımızdaki çapraz ışık hüzmesi hemşire odasından geliyordu.

Aniden arkamı dönerek, bir şey demesine fırsat vermeden yüz yüze geldim.

"Ne istiyorsun?"

"Ne olur beni de götürün."

"Nereye?"

"Kaçıyorsunuz öyle değil mi?"

"Biraz dışarıda hava alıp geleceğim o kadar."

"Ben bedavaya yaparım."

"Neyi?"

"Çıkış yolunu gösteririm."

"O zaman bana ne ihtiyacın var. Kendi başına kaçsana."

"Korkuyorum."

"Neyden?"

"Kocaman bir fare yuvası var. Örümcekler de var."

"O kadar mı?"

"Ben kalbimden rahatsızım, şok yaşamamam lazım."

"Sonra nereye gideceksin?"

"Bir yer yok, neresi olursa artık. Buradan nefret ediyorum. Hem ben cinayetten suçluyum, öyle değil mi?"

Cinayetten bahsetmek istemiyordum. Sadistik ruh hâlimden de yararlanıp biraz sert çıkmaya karar vermiştim. Cebimdeki pornografik fotoğrafları çıkarıp tek tek gösterdim.

"Aslında bunların peşindesin öyle değil mi? Bir tane mi? İki mi? Yoksa istemiyor musun?"

"İstiyorum."

Öğrencinin sesi titremişti. Açık yürekliliği bana geri adım attırdı.

"O zaman üç tanesini al hadi. Bu kıyağımı da unutma."

Tabii ki en çok hoşuma giden, kalçasında doğum izi olan o fotoğrafı kendime ayırmıştım.

"Teşekkürler. Bunların maliyeti bile 1.500 yen eder. Harika, daha sonra rahat rahat bakarım."

Mavi bir lambada acil çıkış kapısı yazıyordu.

Parmaklarımızın ucunda merdivenlerden indik. Öndeki öğrenciyi takip ediyordum. Kimseyle karşılaşmadık. Son merdivenin altından, prize takılı acil durum fenerini çekip aldım.

"Şuradaki yağ kazanının arkasındaki havalandırma yaz aylarında çalışmıyor. Ama o yüzden de içinde büyük fareler var. Kırmızı kuyruklarını görünce de ödüm kopuyor..."

Arka arkaya dizilmiş dört tane varil uzunluğunda bir tüneldi. Dürüst olmak gerekirse ben de farelerden pek hazzetmem. Ama zayıf tarafımı göstermek istemiyordum. Acil durum fenerinin düğmesine basıp tüneli aydınlattım. Sert tünel duvarlarına çarpmış küreklerin izleri. Madenî yağ parıltıları. Fareler gibi hassas hayvanların böyle bir yere yuva yapacaklarını hiç sanmıyorum.

"Gidiyorum."

Öğrenci kemerimden yakaladı. Öne doğru eğilip, hiç durmadan hızla tünelin içinden geçtim. Birkaç kez dizlerim yere değdi. Tünelden ustaca geçmiştim. Öğrenciyse topuğundaki çiviler yüzünden sanki bir inşaat şantiyesinde koşarmışçasına gürültüler çıkarıyordu. Böyle sakar tiplerden nefret ediyorum.

Bir anda belden üstümü geri geri itecek kadar kuvvetli bir rüzgâr hissettim. Tünelden çıkar çıkmaz toprak zemine vardık.

Sanki bizim çıkmamızı bekleyen bir anons duyuldu.

"Kabul Edilen Adaklar Otoparkı'ndan bildirilir. Otopark kapanmıştır. Anakonda Bodhisattva'ya bağış masası birazdan kapanacaktır. Lütfen acele edin! Lütfen acele edin!"

"Sana da Anakonda Bodhisattva diye mi duyuluyor?"

"Anakonda mı? Hanako Bodhisattva demedi mi?"

"Yok artık..."

Fakat anons, hastane odasındaki pencereden duyduğumuz gibi rüzgârın estiği yönden gelmiyordu.

"Ama son zamanlarda Hanako'nun hayaleti sık sık görünüyormuş."

"Ses ne taraftan geliyor?"

"Batıdan, derenin ötesinden, hastane binasına paralel geliyor..."

Emin olmak için tekrar sordum.

"Rüzgârın estiği yönden gelmiyor değil mi?"

"Hayır."

Öğrencinin kendinden eminliğinden de cesaret alarak, hastane binasına paralel, batıya doğru yürümeye başladım.

"Bu rüzgâr biraz sülfür kokmuyor mu?"

"Öyle mi ki?

"Kesin sülfür bu."

"Otopark çoktan kapanmıştır."

"Sen istediğin yere gidebilirsin. Sana zorla peşimden gel demedim."

"Her hâlükârda köprüyü geçmek zorundayız."

Bir süre sessizce binanın yanından yürümüştük.

"Anakonda olduğuna eminim."

"Bir firmada falan mı çalışıyordunuz?"

"Eğer kovulmadıysam hâlâ çalışıyorum."

"Ne iş yapıyordunuz?"

"Kırtasiye malzemeleri işindeki bir firma için yeni ürünler geliştirmem gerekiyor."

"Ne gibi?"

"Kanguru defteri..."

"İlginç bir şeye benziyor."

"Neresi ilginç? Hiçbir neden yokken sırf ortama ayak uydurmak için fikir beyan edenlerden hiç hoşlanmam."

"Kanguruları sevmiyor musunuz?"

"Birbirlerinden ayırt edilebilmeleri için kimse bir yöntem geliştirmemiş. Şahsiyetlerinin olmadığı söyleniyor."

"Bir keresinde kanguru eti yemiştim. Adı 'Zıplayan Pirzola'ydı. Herhangi bir özelliği yoktu, tadı aynı tavuk budu gibiydi... Yani benim de şahsiyetsiz olduğumu söylüyorsun, kangurular gibi?"

"Nereden bileyim ben..."

Birden sesinin perdesi tizleşti.

"Artık sıradan biri değilim. Ben artık bir katilim."

"Unut artık şunu. Herkesin ortak kararıydı. Adamı öldürmek isteyen tek sen değildin."

"İnsanlar ne için yaşar?"

"Yaşadığı için yaşar, bir amaç falan olmadan."

"Öyle şey olmaz, bir anlamı olmalı."

"Anlamı olmasa da herkes yaşam sigortası yaptırıyor. Ölmek istemediğimiz için yaşıyoruz o kadar."

"Nefret ediyorum şu tip düşüncelerden..." Nefesi tıkanmıştı, ses çıkararak burnunu çekti.

"İnsan bir kere öldü mü ikinci kere ölemez."

"Herhâlde. Cehennemde intihar edebilseydin, öteki dünyanın varlığının bir anlamı kalmazdı."

"Böyle tatsız şakaları nereden buluyorsun."

"Mızmızlanmayı bırak artık."

"Ben bir katilim."

"Ayrıca o yaşlı adam ilk kez ölmedi. Sen suratına ıslak bezi örtmeden önce zaten cehenneme gitmişti."

"Ne kadar da canisin."

"Ben daha ölmediğim hâlde uzun zamandır cehennemde olduğumun farkındayım. Daha geçen gün az daha ölmüş annemle kavga edecektik..."

Tam hastane binasının duvarlarının bittiği yerde öğrenci duvarın dibine yığılıp, diz çöktü. Yüzünü avuçlarına gömüp ağlamaya başladı. Hıçkırarak ağlamaktan ziyade sesini bastırmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Hemen yakınımızda, bir kapının rüzgârdan menteşeleri gıcırdıyordu. İyi ki acil durum fenerini getirmişim. Bu karanlıkta, tel örgüler arasında kaybolan kapıyı hayatta bulamazdık.

"Ne olur, beni bir başıma burada bırakmayın."

Öğrenci ayağa fırladı.

"Boşa uğraşma. Rahatlayana kadar ağlasan iyi olur, nasıl olsa farklı yerlere gideceğiz."

"O zaman en azından otoparka kadar..."

Dar bir sulama oluğunun üstündeki köprüden geçip çift şeritli asfalt yola çıktık.

Arkamızda kalan hastane binasının pencerelerinden gelen ışık ile sol tarafımızda çok uzaklarda ve alçakta kalan şehirden gelen ışıklar dışında hiçbir aydınlık yoktu. Yolun diğer tarafın-

da, tam karşımızda demirden iki direk vardı. Aralarına bir zincir asılmıştı. Sağ tarafta cafcaflı maviden, lunaparklardaki kocaman telefon kulübelerine benzer bir kulübe duruyordu. En sonunda, Kabul Edilen Adaklar Otoparkı'na varmıştık galiba. Fakat oda karanlıktı. Herhangi bir insanın varlığına dair bir işaret de yoktu.

"Anakonda Boddhisattva'ya bağış masası kapanmış mıdır?"

Pek bir cevap beklemeden öğrenciye dönüp bakmıştım.

"Onun teyp kaydı olduğu çok açık. Saat başı kendiliğinden çalıyormuş."

"Peki ya 'İmdat Kulubü Korosu'?"

"Öyle bir şey duymadım... İçeri girip bakalım mı? Otoparktakilerin çoğu, terk edilmiş, hurdaya çıkmış arabalar. Hastaneye yatmak için gelenlerin arabaları. Zaten hasta ziyaretine gelen de pek yok. Hasta ölünce arabası da burada kalıyordur. Ama giriş tarafında hâlâ çalışan epey araba olduğunu duydum... Bir tane arayalım mı?"

"Hırsızlık olmaz mı?"

"Hurdacılar bile buradaki arabaları almıyormuş, çalarsak parktakilere de iyilik yapmış oluruz."

Aniden terk edilmiş arabaların arasından, bu ortama hiç de uymayan demirden bir şey bize doğru aksaya aksaya gelmeye başladı. Hiç şüphe yoktu. Yaklaşan benim yatağımdı. Öğrenci önce fark etmemişti. Bu rüzgârda, duymak için özel bir gayret göstermezseniz, tekerleklerin gıcırtısını işitmek herhâlde imkânsızdı. Fenerin ışığıyla yatağı aydınlatmamaya dikkat ederek öğrenciyi kışkırttım.

"Dertlendiğin zamanlar geceleri araba sürmek kadar rahatlatıcı bir tedavi yoktur. Hem terk edilmiş bir arabayı çalmak, bir cinayetle karşılaştırılırsa neredeyse suç bile sayılmaz. Şuradaki Toyota nasıl? Lastikleri de gıcır gıcır."

"Mavi arabalardan hoşlanmıyorum. Ama anahtarı üstündeyse o ayrı..."

Feneri öğrenciye verip, zinciri çözmesine yardımcı olmuştum. Dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

"Bu yoldan kuzeye doğru gidersen, tepede bir çamlık, orayı geçince de deniz varmış."

"Eskiden denize de girilebiliyormuş. Tek hatlı ray üstünde bir tren günde gidiş-dönüş üç sefer yapıyormuş."

"Rüzgâr geçmişin seslerini mi getirdi acaba?"

"Madem gece yarısı sürüşü yapacağız, bari şehre gidelim."

Öğrenci mavi Station Wagon'a bindiği anda, yatağım da yola tırmandı. Yatağa çıkıp, yüzüstü yattım. Başımı yastığa koyduğumda kendi kokumu hissediyordum. Ağlamak yerine hapşırdım. Öğrenci de artık peşimden gelmekten vazgeçmişti. Bir daha da ondan haber almadım. Marş motorundan gelen güçsüz ve kesik kesik seslerle yatak rüzgâra karşı hareket etmeye başladı. Rüzgârın kuvvetini kullanarak, ağırlığını azaltıyor gibiydi.

Rüzgâr kabarıyor, dalgalar hâlinde vuruyordu. Battaniyeyle suratımı kapamasam nefes alamayacaktım. Fakat varış noktasına yaklaştığımızdan emindim.

Hızı tam hissedemesem de, sanki rayların üstünde sallana sallana gidiyormuş gibi bir his vardı içimde. Kanala doğru giden yer altı tünelinde deli gibi hızla ilerlerken de aynı şeyi hissetmiştim. Makasta beklerken, yandaki raylardan minyatür bir lunapark treni geçti. Trende eğri gözlü bir kız mı vardı? Yoksa rüzgâra binip de beni çağıran sesler bu küçük kızdan mı geliyordu? Kafa karıştırıcıydı. En iyisi hepsine birer isim vermek olacaktı.

Eğri Göz A... Eğri Göz B... Eğri Göz C...

Açıklamaya bile gerek yok. Eğri Göz A, ilk başta görüp sonra yeniden karşılaştığım, üroloji kliniğindeki hemşire. Eğri Göz B minyatür trendeki biraz önce hatırladığım kız, Eğri Göz C de tabii ki Sai Deresi'nde şarkı söyleyen cüce cinlerden biri. Bir türlü gideremediğim bir şüphe vardı. Yoksa bu A, B, C aynı kişi miydi?

Yüzünü her gördüğümde farklı bir yaştaysa, her seferinde değişik görünüşü açıklanmış olur. Eğer buralarda B'yi görebilirsem, kalçasının iç kısmındaki kırmızı Sado Adası şeklindeki lekeyi mutlaka soracağım.

Hemen yakınlarda, bir zil çaldı. İllüzyon olmadığı açıktı. Ardından da bir istasyon anonsu duyuldu.

"Son tren istasyona girmek üzeredir. Lütfen beyaz çizgilerin arkasına geçip, bekleyin. Tehlikeli olduğundan lütfen beyaz çizgilerin arkasına geçip bekleyin."

Keskin bir düdük sesi... Yatak, tekerleri gıcırdayarak durdu. Başıma sardığım battaniyeyi çekip çıkardım. Aynı anda sanki kulaklarıma tıkaç tıkılmışçasına rüzgârın uğultusu kayboldu. Kulaklarım doğru işitiyordu. Yatak loş bir istasyon platformuna geldi. İstasyonun loşluğu, artık kullanılmayışından olmalıydı. Her yerden uğultu ve ayak sesleri geldiği hâlde kimsecikler yoktu. Kullanılmayan istasyon yerine hayalet istasyon demek daha doğruydu.

Platformun ortasında, sedirden plakalarla çevrili bir bekleme odası vardı. Kirli pencere camının arkasında, 40'lığa benzer çıplak bir ampulün tavandan sarktığını görebiliyordum. Aydınlığa en yakın şey buydu.

"Yetiştin."

Dili zar zor dönen, tatlı bir ses. A da, C de değildi. Bekleme odasının yarım açık penceresinin sürgüsü çekildi, eğri gözlü bir kız uzanıp el sallıyordu. Bu el sallamayı daha önce de görmüştüm, Eğri Göz B'ydi.

"Neye yetiştim?"

Yataktan inip, gömleğimin cebinden dışarı sarkan pornografik fotoları geriye ittirdim.

"Bilmiyor muydun? Sirk gelecek."

"Sirk mi?"

"Çocuk hırsızı da beraber gelecekmiş."

"Çocuk hırsızı mı?"

"Yoksa çocuk hırsızı sen misin?"

"Şaka yapıyorsun herhâlde."

"Benim kim olduğumu bana söyleyecek."

"Keşke biri bana da kim olduğumu söylese."

"İçeri girsene, çay içer misin?"

Fakat bekleme odasının kapısı asma kilitle sağlam bir şekilde kilitlenmişti.

B pencereden uzaklaşmıştı, anahtar şeklinde büktüğü parmağıyla sanki beni oltayla kendine doğru çekermiş gibi bir hareket yaptı.

Pencereden girebileceğimi gösteren bir işaret miydi acaba? Bekleme odasının ortasına paslı bir odun sobası konmuştu. Kim bilir kaç kış öncesinden oraya bırakılmıştı. Duvar yanlarına karşılıklı banklar konmuştu. Banklardan birinin üzerinde bir uyku tulumu seriliydi. Eğri Göz B, o bankın ucunda oturmuş, elindeki aynaya bakarak rujunu düzeltiyordu. Evet bu B'ydi. Rujun rengi aşırı derecede parlaktı. Geçen sefer de aynı şeye dikkat ettiğimi hatırlıyordum.

Sobanın yanında tahta bir kasa duruyordu. Piknik tüpünün mavi alevi üzerinde kaynayan çaydanlıktan sesler geliyordu. Yanında iki alüminyum bardak ve sallama çaylar vardı.

Eğri Göz B aynayı diğer eline aldı. Aynanın arkasında beyaz harflerle JAL (Japan Air Lines) yazıyordu. Yavaş yavaş saçlarını taramaya başladı. Tüm hareketleri, görünüşündeki çocuksulukla çelişiyordu. A'nın, kayıp olduğunu söylediği kız kardeşi bu küçük kız olabilirdi. Şöyle bir düşününce, çocuk hırsızıyla ilgileniyor olması da akla uygundu. Bu kız, çocuk hırsızından korkmuyor, tam aksine onu bekliyordu. Bu makyaj da çocuk hırsızını baştan çıkarmak için miydi acaba?

Tam kalçasının iç kısmındaki lekeyi soracakken vazgeçtim. Su çoktan kaynamıştı. Bardaklardan birine sallama çayı yerleştirip, içine kaynar su koydum.

"Kurabiye mi istersin, sünger kek mi?"

"İkisi de olur."

B bankın altından, Hint kamışından örülmüş bir giysi sepeti çıkardı.

"Giysilerini değiştir, rahatla... Banyo istasyon tarafında."

"Sen burada epey uzun zamandır bekliyor gibisin."

"Evet uzun, çok uzun zamandır..."

Uzanmış bacaklarıma basarak pencereden dışarı çıktı. Dizi dudaklarıma sürttü. Bir an için koltuk altını gördüm. Çocuksuluğu onu daha da tahrik edici yapıyordu.

"Doğrusunu istersen, şöyle mideyi bastıracak bir şeyler olsa iyi olurdu... Az da olsa bir şeyler yersem beni idare eder."

"Sirk gecikecek gibi. İzlerken bir şeyler yeriz. Bira içer misin?"

"Çok iyi olur."

B'nin platformun diğer tarafında gözden kayboluşunu izledim. Bardağın içinde çay poşetini biraz sallandırdıktan sonra dilimin yanmasına aldırmayıp çayı yudumladım. Kaynar suyun etkisiyle içinde bulunduğum durum daha net görünmeye başlıyordu.

Kendi rızasıyla cinsel ilişki kaç yaşından itibaren yasaldı ki?

Her hâlükârda giysi sepetini kullanamam. Giysi sepetini kullanamazsam banyoyu hiç kullanamam. Jomon Adamı'nın üzüntüsü de bunun gibi bir şeydi herhâlde. Pantolonumun paçasından içeri doğru elimi sokup baktım. Değişimi az biraz fark etsem de, *turp filizleri* hâlâ yoğun şekilde yerli yerinde duruyordu. Aceleyle ampulün altına geçip paçamı kıvırıp baktım. Kurumuş ya da kurumaya yakın bir tutam *turp filizi* yere düşmüştü. Ama kuruyanların yerine yenileri çıkıyordu. Turp filizlerinden kurtulmuş

falan değildim. Esen rüzgâr, filizleri tazelikle dalgalandırıyordu. Eskiye göre daha beyaz, daha ince, daha uzundular. Hınçla paçalarımı aşağı çektim. Cebimdeki pornografik fotoğraflar bile artık tiksindirici ve boş geliyordu.

Rüzgâra binip de gelen küçük davul sesleri ve kararsızca havada salınan trampetler.

"Bak, duyuyorsun değil mi? Sirk gelmiş olmalı."

Eğri göz B, pencerenin kenarında duruyordu. Bir kutu bira, sünger kek ve paket içindeki esmer pirinç ekmeğini kışkırtıcı bir şekilde uzatıyordu. Ekmek, kaynar su kadar sıcaktı. Mikrodalgada ısıtılmış gibiydi. Bu ekmekler pek mikrodalgaya gelmez. Yalnızca üst kısımları ısınıyor, ekmeğin içine hiçbir şey olmuyordu. Kızın ya savsaklayıcı bir kişiliği vardı ya da çocuk hırsızını beklemekten yediklerinin ne olduğunun farkında bile değildi.

Birayı yudumlayarak kafamı pencereden dışarı çıkarıp kulak kesildim.

"Dinle, raylar uğuldamaya başladı."

"Dalga mı geçiyorsun?" Paniklemiştim. "Platformda benim yatağım duruyor. Çarpışacaklar."

"Müzik sesleri de geliyor..."

B eğri gözlerini kısmış ve gözlerimin içine dimdik bakmaya başlamıştı. Beni hipnotize etmeye mi çalışıyordu? Yoksa benim yüzümden hipnoz mu olmuştu? Ekmeği paketinden sıyırıp, üfleyerek koparmıştım. İçinde bir parça tatlı fasulye püresi vardı. Hiç sert değildi, tamamı hafif ve yumuşaktı. Ekmeği bu hâle getirebilmek de bayağı ustalık ister hani. Önce üzerine hafifçe su serpmek lazım. Tabii zamanlama da önemli. En iyisi kısa sürelerle iki kere ısıtmak. Mikrodalga ısıtmasında uzmanlaşmak önsezi ve deneyim ister. B, buradaki yaşamına alıştığından olsa gerek mikrodalga işinde oldukça ustalaşmıştı.

"Ne tür bir müzik?"

"Biliyor olmalısın."

Bakışları özlem doluydu. Ne yapsam? Yanlış anlamasını gidermeden, çocuk hırsızı rolünü oynamaya devam mı etsem? Yanılgısı küçük kızı mutlu edecekse benim için hiç sorun değil. Tek problem; çocuk hırsızı hakkında rolü oynamaya devam edecek kadar bir şey bilmememdi.

"Yanlış duymuş olmayasın?"

"Neydi? Pink Floyd'dan... Eskiden sirkte çok çalardı... 'Echoes'... Doğru değil mi?"

İlginç bir tesadüf. Sirk hakkında bir şey bilmesem de 'Echoes' çok sevdiğim bir şarkıydı. Geceleri, sinirlerim ayağa kalkmışken ve uyumak isteyip de uyuyamadığım zamanlarda bu şarkı çok işe yarardı.

Ekmeği ısırıp biradan içiyordum. Tek duyabildiğim B'nin bakışlarında nefes alıp veren şeydi.

Aniden bir uyarı düdüğü çaldı ve çift vagonlu bir tren platforma girdi. Cafcaflı, süslenmiş şu mini lunapark treniydi. Pencerelerinin etrafına floresan veya fosforlu boyayla geometrik şekiller çizilmişti.

"Bir işaret gönderemez misin? Çarpışacaklar!"

Daha sözüm bitmeden çarpışmışlardı bile. Tren beklediğimden daha yavaş hareket ettiğinden ve iki nesne arasındaki ağırlık farkının büyüklüğünden olsa gerek, çarpışma beklediğimden daha yumuşak gerçekleşmişti. Fakat yatağın metal boruları eğilip bükülüyor, çığlığa benzer gıcırtılar eşliğinde gözlerimin önünde hurdaya dönüyordu. Parça parça olmuş bir sihirli halı... Hikâyenin döngüsü bu noktada sona ermişti. Benim sonum da mı burada gelecek? Şimdiye kadar ne zaman bir tehlikeyle karşılaşsam, yatak beni bir rüyadan alıp başka bir rüyaya götürüyordu...

Ne yazık ki B, benim korkularıma tamamen kayıtsız görünüyordu. Parçalanmış yatağı parmağıyla gösterip bıyık altından

gülüyordu. Hareketi hem masumane görünüyor hem de avına karşı zafer kazanmış bir avcı edası içeriyordu.

Altı tane tren kapısı aynı anda açıldı. Kimse trenden inmedi. Ama sanki küçük, gri bir hayvan sürüsü dışarı akın etmiş gibi hissettim. Müthiş bir hızla zıplayarak, platformun karşı tarafına geçiyor, oradan da karanlığın içine dağılıyorlardı. Kanguru olmak için fazla küçüklerdi. Belki valabi olabilirlerdi. Sonrasında her yer tekrar sessizleşti.

Oysa B, bir şeylere tüm vücuduyla tepki veriyordu. Yukarı kaldırdığı kolunu kuvvetle, hoş geldin der gibi sallıyordu.

"Sen görebiliyor musun?"

"Göremediğimi mi sanıyorsun?"

"Çok karanlık değil mi?"

"Ben görebiliyorum."

Cevap vermesine veriyordu ama kendinden emin olduğu söylenemezdi.

"Haklısın, dikkatli bakınca görünüyor sanki."

"Gerçekten mi?"

B, bira kutusunun üstünden derin derin gözlerime bakıyordu. Aramızdaki mesafeden kurtulmak istiyor, bunu da onaylamamı bekliyor gibiydi.

"Niye sana yalan söyleyeyim ki?"

"O zaman lütfen, onları alkışlasana."

Birayla ekmeği pencere kenarına koyup, kızın alkışlarına uyarak ben de avuçlarım patlayıncaya kadar alkışlamıştım.

"Bu kadar yeter."

B aniden tüm vücudunu serbest bırakıp alkışlamayı bıraktı.

"Hiç kimse yok... İşler kötü diyorlar, sirklerin dönemi geçmiş artık."

"Tek seyirci biz miyiz?"

"Ama müziği duyabiliyorsun değil mi?"

"Nasıl bir müzik?

"Şu an sadece davullar çalıyor. 'Echoes' başlayınca, ben sahneye çıkacağım. Burada bekle, sakın kaçayım deme...Ben eskiden bu topluluğun resmî üyesiydim. Bir de aynalarla yaptığım bir oyun vardı... Dinlemek ister misin?"

"Neyi?"

"Benim şarkımı..."

"Sai Deresi'nin şarkısı mı?"

"Yok canım."

"Tabii ki isterim."

"İşte! Başlıyor."

Bir şey duyamıyordum ama kızın vücudu ritmi hissettiriyordu. Yanaklarını şişirip ağzıyla yaptığı küçük davula parmağıyla vurarak ritim tutuyordu. Şu turp filizleri olmasa hemen oracıkta ona sarılacaktım. Niye böylesine bir yalnızlığa katlanmak zorundayım? Taşmak üzere olan bu harika gülümsemeye rağmen...

Çocukça, tatlı bir ses. Yandan nazlı bir bakış. Topuklarının üzerine çöküp sessizce şarkı söylemeye başladı.

"Eskiden çocuk hırsızı
Çocukları arardı.
Şimdiyse numaralandı tüm labirentler
Kalmadı çocukları saklayacak yerler.
Bu yüzden emekliye ayrıldı tüm çocuk hırsızları
Şimdi ise çocuklar
Arıyorlar hırsızları.

Kimse hatırlamaz hayatın başlangıcını,
Göremez kimse
Sona eren hayatını
Ama festival başlar

Festival biter
Ne festival hayattır,
Ne de hayat festival
Bu yüzden geliyor çocuk hırsızları
Festivalin başladığı alaca karanlıkta
Gelecek bir çocuk hırsızı"

Sadece yan taraflarını görebildiğim küçük insan figürleri. Büyük boy bir buzdolabını içine alabilecek karton bir kutuyla, karanlığa saklanarak, bekleme odasının etrafından dolaşıyorlardı. Bir şeyler mırıldanıyor gibiydiler ama yumuşak bir sesle B'nin şarkısına alçak perdeden eşlik ediyorlardı...

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

Kutuyu pencerenin altına yerleştiren, fanilalı bir grup beni pencereden çekip indirmeye çalışıyordu. Islak bir bez parçasıymışım gibi beni yuvarlayıp kutunun köşesinden içeriye doğru tıkıştırmaya çalışmışlardı. Karşı çıkmamamın tek sebebi B'nin de cüce cinlere yardım etmesiydi. Ayrıca istesem karton kutuyu parmağımla bile yırtabilirdim...

Paslanmış flütü andıran sesiyle B, şarkısına devam ediyordu.

Kuzeye bakan küçük pencerenin altında,
Köprünün ayağında,
Dağ yolunun eteğinde.

Sonrasında,
Geç gelen çocuk hırsızı

Kavuşamadığım çocuk hırsızı
Sevdiğim çocuk hırsızı

Geç gelen çocuk hırsızı
Kavuşamadığım çocuk hırsızı
Sevdiğim çocuk hırsızı.

İmdat, imdat, yardım edin
Ne olur ne olur yardım edin

Kutu öylesine bir karton kutu değildi. Sert plastik kadar dayanıklı ve sağlamdı.

Ön tarafında, posta boşluğuna benzer bir gözetleme deliği vardı. Dışarı bakmıştım. Kendimi arkadan görüyordum. Gördüğüm kendim de, gözetleme deliğinden dışarı bakıyordu...

Çok korkmuş gibiydi.

Ben de en az onun kadar korkuyordum.

Korkunçtu.

Gazete Kupürü

Terk edilmiş tren istasyonunda bir ceset bulundu. Cesedin kaval kemiklerinde jiletle yapılmışa benzer çok sayıda kesiğe rastlandı. İlk başta, istenmeden yapılmış gibi duran bu yaraların ölüm sebebi olmadığı düşünülüyor. Olay hem bir kaza hem de adli bir vaka olarak soruşturuluyor. Kurbanın kimliğini belirleme çalışmaları aksaksız sürdürülüyor.

Dizimin altından üstüne doğru bir karıncalanma hissi başlamıştı. Pijamamın paçasını sıyırıp kaşıdım. Nasıl desem? Soyulmaya yüz tutan ince bir deri tabakasının parçaları gibi mi desem, yoksa kese kiri gibi mi desem? Işığa doğru çevirip baktım. Hayır, kese kiri değildi, derim de soyulmamıştı. Sanki lime lime ezilmiş kuru lif parçaları gibilerdi. Dizimdeki kıllar mı desem? Onları da çakmakla tütsüleyip elinizle toplasanız ancak böyle gözükürdü herhâlde. Fakat yanmış kıllar daha bir tuhaf kokmaz mıydı? Bu sefer her iki paçamı da sıyırıp dizlerimi havaya kaldırıp kendime doğru çektim. Tek bir tüy parçasından eser kalmamıştı...

Ertesi sabah, şafak henüz sökmemiş, hava daha karanlıkken dizlerimdeki dayanılmaz, iç gıcıklayıcı kaşıntıyla gözlerimi açtım. Dizimin her tarafına kremi bol bol sürerken başıma gelen bu olayın basit bir şişkinlikten ibaret olmadığını anladım. Deri gözeneklerinin içinden, dün geceye nispeten daha iri, sanki bitki saplarına benzeyen şeyler sisip çıkmaya başlamıştı. Küçücük soya filizlerini andırıyorlardı. Bir bitkiye benzeyen bu görüntü ve verdiği hissiyat o kadar rahatsız ediciydi ki denemek amacıyla bir tane koparıp ne olacağına bakmaya karar verdim. Koparılmasına koparılıyordu yerinden kolayca ama hemen ardından da dip kısmından bir irin akıyordu...

KOBO ABE

ISBN: 978-605-1159-65-8
9 786055 159658
@monokledebiyat ₺24
Monokl Edebiyat